

BẦY ĐÊM QUAI ĐẠN

Ngày hôm ma ám

PHUOC HOANG

NHA XUAT BAN VAN HOC

Mục Lục

Lời giới thiệu

Lời dẫn

Đêm thứ nhất: Tủ sách trên ban công

Đêm thứ hai: Máy ảnh ma ám

Đêm thứ ba: Người bạn chat giấu mặt

Đêm thứ tư: Đồi cỏ phía sau tường

Lời giới thiệu

Ranh giới giữa văn học và cuộc sống đôi lúc rất mong manh. Có những tác phẩm làm người đọc đọc xong thấy con tim vui trở lại, thấy cuộc sống đẹp. Với cuốn truyện bạn đang cầm trên tay chúng tôi cũng hi vọng bạn đọc xong "cái chết" để hiểu ý nghĩa của "tồn tại". Đọc xong "Truyện ma quỷ" để bạn hiểu giá trị của "cuộc sống".

Chính bạn là người làm nên cuộc sống!

Văn học hiện nay như một bữa tiệc buffet mà mỗi chúng ta đều có thật nhiều cơ hội chọn món mình yêu thích. Đối với tôi chọn được món ăn ngon cũng là cả một nghệ thuật. Chọn chuyện ma khi tiết trời đang vào đông, sẽ làm cái ma càng ma hơn cuốn hút hơn. Đối với mùa đông thì chuyện ma cũng như thể một cái áo rét. Mùa đông này của bạn thế nào!?

Lời dẫn

Một ngày cuối tuần đầu đông, đêm khuya xuống làm cả thành phố biến mất cái vẻ ồn ào náo nhiệt của cái buổi ban ngày. Thế ngay vào đó là một bầu không khí lành lạnh. Trên đường đôi lúc mới gặp được vài bóng người qua lại. Một cơn gió vút qua thổi tung đám lá bên đường. Trên trời cao xanh thẳm lửng lơ vài đám mây lẻ loi. ánh trăng mờ ảo soi xuống rặng cây xa xa, loáng thoáng có tiếng người bàn tán về kiến trúc của căn nhà cũ kỹ ấy.

Một tòa nhà cổ với bốn tầng theo phong cách Nhật Bản. Nấm mốc bao phủ bức tường dày đặc. Các loại cây leo bò kín không còn nhận ra hình thù bức tường nữa. Điều đó thể hiện khu nhà cũng có lịch sử lên đến sáu bảy mươi năm rồi. Tòa nhà nay đã cũ đi nhiều nhưng từ vật liệu xây dựng và hình thức bên ngoài của tòa nhà vẫn nói lên rằng: Thời huy hoàng đây ắt phải là biệt thự của một người quyền thế.

Sau gần ấy năm nên cũng dễ hiểu sao tòa nhà biến thành khu hoang vắng thế này. Vàng bạc của cải nhiều đến đâu cũng khó bảo toàn.

Sau cải cách, tòa nhà bị một đơn vị chiếm làm khu ở tập trung cho công nhân. Thoáng một cái đã có hơn ba mươi hộ gia đình dọn đến ở kín tòa nhà. Cửa lớn ở chính giữa tòa nhà với mười mấy bậc thềm toàn làm từ đá cẩm thạch. Cầu thang được làm từ gỗ thượng đẳng, thế nên qua mấy chục năm lịch sử rồi giờ vẫn dùng được. Nhưng mỗi khi có người đi lại là tiếng kéo kẹt lại vang lên, đồng người lên xuống một chút thì thật đình tai nhức óc.

Theo đà phát triển của thành phố biến khu dân cư này thành một khu phố ồn ào. Nhưng với dáng vẻ như vậy tòa nhà thật lạc lõng giữa quang cảnh hiện đại của cả thành phố. Số phận của khu đất này lại bị một ông chủ vô danh mua lại. Họ dự tính sau mười tháng ở đó sẽ mọc lên một tòa cao ốc làm siêu thị. Vì cái dự án đó mà các hộ gia đình vốn dĩ ở đây lâu năm đều từ từ dọn đi hết, chỉ còn lại một vài sinh viên mới tốt nghiệp là còn ở lại. Bởi lẽ tiền thuê nhà rẻ và họ cũng chẳng vội vàng gì chuyển đi nơi khác. Những sinh viên đầu tiên dọn đến đây ở chỉ có Trương Khiết và Vương Thổ, không lâu sau họ giới thiệu với bạn bè và có thêm vài thanh niên dọn đến ở chung.

Dưới chân cầu thang ngập ngụa rác thải của những người ở trọ trước đây để lại khi họ dọn đi. Và nếu có ai đó qua đây vào buổi tối, đi lên cầu thang tắt hẳn sẽ nghe thấy những âm thanh nghe như tiếng người nguyền rủa kèn kẹt dội lại mà khó tránh khỏi cảm giác rợn rợn.

Tầng một có căn phòng nhỏ là nơi mà các hộ dân ở đây làm kho để đồ. Còn có một gian phòng có vẻ rất lâu rồi không còn ai ở cả. Theo lời kể của chủ cũ căn nhà thì ở đó đã từng có người chết nên gần như không có ai qua lại đó nữa. Cửa ra vào bị mạng nhện giăng đầy, Vương Thổ lần nào đi qua đây đều ngó trước nhìn sau chẳng phải vì sợ mà vì cậu rất tò mò.

Cuối tuần trước Trương Khiết ngồi lì trong phòng, lên mạng duyệt thời gian, mở QQ (mạng chat của Trung Quốc) nhưng không có ai trên mạng cả, bộ dạng coi vẻ hơi thất vọng. Vài giây sau tiếng chim cánh cụt tí tí báo có người để lại tin nhắn, anh ta nhón nhờ mở QQ xem tin. Dòng tin nhắn làm cậu hiểu kỳ vì của một cái nick lạ với nội dung "Bây giờ tôi đến tìm bạn". Anh ta lục tung phần danh mục bạn bè để tìm kỹ xem lời nhắn đó của ai nhưng vô tác dụng. Không có một liên hệ nào để tìm ra manh mối hết. Thêm vào

đó người nhắ n cũng không nhắ n gì nữa cả, kỳ quái. Ngoài bạn học ra thì là bạn thân mà gầ n đây cũng không thắ y ai đé n tìm anh ta cả. Người chủ của dòng tin nhắ n là ai mà sao không tài nào đoán ra được! Trương Khiế t nghĩ thắ m "thôi kệ vậy", không tìm hiểu nữa. Bạn bè có đé n thì cũng sẽ gọi điện, cậu quay ra tập trung làm việc khác.

Vương Thổ buồ n chán đé n tìm Trương Khiế t ngô ì nói chuyện. Vương Thổ vô n dĩ đố i với chuyện tâm linh rắ t hứng thú, nhắ t là những chuyện thuộc loại hồ n vía ma quỷ. Chỉ câ n nhắ c đé n chủ đề này là cậu có thể nói không ngó t, hai người nói từ phim ma cho đé n chuyện kinh dị Nhật v.v... Thế nào là ma núi, ma suồ i, ma đoi... Họ nói tá t cả chuyện cổ quái ma quỷ bô n phương mà tỉnh queo đầ y cuố n hút làm cho ai cũng tò mò. Những thanh niên có trí tưởng tượng phong phú như họ đé u thích khám phá cái mạo hiểm, cái kinh dị.

Thạch Nham đưa ra gợi ý, đé u là đố t thời gian vậy tại sao chúng ta không tổ chức một câu lạc bộ "Hội kinh dị". Mỗi cuố i tuầ n chúng ta tụ họp để nghe một người kể về câu chuyện ma mà họ thắ y tâm đắ c nhắ t, và thành viên giới hạn là cư dân trong tòa nhà này. Như nắ ng hạn gặp mưa rào, ý kiế n được mọi người cùng ủng hộ, tá t cả thành viên gồ m bảy người. Vài ý kiế n đầ u tiên đưa ra nhắ m làm cho không khí của những buổi kể chuyện thêm phầ n kì bí gồ m: đóng cửa, tá t đèn... trong căn phòng đêm tô i mọi người lắ ng nghe những câu chuyện ma kinh điển.

Những cô bé, cậu bé đầ u biế t ngày họ tụ tập lại với nhau cũng là ngày mà câu chuyện kì bí có thật sẽ xảy đé n với họ cũng bắ t đầ u.

Đêm thứ nhất: Tủ sách trên ban công

Vào cái đêm đó, phòng của Trương Khiết ở trên tầng tư cửa đóng kín mít, bên trong tối om, câu lạc bộ của những kẻ quái gở hoạt động buổi đầu tiên. Tất cả thành viên đều có mặt. Không khí trong phòng càng trở nên rờn rợn khi các thành viên thì thào chào hỏi nhau rồi chìm vào tĩnh lặng. Chút ánh sáng nhòn nhọt của ánh trăng ngoài hiên cửa hắt vào làm mọi vật thật huyền bí. Bên ngoài cái bóng của cây bạch dương ngả nghiêng vào tòa nhà như cây pốp số nhân của khung cảnh âm đạm làm ai cũng cảm nhận được cái hoang vu lạnh lẽo đến gai người.

Gió xao xác thổi nhẹ đám lá, hai cô gái nhất gan Hà Tiểu Đình và Triệu Dục Tịnh nắm lấy tay nhau ghì chặt, họ toát nên vẻ cam chịu ngơ ngác nhìn bốn phía. Trời về đêm se lạnh và hai người họ cũng phát hiện ra tay của bạn mình cũng đang lạnh toát. Cũng thật may là trong phòng tối om nên không nhìn thấy nét mặt tái dại của nhau, đỡ xấu hổ. Trong lòng mỗi người đều thấy hoảng loạn.

Vương Thổ là người thích kể chuyện nhất, anh háng giọng rồi nói: "Hội kinh dị" đi vào hoạt động đầu tiên với một người hâm mộ như tôi là một sự kiện hết sức quan trọng vì vậy tôi sẽ không để lỡ cơ hội được phục vụ các bạn. Những câu chuyện ly kỳ thú vị lúc tôi còn là sinh viên ngơ ngác trên giảng đường đại học.

*

Lúc đó đã là sinh viên năm thứ tư, cả bốn năm đều ở ký túc xá. Ô, thế nên miễn bàn về điều kiện ăn ở tồi tàn. Bây giờ đến lúc tôi chuẩn bị viết luận văn, hôm nào tôi cũng về muộn nên rất hay

bị nhốt ngoài cửa ký túc. Cũng vì thế, cũng vì tiện cho công việc tôi cùng một vài người bạn ra ngoài thuê một căn phòng.

Vừa dọn vào ở phòng mới tôi đã bị cái giá sách cũ của chủ nhà làm cho hết hồn hết vía. Lúc đó hai tay tôi đang lễ mễ ôm một thùng to đựng đầy chuyện tranh và họa báo các bạn tôi ở nước ngoài gửi tặng. Tôi còn đang chưa biết nên đặt ở đâu. Vì đúng là đã xem đi xem lại chúng khá nhiều lần rồi, trong một thời gian ngắn tới tôi chưa chắc sẽ động tới chúng, nhưng bảo vứt đi thì thật là tiếc, dù gì thì những quyển tạp chí này cũng không dễ gì mà mua được. Mặc kệ ai muốn cười nhạo gì thì cứ cười nhạo tôi cũng sẽ vẫn gửi chúng.

Điểm này thì "Tôi giống với cụ ông nhà tôi thế, ba cái đồ rách rách nát nát này tôi thường rất tiếc rẻ" đi đâu cũng đùm đùm, bọc bọc.

Tôi đi vòng vòng quanh nhà, thấy năm người mà có ba phòng ngủ một phòng khách thì cũng hơi chật chội. Mà sẽ nghiêm trọng hơn vào lúc cả năm người cùng quây phá. Sau đó tôi mở cửa ban công, chớp mắt tôi nhìn thấy ngay bên trái trong đó ng bụi bặm là một cái tủ sách. Nói như vậy chưa hoàn toàn chính xác, mà đúng ra là tôi tìm thấy một cánh cửa chiếc tủ. Một bên còn lại thì bị một chiếc thuyền dựng đứng chặn mất rồi. Cả hai thứ vật dựng rách nát này đều là thứ đồ cũ bỏ đi.

Tôi liền tiến đến xem với ý nghĩ biết đâu dùng được vào việc gì. Tôi đi vào ban công và loáng thoáng nhận ra có bóng người. Tôi luống cuống quay lại bắt gặp ngay điệu cười bí hiểm. Bên trái ban công quả nhiên có người. Tôi thoáng giật mình, trấn tĩnh lại thì thấy đó chỉ là cái bóng của người mà thôi. Vì ở đó đặt một chiếc gương rất to và bên trong đó hiện lên ảnh của chính tôi. Nhưng do chiếc gương đã quá cũ và bụi bẩn nên cái hình ảnh ấy trở nên méo mó và loang lổ. Một chiếc gương to thế này sao ai lại để ở đây, chỉ

có thể soi thấy mỗi cái giá sách cũ rách này mà thôi. Nghĩ vậy tôi cũng chẳng để ý gì thêm về cái gương ấy nữa mà đi thẳng đến giá sách, để sách xuống đất trước đã. Nhìn vào nét chạm trổ trên cánh cửa tủ thì đây là cái tủ quá lỗi thời. Vách ngăn thì gãy nát, gương kính thì nứt vỡ, bên trong là tạp nham báo cũ, đúng là cái giá sách này cũng khá là có thâm niên rồi.

Khi tôi đưa tay mở ngăn tủ, một cơn rung mình xuất hiện, cảm giác thật không thoải mái chút nào, như thể có chuột bò qua chân. Chỉ là một chiếc tủ sao lại ớn lạnh đến vậy. Tôi nghĩ trong đầu, giữa trời mùa hè cái gì cũng nóng ran, vậy mà cái tủ này phả ra khí lạnh điếng người.

Tôi từ từ mở cửa tủ. Kèo kẹt, xem ra cánh cửa này bắt đầu xiêu vẹo. Mùi nấm mốc xộc lên quá khó chịu khiến tôi phải quay đầu bước vội đi, loáng choáng giẫm ngay vào đồng báo ngã sõng soài. Quả thật trong cái tủ đó có bóng người, một người có vóc dáng nhỏ con, đôi mắt sáng quắc nhìn tôi trừng trừng. Lúc này hai người bạn học của tôi là Vương Huệ và Hoắc Hà nhìn đắm đắm vào cái thùng cát tông kín mít đầy vẻ chán nản. Tôi nhận ra khi dọn đồ đến nhà mới con người còn đôi chút hứng thú, chứ đến khi dọn nhà xong cái cảm giác còn lại là sự mệt mỏi vô hạn. Sau những mệt mỏi đó Hoắc Hà quyết định tạm làm con gà lười "Có gì ngày mai rồi tính! Hôm nay nghỉ ngơi cái đã, tôi ra ngoài làm một vòng xem quanh đây có chỗ nào uống rượu thú vị không?".

Vương Huệ lên tiếng "Đến thế là cùng, vừa nói mệt mỏi đã lại có tinh thần ăn chơi. Viễn vông quá, bớt lả nhẽng, đi ra dọn thùng vào nào". Hoắc Hà bắt đầu đã đành ra cầm con dao đẹp để lên chuẩn bị làm việc. Tiếng hét của tôi vọng từ ban công xuống làm hai người bọn họ giật mình, Hoắc Hà thiếu chút nữa đã tự cấn vào tay. Hai người họ vội phi ngay lên ban công. Trần Hồ Huy và Khương Phương đang trong phòng khách nghe thấy vậy cũng lao

lên. Ngay lập tức năm người đàn ông chen chúc nhau trên chiếc ban công chật ních. Thấy sự việc không hề có gì cả, Hoàng Hà trợn mắt nhìn tôi, tức giận nghiến vào chân tôi một cái rồi nói.

"Có mỗi khúc người gỗ mà anh la toáng lên cái gì. Anh có biết suốt nửa em đã cắt vào tay mình không, đàn ông đàn ông lớn đùng rồi mà gan của anh không to hơn gan một con mèo là mấy".

Trên thực tế trong ngăn tủ là một bức tượng bằng gỗ. Nó cao bằng nửa người thật, thảo nào trong bóng tối tôi nhìn nhầm thành người, hết cả hồn. Tôi cũng chẳng hơi đâu đi để ý sự cười nhạo của người khác vì rõ ràng nó vừa giương giương nhìn tôi, có lẽ nào mắt tôi hoa? Tôi đi xem kỹ lại thì bức tượng hiện ra là bộ mặt của một ông già da mặt xù xì, sắc mặt bình thường, đặc biệt là đôi mắt mờ lung chứa đựng nhiều uẩn khúc. Khương Phụng rất hào hứng nhắc bức tượng lên vắn vò, món đồ chơi này thật độc đáo, mà cậu chơi vậy cũng thật liêu lĩnh. Nếu bức tượng đó mà rơi xuống thì thật sự là có thể làm cho cái chân của Vương Thổ sưng vù. Lẽ nào cậu ấy không sợ chẳng? Trong tiếng cười nói của mọi người, tôi thấy mình hơi xấu hổ. Tôi cũng định thanh minh gì đó nhưng thật ra cũng chẳng biết nên nói thế nào.

Vương Huệ đã chỉ chòng ghẹo tôi.

"Cứng lưỡi rồi phải không? Cậu chỉ có thể giữ bình tĩnh không bị hết hồn hết vía nếu có chuyện gì xảy ra với trò chơi mà thôi cậu bé ạ".

Khương Phụng thích thú.

"Tôi! Bạn còn nhớ hôm năm thứ nhất chúng ta đã chạy vào rừng lợn lòi giả quý dọa bọn con gái thế nào đấy chứ. Tôi nào dám".

Vương Huệ cắt ngang những lời lẽ xỏ xiên.

"Thôi được rồi, được rồi. Câu chuyện kỳ tích của cậu chúng tôi đã nghe cả hơn hai trăm lần rồi. Tôi đang nghĩ thật ra khúc gỗ này cũng rất đặc sắc đấy chứ. Tôi sẽ để nó trong phòng mình".

Khuong Phụng cười ả ý.

"Thế nào? Định biến thành tượng thân đấy hả? Biết đâu đấy lại là thân tài". Nói xong anh ta lấy cái tượng gỗ đưa cho Vương Huệ. Anh ta đỡ lấy mà không hề nghĩ đó là cô ý. Khuong Phụng cười lớn, dúi bức tượng vào lòng Vương Huệ.

"Mang đi mà thả p hương!"

Sau một hồi ôm tởi, cả đám giải tán. Tôi ở trên ban công một lúc, nghĩ lại ánh mắt của pho tượng lúc trước. Một cảm giác ngẫu nhiên thấy mình không hề hoang tưởng. Tại sao lại bỏ người gỗ nhốt lại, khóa lại. Tôi càng nghĩ càng thấy chủ nhà này đích thị là một người kì dị. Định thân rồi, tôi xem xét lại cái tủ sách. Nhìn vào thật không như những gì tôi nghĩ. Cái giá sách này có rất nhiều hộc vách ngăn nhỏ. Nếu như không mở nốt cánh cửa còn lại thì cũng chẳng chứa được nhiều đồ. Tôi thấy một chiếc bể cá khá to bên trong. Biết là mình lại lãng phí thời gian và sức lực vào việc vô bổ. Nhưng tôi lại nghĩ hay cứ nhét cái bể cá này vào dưới gương vậy. Đi khỏi ban công tôi gặp Khuong Phụng kéo theo Vương Huệ.

"Cái gương to thế này mà để trên ban công thì thật là lãng phí!".

Khuong Phụng gật gù.

"Thế thì kê vào phòng khách ban ngày chúng ta có thể cùng ngắm vuốt"

"Nhưng mà cũng đừng để ở dưới diện cửa phòng tôi đấy nhé!"

Vương Huệ.

"Gương cũng là bùa đấ y. Có thể ngăn mọi cái không sạch sẽ, chặn cả âm khí không cho vào phòng của chúng ta đấ y".

"Thượng đê sẽ phù hộ cho cậu, hà hà..."

Khuong Phụng quay đầ u không thềm đê ý.

"Kê đô i diện với phòng tôi là đượ chứ gì! Cuộc đời tôi đáng tiế c nhấ t là chưa đượ gặp ma quỷ lâ n nào. Nê u ma quỷ xuấ t hiện trước mặt tôi dù chỉ một lâ n thôi thì cũng coi như không còn gì đê tiế c".

Trừ tà? Trong tôi chợt dạ ngoái đầ u nhìn cái tủ sách, bắ t đầ u thấ y luồ ng khí lạnh lan toả tôi vội vàng rời khỏi ban công, chỉ còn nghe sau lưng tiế ng hai người xì xào việc đặt đê chiế c gương.

*

Năm người chúng tôi bắ y giờ cũng lập ra một phòng tranh hoạ hoạ. Cả nhóm đê u học chuyên ngành mỹ thuật rấ t thích vẽ, đặc biệt là vẽ tranh hoạ hình. Mà chúng tôi cũng chẳng ai chịu yên phận cam chịu cuộc số ng. Bắ t đầ u khởi nghiệp hứa hẹn một việc đại cát đại lợi, chúng tôi đê u tự thưởng cho mình làm ông bà chủ. Những ngày đầ u chúng tôi rấ t khí thê vào hản gầ n trung tâm thành phố thuê một căn phòng hai tâ ng chuẩn bị một cơ ngơi bê ã thê .

Qua vài tháng chúng tôi cũng phát hiện ra tài chính kinh tê lâm vào tình trạng o ép, khách hàng thưa thớt, tiề n thu về càng ngày càng ít. Không đủ khả năng duy trì cái văn phòng to đẹp ấy nữa. Lực bắ t tòng tâm nên đành chuyển văn phòng đê n chỗ mới.

Tuy là một nơi xa một chút nhưng phòng làm việc có thể kiêm luôn vai trò của một ngôi nhà nhỏ. Căn phòng mới thuê nằ m trong khu tập thể số nhà 402 còn tạm đượ. Chủ nhà là một người khá

hoàn cảnh. Đang lo lắng khoản tiền đóng học cao đẳng cho cậu con trai thì bố ông ta qua đời. Ngôi nhà do đó mà cũng thừa ra. Tôi và Trần Hồ Huy đến xem xét tình hình thì thấy ông chủ nhà này cũng không biết gì về ngôi nhà cho lắm. Vì có nhiều vấn đề đều không trả lời chúng tôi được. Thế nên không tránh khỏi sự nghi ngờ của Trần Hồ Huy. Anh ta thì thà m.

"Ông ta phải chăng là một kẻ lừa đảo?"

Ông chủ nhà thoáng qua hành động đoán được sự nghi ngờ của chúng tôi nên có đôi chút ngượng ngập giải thích. Bố ông là người tính lập dị, không chỉ hàng xóm mà đến cả cháu gái của mình cũng không muốn tiếp xúc. Cũng chỉ vì tôn trọng ý nguyện của bố nên ông đã đồng ý để bố được ở một mình. Ra là vậy, hai chúng tôi cũng phần nào bớt lo lắng. Xem qua căn phòng thì mọi điều kiện đều tạm ổn. Giá thuê nhà cũng hợp lý, chỉ có điều căn phòng quá bẩn thỉu, lò ng chim, thùng sọt, các góc cây điều khác chạm trổ, đá sỏi... Ông lão này thu gom được đồ đạc với khối lượng và chủng loại cũng muôn màu muôn vẻ. Chủ nhà trấn tĩnh chúng tôi, "cứ yên tâm đi chỉ cần một loáng là tất cả sẽ được dọn dẹp sạch bóng". Chúng tôi quyết định thuê căn nhà đó. Trong vài ngày sau, xe của công ty vận chuyển đến dọn hết đồ của chúng tôi về nhà mới. Những ngày đầu đã quá nhiều chuyện xảy đến với chúng tôi, không chỉ là việc của cái tủ sách mà còn việc nữa cũng làm chúng tôi không vui.

Khi Khương Phương đang hướng dẫn nhân viên công ty dọn nhà, có một người khoảng ba mươi tuổi dáng vẻ hơi gày gò chủ động bước tới hỏi thăm.

"Xin chào! Cháu mới dọn đến?"

Khuương Phương "Vâng ạ! Chú cũng ở toà nhà này ạ?"

Người đàn ông gày nói "Tôi ở toà bên cạnh, phòng 301! Thế còn các cháu?"

Khuong Phụng "402".

Vừa nói dứt lời Khuong Phụng thấy sắc mặt của người đàn ông biến sắc, có vẻ rất ngạc nhiên, cũng người một lúc rồi hỏi.

"Là căn phòng của ông già kì dị vừa chết?"

Khuong Phụng "Vâng, trước đúng là có một ông lão ở đây".

Người đàn ông lấy lại sắc thái bình thường, một lúc lâu sau than thở một câu "Các cháu ở đó cẩn thận đề phòng bất trắc. Buông lỏng câu nói dở dang, người đàn ông bước đi. Tôi đến, việc dọn nhà làm chúng tôi mệt nên gọi mấy suất cơm hộp, rồi cùng ngồi xúm xít bên bàn ăn. Quay ra cười nhoen với tôi một cái Khuong Phụng kể cho mọi người nghe về người đàn ông gày gò sáng nay. Vương Huệ có đôi chút căng thẳng "Biết đâu đây, căn phòng này có gì đó bất ổn thật? Vừa có người chết, nên tiên thuê nhà mới rẻ".

Khuong Phụng khua khua tay "Không có đâu, sức mấy mà đi tin những lời nói ấy? Chuyện huyền hoặc!"

Hoặc Hà tiếp lời "Mà biết đâu chính người đàn ông đó có vẩn đề bịa ra ma quỷ để dọa hàng xóm?"

Tôi ngồi im thin thít ngắm về cái giá sách, cái giá sách. Cái gương to trên ban công giờ đã kê trong phòng khách, khúc tượng gỗ được Vương Huệ lau sạch sẽ đặt trong phòng anh ta. Giữa lời bàn tán của mọi người tôi vẫn chưa hiểu lý do khi thấy cái giá sách sừng lưng tôi lại lạnh toát. Cả đêm hôm ấy tôi không ngủ nổi, thời tiết thật nóng, bên ngoài cửa sổ mèo đêm đi hoang gọi bạn. Trăn trở mãi rồi cũng thiếp đi, ba phòng ngủ một phòng khách thênh thang mà

nắm cả tiếng rồi tôi vẫn thấy không khí bí bách. Không còn biết trời đất là gì nữa thì tôi bỗng bừng tỉnh. Muốn ngó i dậy vươn tay vươn chân một lúc nhưng cảm giác toàn thân như bị cuốn chặt. Chân tay động đậy chạm ngay vào cái gì đó cứng nhắc. Tôi gắng hết sức đẩy cái vật lạ đó đi mà không tài nào đẩy nổi, lấy lại bình tĩnh, thử làm lại nhưng vẫn vô ích: tôi bị nhốt trong một cái thùng gỗ. Nhưng thực sự thì là cái gì? Thùng gỗ hay quan tài, cùng lúc đó sực lên cái mùi thối rửa. Chính là cái mùi mà sáng nay tôi vừa ngửi thấy. Cái giá sách, tôi đang bị nhốt trong giá sách. Toàn thân tôi nổi da gà, dựng tóc gáy, tim đập thình thịch, tất cả hình ảnh đáng sợ bao trùm lên suy nghĩ hoảng loạn của tôi.

Tôi bị nhốt trong tủ sách! Chính cái tủ sách đây!

Tôi gõ ng hết sức mình, muốn thoát ra khỏi nơi đây. Nhưng trong cái tư thế chật chội này tôi thật là lực bất tòng tâm. Sự hoang mang hơi thở gấp gáp vang đi vọng lại trong cái tủ sách chết tiệt này! Cứu tôi! Cứu tôi với!

Tôi gào thét mà không thấy cổ họng mình phát ra bất cứ thứ âm thanh nào. Xung quanh vẫn chỉ là một màn đêm đen kịt. Ngoài cảm giác chật chội và thứ mùi hôi thối này ra tôi không còn một cảm nhận gì nữa. Trong cơn hoảng loạn tôi mới thấy cảm giác yếu mẽ khi xưa. Một cậu bé tám tuổi vùng vẫy trong nước mà không có cách nào tìm lại được thăng bằng. Trong mệnh mang biển nước làm tôi thấy thấm thía được thế nào là tuyệt vọng.

Cuối cùng cũng tỉnh thật, lần này là tỉnh lại thật. Tôi chưa bao giờ thấy biết ơn vì đã tỉnh lại như lần này. Gượng dậy bật đèn, tôi không tìm nổi mình thở phào nhẹ nhõm, cũng không dám ngủ tiếp nữa. Nhìn lên đồng hồ, mới ba giờ sáng, vậy mà tôi tưởng như mình đã bị nhốt trong cái giá sách đó cả mấy ngày mấy đêm rồi. Trông bộ dạng của tôi chẳng khác gì vừa được vớt từ dưới nước lên. Toàn

thân ướt đầm mồ hôi, vợ được cái khăn mặt lau qua cái mặt mà tim vẫn thình thịch sợ hãi. Mở cửa ra tôi định đi tắm một cái thì nghe trên ban công có tiếng sột soạt, ngay lập tức tôi nghĩ đến cái giá sách ma quái kia. Tôi chạy xuống phòng, tắm cũng chẳng dám đi nữa. Cứ như vậy mà qua một đêm.

*

Cuối cùng trời cũng sáng, tôi yên tâm hơn một chút mà ngủ. Sau một đêm mệt nhọc đặt người xuống, tôi như một hòn đá. Không còn biết đến cả tiếng Khương Phương gõ cửa nữa.

Khương Phương ngủ dậy, đã mười giờ rồi mà rõ ràng tôi qua câu ấy đã đặt đồng hồ. Đặt buổi sáng chín giờ, cái đồng hồ cổ lỗ ấy ngày nào cũng phải lên dây cót mới kêu. Nhưng âm thanh của nó thì to vô cùng. Mấy người cùng phòng đã mấy lần gạ gẫm đổi chác với cậu ấy đều bị cậu chàng từ chối.

"Đây là món đồ kỉ niệm từ ngày bố mẹ tôi yêu nhau nó rất ý nghĩa với tôi." Khương Phương nói thêm.

"Đồng hồ báo thức mà không kêu thì đánh thức mọi người sao nổi?"

Sáng ngày hôm đó đồng hồ không hề kêu để đánh thức Khương Phương làm cậu ấy không khỏi cáu bẳn. Lẽ nào đã đến lúc nó dở chứng.

"Mày chỉ thợ đến đây thôi sao?"

Tính cả cái đồng hồ đi sửa thì mới thấy là nó đã biến mất. Nó không còn ở dưới gối nữa rồi. Cái này thì lạ này: Khương Phương nhớ rõ ràng là tự tay mình để đồng hồ dưới gối tôi qua, trong lúc mê man tựa quạt đầu anh vẫn chạm vào nó cơ mà. Sao giờ

này lại không thấy nữa? Tìm kỹ rồi vẫn không thấy đâu, bỏ cả xuống xem dưới gầm giường cũng không có. Anh ta tìm đến Trần Hồ Huy cùng phòng hỏi han. Thì câu trả lời là không biết. Hỏi đến cả hai người phòng bên cũng chẳng có ai biết gì cả. Lúc này Vương Huệ cũng hậm hực nói rằng mình bị mất đôi tất. Cậu thề rằng vừa lấy đôi tất sạch ra vắt lên thành ghế bên cạnh giường, giờ thì không thấy.

Chỉ một đêm đâu đến nhà mới mà đã mất hai món đồ, thật là làm người ta tức quá đi. Mọi người cùng bối tung mọi góc ngách nhưng thấy tìm tích gì. Khương Phụng để ý đến cánh cửa phòng tôi vẫn khoá im lìm.

Vương Huệ nói "Có lẽ nào hôm qua chúng ta cười nhạo anh ta nên anh ta trút giận trả thù chúng ta chẳng?"

Trần Hồ Huy lắc đầu, nói rằng tôi cũng không đến nỗi nhỏ mọn vậy, hơn nữa nếu đã vậy thì giấu cái gì chứ giấu đôi tất thì chẳng bỏ.

Nếu là tôi "Chí ít thì cũng phải cái điện thoại".

Mọi người đều thấy câu nói này không vô lý. Khương Phụng không cam tâm vẫn muốn tìm tôi hỏi lại cho ra ngô ra khoai. Nhưng gõ cửa thế nào cũng không thấy trong phòng có động tĩnh gì cả, chỉ vọng ra tiếng ngáy ngủ nên anh ta đành bỏ đi.

Khương Phụng bất lực than vãn "Anh ta ngủ thật như một con lợn!"

Tôi ngủ một mạch đến chiều. Các đồng sự ai vào chỗ người dậy bật máy lên làm việc hết rồi. Gần đây chúng tôi cũng có vài vụ làm ăn nhỏ, làm một bộ thiết kế về chuyện tranh anh hùng. Nhà sách yêu cầu là phải theo phong cách Nhật, việc cũng chẳng

gặp nạn không bị mất mấy ngày dọn nhà. Vì thế chúng tôi phải gặp rút hoàn thành kế hoạch. Giờ mới dậy tôi không tránh khỏi ngượng ngập vì lời biếm ng. Ăn qua loa ít bánh mì và sữa, chào hỏi các đồng nghiệp. Khương Phương đợi người đến là hỏi ngay việc mất món đồ, nhưng tiếc là hỏi gì tôi cũng không biết.

Khương Phương chửi thề "Cái quỷ quái gì đang diễn ra", rồi không nói gì thêm nữa.

Đồng hồ và tất cũng chẳng đáng giá gì mất rồi thì thôi. Nhà có ma! Trong lòng tôi vẫn thấy rờn rợn nghĩ đến chuyện đêm qua và âm thanh từ ban công vọng lại. Lẽ nào vẫn liên quan đến giá sách. Tôi định nói với Khương Phương nhưng lại ngại bị anh ta chế giễu, chẳng nói ra nữa, giữ trong lòng vậy. Khương Phương mua một cái đồng hồ mới, Vương Huệ đổi đôi tất khác, mọi chuyện như chưa hề diễn ra. Hoàng Hà gợi ý, biết đâu ngày mai đồng hồ lại kêu lên ở đâu đó.

Khương Phương chẳng lấy gì làm vui vẻ, nói "Mỗi lần lên dây cót chỉ dùng được một lần".

Tôi cũng không còn mơ thấy ác mộng nữa. Mỗi ngày chỉ biết trăn an mình. Xem có ai bị mất đồ thêm nữa không, nhưng ba ngày liên tiếp không có chuyện gì xảy ra cả, xem ra cái đêm hôm mất đồ chỉ là một sự tình cờ, mà cũng có lẽ tại hai người họ nhớ nhầm, lẫn lộn lung tung. Tôi do đó cũng an tâm hơn. Công việc cũng thuận lợi đi đến thành công. Dự án rất vui vẻ và hẹn sau nửa tháng sẽ thanh quyết toán hết, mọi việc diễn ra thật tốt đẹp. Thế mà qua được vài hôm lại bị mất đồ, lần này là chai nước hoa của Trần Hồ Huy. Hoàng Hà mới làm quen được với một cô gái trên mạng hôm nay là buổi đầu tiên hẹn hò nhưng anh ta có một nhược điểm là cơ thể nặng mùi. Sợ khiến cô bé ấn tượng không tốt.

Trần Hồ Huy "Tôi có một lọ nước hoa vẫn chưa dùng"

Lấy đưa Hoắc Hà dùng mà đi cửa cảm. Nhưng đến lúc tìm thì không thấy. Trần Hồ Huy cũng sờ

"Rõ ràng tôi để trong ngăn kéo, hôm dọn nhà vẫn thấy ở đây, giờ biến đâu mất rồi". Hoắc Hà cũng tìm giúp mà không thấy nên đành đi không vậy. Tôi Hoắc Hà nhìn mặt trở về: buổi gặp mặt có vẻ không như mong đợi. Đám chúng tôi không nhìn nổi lại bàn tán về món đồ mất tích.

Khuong Phương giáo đạo "Mấy hôm trước chúng ta không biết mất đồ mà rất có thể là do mất những thứ không hay sử dụng nên mọi người không ai để ý, bây giờ mọi người cùng xem xét kỹ lại".

Lục lợi đồ đạc mới phát hiện còn mất thêm vài món đồ nữa, Khuong Phương bị mất cái đĩa CD mà cậu thích nhất. Hoắc Hà mất cái bưu thiếp quan trọng. Vương Huệ cũng thấy thiếu thiếu đồ gì đó.

Họ hỏi đến tôi "Tôi, tôi bị mất một bên hoa tai!"

Tất cả chúng tôi họp lại đều cảm thấy ở đây rất kỳ lạ, đến giờ phút này vẫn chưa thấy mất tiền, cũng không mất đồ gì giá trị. Nhưng tức một nỗi đó đều là những món đồ đã và đang dùng đến. Chúng tôi ai cũng bị mất thứ gì đó. Đây là cả sự vô lý. Những lúc bình thường sơ hở phòng không có ai đã đành nhưng đợt này vì về Soho cả bọn ở nhà cả ngày có ai đó dám lấy đồ đi ngay trước mũi chúng tôi.

Hoắc Hà nói "Hay gặp phải ai đó tâm lý biến thái cố tình dựng chuyện?"

Hà vô n dĩ thích đọc chuyện trinh thám nên có việc gì xảy ra là nghĩ ngay đê n điê u không bình thường.

Vương Nhuệ cũng "Có thể là con vật gì đó thích tha những món đồ nhỏ đi giấ u đâu đó, ví dụ chim, khi hay đại loại như thế . "

"Có thể lắ m chứ, có người trong lòng biế n thái nuôi một con chim, hay khi chuyên đi ăn cắ p vật của chúng ta. "

Khuong Phụng giọng pha chút tức giận.

"Con chim hay con khi đó nó còn có thể tàng hình, có thể chui vào nhà qua khe cửa bảo vệ, hay có thể mở cánh cửa vào nhà mà không bị chúng ta phát hiện". Nói đê n đây, chúng tôi càng thấ y ông chủ căn nhà này rõ ràng là người không bình thường. Lắ p cái cửa bảo vệ gì mà thô kệch, kỳ cục, xấ u xí, lưới bảo vệ nhỏ tí, kín mít mà có tận ba cái khóa!

Khuong Phụng hỏi tôi "Vương Thỏ, cậu có ý kiế n gì không?"

Tôi nghe ngóng một lúc lúng túng trả lời "Tôi cũng chẳng biế t nữa, cũng chẳng biế t sao lại mấ t đồ nữa".

Khuong Phụng không tò mò nhìn tôi "Cậu có sao không? sắ c mặt có vẻ không khỏe?"

"Tôi... tôi hơi đau dạ dày, tôi về ã m nghỉ một lúc", nói xong tôi đứng dậy về ã phòng. "Có câ n uớ ng thuố c không", nghe Trầ n Hồ Huy gọi với theo.

Nhưng tôi chẳng nghe rõ anh ta nói gì cả, cứ thế ã đóng cửa lại. Vì sao có mỗi tôi là không mấ t đồ ? Tôi ã m vật trên giường mà toàn thân thấ y toát mồ hôi hột. Những việc này có liên quan đê n tôi chẳng? Tôi có một linh cảm có cái gì đó đang làm hỗn loạn suy nghĩ của mình như có ghê ã nh đá ngăn dòng chảy của nước, ngăn dòng suy

nghĩ của tôi, làm tinh thần tôi không yên. Nhưng tôi cũng không sao làm tan biến nỗi ám ảnh đó được, cái cảm giác miên man này thật sự là đau khổ. Mà tôi đang sợ hãi cái gì? Trước lúc ngủ tôi mới nghĩ ra điều gì đã bám đuôi làm tôi bất an trong suốt thời gian qua. Giá sách! Có liên quan đến cái giá sách.

*

Hai ngày sau đó, đồ đạc của năm người họ vẫn cứ lần lượt mất tích. Mà tôi thì vẫn cứ không mất gì. Tôi cũng đã máy lần muốn mở cái ngăn tủ của giá sách ra kiểm tra, không hiểu vì sao nhưng đúng là tôi không có cái gan đó. Nhưng cái giá sách đó cuối cùng cũng bị mở ra. Ngày hôm đó, điện thoại di động của Hoắc Hà bị mất. Chiếc Nokia 3230 vừa mới mua được hai tháng, nếu mà mất thì thật là làm người ta quá xót xa. Hoắc Hà liên tiếp bấm gọi vào số điện thoại của anh ta; không tắt máy. Cả đám bọn tôi tìm loạn cả phòng, căng hết cả tai lên nghe ngóng. Vương Huệ nghe thấy nhạc chuông "Trư Bát Giới công vợ" từ trên ban công vọng xuống. Cả nhóm chạy lên ban công nghe cho rõ ràng. Âm thanh đó đúng là từ cái giá sách vọng ra. Hoắc Hà đập máy phi lên ban công, vẻ phần nộ đập mạnh vào cửa tủ. Nào có nghĩ rằng cái tủ cũ mèm này mà lại chặc chẻn đến vậy, nó không có hề hấn vết tích gì. Thế mà suýt chút nữa đã làm cho chân của Hoắc Hà gãy rồi. Trần Hồ Huy lên cậy cánh cửa ra, chiếc điện thoại vẫn còn sáng nhấp nháy báo có cuộc gọi chờ. Dưới chiếc điện thoại nào là đồng hồ, tất, nước hoa và tất cả. Đây đủ những thứ mà mọi người mất trong suốt thời gian vừa qua. Đúng là cái giá sách quý quái!

Tôi như quay cuồng giro tay bám vội vào tường. Đồ đạc đã tìm lại, mọi người từ đó cũng vui lên nhiều. Cũng chẳng ai để ý đến tôi không hề vào tủ lấy đồ bị mất. Tôi nhẹ cả người. Vấn đề tiếp theo là nghiên cứu làm sao mà đồ đạc của chúng tôi chui vào trong

cái tử đó được. Lần này thì chính Khương Phụng lại phủ nhận ý kiến lần trước của mình.

"Cũng thật lạ lùng, lẽ nào có con vật gì đó thích lấy những món đồ vật vĩnh này đem đi giấu?"

Vương Huệ "Có lẽ nào là chuột? Có lẽ trước đây ông già chủ nhà thích huấn luyện chuột tha đồ?"

Trần Hồ Huy "Nhưng mà đồ đạc cũng để cả trong ngăn kéo nữa cơ mà, chuột thì làm sao mà tha ra được?". Tranh luận cả ngày mà chưa tìm ra cách giải thích nào hợp lý cả.

Hoặc Hà đột nhiên vỗ vào đầu một cái "Tôi nhớ ra một câu chuyện nhưng không dám chắc là có liên quan đến chuyện của chúng ta". Hoặc Hà bắt đầu kể về hai nhà thám hiểm Nam Cực bị bão tuyết bao vây trong căn nhà tránh bão, mỗi ngày phải thay phiên nhau đứng bên ngoài phát tín hiệu cấp cứu. Nhưng tuyết to gió lớn, nên cũng chẳng có ai đến cứu họ cả. Mà người phụ trách phát tín hiệu cấp cứu lại bị sốt, càng ngày càng suy nhược. Buổi sáng ngày hôm đó, một trong những nhà thám hiểm tỉnh dậy phát hiện ra người bạn đồng hành của mình đã qua đời. Anh ta chỉ còn biết chôn bạn mình dưới tuyết. Rạng sáng ngày hôm sau, nhà thám hiểm mở mắt thấy bạn mình ngổ i trên ghế, trong tư thế phát điện báo cứu viện. Nhà thám hiểm rất kinh ngạc. Nhưng vui mừng vì bạn mình chưa chết. Thế nhưng khi lại gần mới thấy đó chỉ là cái xác lạnh toát. Nhà thám hiểm thấy kinh hoàng nhưng không hiểu vì sao anh ta lại mang cái xác đi chôn. Đến ngày thứ ba, cái xác đó lại hiện ra vẫn với dáng vẻ cũ. Những ngày sau ngày nào cũng vậy, mỗi khi thức dậy nhà thám hiểm đều thấy xác của bạn mình từ dưới tuyết lạnh hiện về, ngổ i trên ghế. Cũng không lâu sau nhà thám hiểm đó như phát điên đã dùng súng tự bắn vào đầu mình. Vương Huệ nghe xong câu chuyện còn nhếch mép cười.

Khuong Phuong thấ y thê làm tò mò gặ hỏi. "Sao lại vậy, sao cái xác có thể tự chui ra khỏi quan tài?".

Hoấ c Hà im thin thít nửa ngày rồi mới nói "Nói cho mà nghe, đó là do chính nhà thám hiểm đó bị mộng du. Ban ngày thì chôn cái xác đó nhưng đêm đến bắ t đầ u mộng du, ra đào cái xác đó nên. Đặt ngồ i vào ghê . Do chính anh ta dọa tâm thầ n anh ta đó chứ. "

Khuong Phuong há hồ c "ồ , cậu định nói trong sồ chúng ta có người bị mộng du, đem đồ ấ u trong tủ?"

Hoấ c Hà lắ c đầ u "đó chỉ là một cách nghĩ mà thôi, chẳng ai có thể đảm bảo. Nhưng chúng ta bây giờ đã biế t đạo tặc là cái giá sách này thì từ sau cứ đến thẳng đây mà lắ y đồ ấ là được rồi".

Trầ n Hồ Huy nói "Cũng không thể như thế mãi được. Tôi nghĩ căn nhà này thực sự có điề u bí ẩn, chúng ta phải báo án?" Mọi người nghe thấ y báo công an đến ngạc nhiên.

Khuong Phuong liế c anh ta một cái "Báo án gì? Có việc còn con thê cũng báo án? Thê cậu nghĩ cảnh sát nhàn nhã không có việc gì làm mà đi phá những vụ án như thế này à?. Đợi một thời gian nữa, chúng ta thu thập thêm thông tin xem sao. Về phòng mình, tôi lại mắ t hờ n mắ t vĩa đứng sững sờ nửa ngày mà chẳng biế t nên làm gì. Mộng du? Hay tôi chính là kẻ bị mộng du đầ y? Tô i hôm đó, tôi lại mơ thấ y chuyện về cái giá sách nó như mọc thêm bốn cái chân đi đi lại lại trên ban công, rồi vào phòng của mọi người rắ t tự nhiên lục lọi đồ ấ đặc?

*

Vài ngày trôi qua. Mọi người dần cũng quen với cuộc sồ ng mắ t đồ ấ hàng ngày. Vì chỉ cần mở cửa tủ ra là thấ y. Hoấ c Hà đưa ra ý kiế n đem bán hay chôn cái giá sách đó đi cho rồi.

Khuong Phuong phản đố i "Thế ̣ nế u chúng ta lại mắ t đò ̣ thì đi đầ u tìm? Kẽ lắ y đò ̣ quen giấ u đò ̣ trong giá sách rồ i vậy thì chúng ta cứ theo thế ̣ đi".

Mà nhắ t là khi mà năm người chúng tôi bây giờ có thói quen mới. Thói quen hàng ngày đoán xem món đò ̣ gì đang giấ u trong đò . Cũng có lúc trong tủ xuấ t hiện cả những món đò ̣ rắ t lâu không đượ nhìn thắ y, không đượ dùng đế n. Do đó cũng có nhiề u điề u ngạc nhiên thú vị. Khuong Phuong đã từng tìm thắ y cái ví cũ từ thời là sinh viên. Cô người yêu đầ u tiên đã tặng anh món đò ̣ kỉ niệm. Sau khi hai người đã chia tay. Khuong Phuong đã đem đố t hế t những đò ̣ mà người yêu tặng, chỉ còn có chiế c ví là anh luyế n tiế c giữ lại. Hồ i ức về ̣ một thời trai trẻ đã qua như số ng lại. Anh ta có vẻ buồ n buồ n, buổi tô i kéo tá t cả chúng tôi đi nhậ u. Đế n đây cái tủ có vẻ không còn là nỗi phiề n muộ n của chúng tôi nữa. Mà nó như một thứ gia vị của cuộc số ng. Vương Nhuệ đầ u vui, nhưng mà cái giá sách này vẫn chưa thắ n thông quảng đạ t đế n độ nế u biế t mọi người tìm kiế m cái gì thì đem thứ đó giấ u vào bụng thì tiện hơn bao nhiêu. Nhưng nó có một điể m không tô t đó là cái mùi thum thum, cái mùi mà như thể bị chôn vùi vài chục năm dưới đấ t, cũng đã dùng đủ mọi cách khử mùi mà không tài nào hế t nỏi. Cũng chỉ có tôi không thích cái giá sách đó, nhưng không phải vì từ trước đế n giờ tôi không bị mắ t đò ̣ . Mà vì tôi không sao quên đượ đôi mắ t của bức tượ gồ ấ y. Tuy rằ ng trong thâm tâm đã hơn một nghìn lầ n, hơn một vạn lầ n tôi an ủi mình.

"Chỉ là hoang tưở ng, hoang tưở ng, sự thật là đôi mắ t đầ ng đầ ng sát khí cũng chỉ là tưở ng tượ ng!"

Thật ra điề u mà làm tôi không yên còn có cả cơn ác mộ ng hàng đêm. Trong đêm tô i, trong không gian chậ t hẹp, cảm giấ c của một con người co quắ p là gì? Như là ở trong quan tài, mà cũng phải để người ta đượ đuổ i thẳng tay chân chứ? Từ trước đế n giờ tôi không

hề nghĩ mình bị hội chứng khủng hoảng kinh dị. Nhưng kể từ cái đêm ác mộng và sau đó có mê lại vài lần như thế nữa tôi bắt đầu nghĩ mình đã mắc phải bệnh khủng hoảng tinh thần. Trong mơ lúc thì tôi bị nhốt trong thùng sắt, lúc thì bị ấn trong máy giặt, lúc còn bị nhét trong tủ lạnh. Toàn là những nơi mà nhét con người vào thì quá là hãi hùng. Có lần tôi còn phát hiện ra mình bị nhốt trong máy tính, trước màn hình máy tính có một người lạ. Người lạ đó đang làm gì với cái bàn phím và mấy cái giắc cắm mà không hề để ý đến dấu vết và tín hiệu của tôi. Ấy nhưng tôi không hề mơ thấy cái giá sách nữa. Tôi cũng chẳng lấy thế mà an tâm mà vẫn lo rằng có ngày cái giá sách sẽ lại xuất hiện há hốc nuốt chúng tôi vào trong. Trước lúc ngủ tôi đã buộc một bên cánh tay mình vào cạnh giường. Tự kiểm tra xem có phải mình đang mê.

Sáng dậy dây vẫn còn nhưng tôi vẫn không yên tâm, sợ rằng tự mình đã tháo dây ra, sau khi mê man lại dây buộc lại. Cũng tựa như câu chuyện của Hoắc Hà đầy thôi. Tôi trốn đi bệnh viện kiểm tra xem thật sự mình có bị bệnh tật gì không? Kết quả kiểm tra là tôi hoàn toàn bình thường. Đã thế thì tôi cũng mặc. Muốn ra sao thì ra.

*

ở đây được hai tháng, chúng tôi thu về một khoảng lợi nhuận ai nấy đều rất vui nên đã quyết định đi chơi đâu đó hai ngày để thay đổi không khí. Lên mạng tìm ra một nơi phong cảnh đẹp mà cũng không xa thành phố lắm. ở đó hít thở không khí trong lành và thư giãn tinh thần rất hợp.

ở hai ngày trong nhà gỗ giữa rừng, chúng tôi phóng tầm mắt ngắm hoa lá vô tận, non xanh nước biếc. Sắp phải về thì chúng tôi nghe được tin sạt núi nên bị tắc đường. Tạm thời đường chưa

thông. Năm người chúng tôi không ngán ngại: đã vậy thì chơi thêm vài ngày!

Khuong Phụng vỗ tay xuống bàn "Hôm nay nướng thịt dê ngủ ngoài rừng!"

Nửa đêm, chúng tôi ngồi bên đống lửa nướng thịt dê. Vì không có kinh nghiệm nên thịt chúng tôi nướng không bị cháy thì sũng. May mà có đống lửa không thì chơi mất vui, vả lại ăn uống giờ này cũng không còn quan trọng nữa rồi. Hỏa c Hà mang theo cây đàn ghita. Tiếng đàn hòa với chát giọng eo éo của năm đứa chúng tôi chẳng khác bầy chim cho lắm. Ăn chơi mệt rồi, gào thét mệt rồi, uống cạn hết sạch bia rồi mỗi người chui vào một cái túi ngủ trông giống hệt như cái bánh chưng. Tôi uống hơi nhiều bia, thấy nặng nề đầu mà người thì bay bay, nhắm mắt cái là ngủ. Một lúc sau tôi lại ngửi thấy cái mùi hôi thối ấ y. Tôi lại bị nhốt trong giá sách? Ngay lập tức tôi choàng tỉnh, thử cử động tay chân. Đúng thật, tôi đúng lại bị nhốt trong giá sách thật. Mà lạ thật đến bây giờ vẫn còn cái mùi thối rửa. Tôi để ý thấy như có cái gì đó mê mê mẫm mẫm, nhơn nhớt, lông lá ngay bên cạnh eo của tôi. Đây là cái gì?

Lần này thì tôi không còn như lần trước hết hồn hết vía nữa, vì tôi cũng biết đây chỉ là mê mà thôi. Sợ hãi thì ít mà không biết làm cách nào thoát ra khỏi đống hôi thối này thì nhiều. Đột nhiên, tiếng chuông cửa kêu, có một sức mạnh dùng sức lực kéo cánh cửa ra. Ai?

Rất nhanh cánh cửa được mở ra, ánh trăng theo đó vào phòng. Dưới ánh sáng trăng tôi kinh hoàng nhìn vào đôi mắt đầy sát khí. Ánh mắt này quen quen, có vẻ như đã bắt gặp ở đâu đó.

Chính là bức tượng gỗ. Bức tượng gỗ thô kệch nhìn chằm chằm vào tôi từ ngoài cửa. Cái nhìn ác ý và lãnh đạm. Đôi mắt trắng dã

nhưng phảng phất một cái nhìn chờ đợi. Tôi như muốn kêu gào nhưng không sao thét ra nổi một âm thanh gì cả. Càng như muốn chuyển mình càng không động đậy nổi dù chỉ là một sợi lông. Bức tượng gỗ ấy nhìn tôi như thể một con mèo nhìn một con chuột chạy nước miếng. Nhà người muốn gì? Tôi như thấy tim gan mình muốn nổ tung ra. Hừng sáng tượng gỗ cũng biến mất, mùi hôi thối theo đó cũng biến mất. Chỉ còn ánh trăng trong như nước lênh láng khắp nơi.

Tôi đã tỉnh dậy rồi sao? Vậy sao chân tay chưa động đậy được?

Lúc này tôi mới chợt nhớ mình đang nằm trong túi ngủ, không tự nhận được cười chế giễu chính mình. Toàn thân vã mồ hôi làm ướt cái túi, không ngủ được nữa rồi, tôi uể oải đứng dậy đi ra chỗ đóng lửa trại tối qua, thối thối nhóm nhóm cũng bùng lên được ngọn lửa lom đom. Tôi nằm bên cạnh đóng lửa hong cho khô mồ hôi. Trời sáng, đường thông. Chúng tôi quay lại đúng hành trình. Suốt dọc đường bọn người bọn họ không ngớt cười nói vui đùa. Chỉ có tôi là im ắng tựa vào ghế và đầu thì gật gù như gà mổ thóc để biểu thị tán đồng câu chuyện. Về đến nhà vào khoảng 3 giờ chiều. Mới đến cầu thang đã thấy khắp nơi dán tờ rơi tìm chó lạc. Thì ra chú chó nuôi hơn bốn năm của nhà hàng xóm bị mất tích. Nhìn thời gian mất tích thì đúng vào đêm chúng tôi đi picnic. Chú chó này rất ngoan, rất bện chủ, trở thành thành viên không thể thiếu trong gia đình. Tự nhiên biến mất làm gia chủ cũng phẫn nộ cuối ng quát. Tờ rơi tìm chó được in bằng màu. Trên cùng có dòng chữ rất rõ ràng "Mướp Mướp" (tên con chó). Xem ra chủ nhà rất thiết tha tìm lại chó vì bên dưới còn viết rõ, hậu tạ tiền mặt hai vạn tệ. Với số tiền ấy có thể nuôi sống năm miệng ăn.

Khuong Phuong đùa vui "Thôi chúng ta đừng về nhà nữa, ngay lập tức đi tìm con chó ấy. Tìm thấy mình có thể nghỉ luôn hai

tháng". Nhưng trong số chúng tôi cũng chẳng ai nghĩ con chó ấy bị chúng tôi tìm thấy thật.

Vương Huệ cầm chìa khóa vào ổ, bỗng cau mày nói "Trong phòng có mùi gì lạ?". Bọn chúng tôi bước chân vào cũng ngửi ngay thấy mùi lạ. Như có thứ gì đó bị thối nát.

Khuông Phụng hỏi "Nhà chúng ta có chuột không?"

"Có lẽ nào chúng ta đi xa mấy ngày nên bọn chuột bị bỏ đói chết lăn quay ra ròi".

"Cũng khó nói".

Hoặc Hà nói "Mà không chắc cũng có thể chính là con chuột mà vẫn tha đồ của chúng ta thì sao?"

Câu nói vừa dứt làm chúng tôi nhớ ra. Tất cả cùng nhìn ra ban công. Mở cửa ban công, thì quả nhiên mùi hôi thối bốc lên sặc sụa. Chẳng cần suy nghĩ chúng tôi cùng nhìn cái giá sách như cảm thấy có ẩn chứa điều gì. Tôi như cảm thấy tứ chi lạnh buốt nhớ về giấc mơ đêm qua, nghĩ về cái vạt qua eo tôi mê mê mê mê nhiều lông và nhóp nhóp ấy bốc lên thứ mùi khăng khẳng. Nhưng không phải là thật! Mở được cánh cửa tủ ngay lập tức mùi hôi tanh xộc lên khắp phòng. Trần Hồ Huy bật môm lao thẳng vào nhà vệ sinh. Mớp nặm gọn trong tủ, thè lưỡi trợn mắt, toàn thân đã thối rữa và rỉ ra thứ nước vàng khè. Chủ nhân của nó không thể sống cùng nó được nữa ròi. Thật đau buồn. Chú chó bị nhốt trong giá sách.

Bọn chúng tôi bật mũi lùi lại, Trần Hồ Huy sau khi dôc hết ruột gan nôn ra hết mặt mày vẫn còn tái nhợt. Năm chúng tôi im lặng nhìn nhau cũng không biết nói gì. Sao có thể vậy được? Tôi chỉ là nặm mơ. Sao có thể thành sự thật được?

"Trước hết tôi nghĩ phải vứt xác con chó đi đã". Khương Phương nói và bắ t tay ngay đi tìm giẻ lau, giấ y vệ sinh, túi nilông.

"Từ từ đã! Muố n bị người ta bắ t được à?"

Vương Huệ tóm lấ y tay anh ta và quát.

"Thô i như thế này chắ c chắ n bị phát hiện. Mà nếu chủ nhân con chó phát hiện ra thì chẳng cần biế t mô tê gì sẽ khép cậu vào cái tội giế t hại chó của người ta!"

Khương Phương "Rõ ràng là giá sách giế t nó chứ chúng ta nào có liên quan gì đâu?"

Vương Huệ "Ai tin cậu? Cái giá sách nhà tôi biế t tự ăn trộm đồ ", cậu định để người ta bắ t cậu vào bệnh viện tâm thầ n hả?"

Mà nói thì cũng có lý thật. Chúng tôi bịt khẩu trang thu dọn cái xác. Cẩn thận đút qua rấ t nhiề u lầ n túi nilông định để đế n tô i mới mang đi chôn.

Lau chùi xong Khương Phương than "Cũng may mà là một con chó chứ nó mà là một mạng người thì... "

Chúng tôi đề u thù người ra. Hoấ c Hà "Nế u mà là người thật thì làm sao mà nhét vừa cái chỗ bé tí thế này được?"

Nghe câu nói đó mà khí lạnh chạy khắ p người tôi từ tay chân lên thẳng đỉnh đầ u. Thế sao tôi lại bị nhô t vừa trong đó. Tôi vắ t óc nghĩ ngay đế n cảnh tượng của hai cơn ác mộng. Tôi có vẻ nắ m cuộn rấ t tròn nhưng kể cả là diễn viên xiế c cũng không thể tròn hơn được nữa. Trời, vậy là tay chân tôi đề u bị chặt ra vứt vào đó chẳng? Bên cạnh Vương Huệ đang chỉ trích Khương Phương.

"Chỉ được cái nói linh tinh, nếu thật có người bị nhét vào trong đó thì sao?"

Cái giá thiết đó mới hãi hùng làm sao. Bây giờ chỉ có thể khẳng định một điều duy nhất đó là việc mà tất cả mọi khi là không liên quan gì đến chứng bệnh mộng du như đã nói. Vì tất cả chúng tôi đều ở xa tít tắp ngấm trời ngấm đất.

*

Lúc nửa đêm, chúng tôi như kẻ cắp kẻ trộm tha cái xác xuống dưới nhà ném vào thùng rác. Trần Hồ Huy còn cẩn thận ném thêm vài túi rác lên trên để che đi cái xác. Về sau con chó chết có bị phát hiện hay không chúng tôi đều không biết. Nhưng trong lòng chúng tôi đều bị ám ảnh và sợ hãi rằng không biết trong cái giá sách ấy còn có thể xuất hiện món đồ gì đáng sợ hơn nữa. Sau sự thương lượng của cả nhóm chúng tôi quyết định đem vứt cái giá sách đi. Gắng hết sức bê đi thì chúng tôi đều nhận ra giá sách đã bị đóng đinh chết một chỗ rồi, đã thế còn đóng rất nhiều mà là loại đinh rất tốt. Nếu muốn gỡ được nó ra cũng tốn công sức lắm đây.

Hoặc Hà than "Cái ông già này đúng là điên khùng!"

Khuong Phụng rất phẫn nộ "Chết tiệt... chém nát nó đi cho rồi!"

Quả nhiên không biết anh ta kiếm đâu ra cái rìu, hằm hằm tiến về phía giá sách.

Vương Huệ gọi với theo "Cẩn thận". Không ngờ rằng cái giá sách chây ì đến vậy. Vết chém của Khuong Phụng chỉ để lại dấu tích nho nhỏ, mờ mờ. Tiếng kêu thốt thanh, bởi vì cái tủ gỗ quá cứng cái rìu bị bật ra rơi ngay xuống chân máu phọt ra, một vết thương to, và sâu hoắm còn may là chưa vào tận xương.

Chúng tôi cuống quýt đưa anh ta vào viện, khâu cho 20 mũi, trở về nhà không ai nói với ai câu nào và cũng chẳng ai dám động đến cái giá sách đó nữa.

Khuong Phương vẫn chưa tâm phục khẩu phục "Đã thế mang nó đó t quách đi cho xong!"

Vương Huệ lắ c nguậ y nguậ y "Thôi đi, nếu đó t không cần thận rô i cháy cả nhà ý chứ". Cái giá sách này thực sự như ma ý.

"Chúng ta tìm người hỏi thăm xem sao?"

Tôi tham gia "Có thể hàng xóm xung quanh có thể nói cho chúng ta biế t điề u gì đó về ông già ở ngôi nhà này!".

Chúng tôi đi gõ cửa vài nhà hàng xóm nhưng cứ hễ nghe nhà 402 và ông già chủ nhà là họ đề u có biểu hiện không thiện cảm, chẳng nói gì thêm nữa. Có một bà lão khi đóng xâ m cửa lại còn chửi thế "Loại vô phúc!"

Chúng tôi rấ t thấ t vọng. Xem ra ông con trai không dám ở cùng bồ cũng chẳng cung cấp cho chúng tôi được thông tin gì hơn. Chúng tôi vừa ký một hợp đờ ng mới vẽ một bộ tranh thiên văn học. Khô i lượng công việc rấ t đờ sộ, chúng tôi ra sức làm việc, cũng chẳng ai có thời gian tìm hiểu thêm về cái giá sách và ông lão ấy nữa. Mỗi ngày mở cánh cửa tủ ra đề u rấ t lo lắ ng, không còn thoải mái như trước nữa. Chỉ sợ trong đó lại xuấ t hiện xác một con chó hay xác con vật nào khác. Nhưng một tuầ n qua đi mà không có chuyện kinh hoàng nào diễn ra. Có điề u làm chúng tôi ngạc nhiên vô cùng đó là chỉ trong một đêm cái mùi thớ i rửa của xác thịt hoàn toàn biế n mấ t. Điề u thầ n kì gì đây? Mỗi đêm trước lúc đi ngủ tôi đề u hế t sức lo lắ ng sợ những cơn mơ. Cả đêm không ngủ được, mệt mỏi, tinh thầ n sa sút. Nắ m thừ ra trên giường, đầ u bắ t đầ u nghĩ lung tung, rồ t cuộc chuyện gì đang xảy ra với cái giá sách? Nó định làm

gì? Tuy là một câu hỏi ngớ ngẩn nhưng tôi vẫn chưa hiểu rõ sự xuất hiện của mọi thứ trong tủ sách. Có thể nói nó chẳng có quy định, chẳng có mục đích gì cả. Nó cũng giống như một người mù. Trong đó nó tùy ý lấy đi bất kỳ thứ gì nó cũng chẳng quan tâm xem là mình đã lấy cái gì. Cũng có lẽ là có ý. Tôi nghĩ đó là hồ, tã, nước hoa, điện thoại, bao gồm cả con chó đối với cái giá sách có ích gì đó chẳng? Không hề, dù chỉ là một phần nhỏ tác dụng cũng không có. Nhưng đối với chủ nhân của các món đồ ấy thì thiếu chúng làm họ gặp nhiều khó khăn, thậm chí đau khổ... tôi nghiệp Mướp Mướp.

Nhưng cái giá sách thì biết gì đến những bất hạnh của lũ chúng tôi. Nó còn có vẻ thích thú ý chứ - nuốt chửng đồ đạc rồi lại bị moi ra hết, bị móc ra nó lại nhồi nhét cái khác vào không thương tiếc. Một cái giá sách bi hài hỗn tạp! Cái sự trớ trêu làm tôi không kìm nổi muốn cười lớn tiếng mà không thành. Mà cũng rất có thể cái giá sách này chỉ thích "chiếm hữu" vậy thôi. Vì không cần biết đó là món đồ gì nó đều nhét hết vào cái bụng rộng tuếch của nó mới yên ổn thì phải. Điều đó giải thích vì sao mà những món đồ trong tủ sách lại tạp phí lù - thật sự nó cũng không cần quan tâm xem đó là món đồ gì. Tôi nhớ lại lời của Liễu Tùng Nguyễn đã nói về một con quái vật kì dị, bất gặp cái gì cũng đeo lên trên vai. Không cần biết dù đó là củi gỗ, sỏi đá hay là đồ đạc của người khác. Mỗi món đồ thêm vào như thêm một gánh nặng. Cái giá sách này cũng không đến nỗi tham lam thế chứ? Làm thế nào mới xoa dịu được nó đây. Tôi chợt nghĩ hay kệ xác cái giá sách, không quan tâm đến đồ đạc trong ngăn tủ nữa rồi một ngày cái giá sách sẽ vỡ tung ra vì quá đầy? Nếu như vậy thì có thể vứt giá sách đi được rồi. Nhưng cũng không biết đến bao giờ mới đầy đến độ đó. Nhất là nhiều khi đồ đạc bị mất cũng rất cần tìm lại để dùng. Cái giá sách sẽ có cơ hội mà cười nhạo chúng ta. Vậy ông già chủ nhà trước đây biết được bệnh của cái giá sách này, ông ấy cam chịu vậy sao. Không chắc,

hay chính ông ta làm ra cái tử này. Nếu không phải ông ta đã qua đời chắc tôi phải hỏi cho ra vẩn đê. Chiều ngày hôm đó, vật lộn đã nhiều ngày chúng tôi cũng giao đợt đầu của đơn đặt hàng, phản ứng của khách hàng rất lấy làm vừa lòng, chỉ có một vài trang cần thay đổi nhỏ nhỏ. Bên ngoài thời tiết cũng rất đẹp, tâm trạng chúng tôi đều rất vui, cả hội kéo nhau xuống khuôn viên ngoài hít thở không khí. Đứng vào ngày cuối tuần cả khuôn viên đầy người là người. Trẻ con trượt patanh thi nhau vui cười, niềm vui của chúng lây lan sang cả hội tôi. Cuộc sống như đẹp hơn. Chuyện cái giá sách đã làm chúng tôi mệt mỏi nhiều. Nên bây giờ tranh thủ hưởng thụ sự thư thái dưới ánh nắng đẹp trời này. Nhưng chẳng được lâu, chủ đề nói chuyện lại là cái giá sách.

"Chúng ta để tình trạng này kéo dài mãi sao?" Vương Huệ than thở "Chết một con chó cũng chỉ là một chuyện, nhưng tôi sợ rằng vạn nhất có một ngày trong đó xuất hiện một... "

Chẳng cần nói hết câu mà mọi người đều như đã hiểu ý. Khương Phương nhìn xuống vết thương của mình, không nói gì mà ánh mắt thì đầy thù hận, ngẩng đầu nhìn khắp bốn phương. Cái nhìn vô hồn.

"Cậu sao thế?"

Trần Hồ Huy thấy nét mặt Khương Phương có vẻ không bình thường, dõi theo cái nhìn của anh ta bắt gặp dáng vẻ gầy gò của một người đàn ông trung niên.

Khương Phương "Lúc chúng ta mới dọn đến chính người đàn ông kia đã chủ động chào hỏi tôi và có cảnh báo trước về ngôi nhà này. Có thể ông ta sẽ cho chúng ta biết cái gì đó chẳng". Người đàn ông gầy gò rất thiện chí, vừa hỏi ông ta đã không ngớt lời kể lể. Ông già trước sống ở đây rất cô độc tuy rằng đã sống ở đây rất nhiều

năm nhưng không hề đi lại với hàng xóm xung quanh. Cứ cách vài ngày mới ra ngoài mua đồ một lần. Bình thường mặt ông ta hết sức nghiêm nghị, lạnh lùng, nên cũng chẳng ai lại gần ông ta cả. Sau này mới thấy ông ta cũng không như mọi người vẫn nghĩ - thích nhốt mình trong nhà cả ngày. Một lần có một người có việc nên về muộn, tình cờ bắt gặp ông lão soi đèn pin bới thùng rác. Hàng xóm tưởng ông ta do không cẩn thận vứt nhầm đồ vào thùng rác định đến giúp ông ta tìm thì thấy điệu bộ cuối ng quýt vội vàng bỏ đi lên lầu. Người hàng xóm nhìn vào đồ ng rác bị vứt lại thấy toàn chai lọ linh tinh. Xâu chuỗi những sự việc diễn ra mọi người đoán rằng ông lão đi nhặt rác không phải vì thiếu tiền mà vì sở thích sưu tập đồ cũ. Vẫn dĩ là người ai chẳng có lúc có hành động không bình thường, miễn sao đừng ảnh hưởng đến người xung quanh là được. Nhưng càng ngày ông lão càng quá đáng, ông bắt đầu lấy đồ của người khác. Mọi người sau lưng đều nói ông ta bị thần kinh. Không bao giờ lấy tiền, mà cứ hễ nhà nào để chậu hoa không, lồng chim không là ông lão lấy ngay. Ban công tầng một có giá phơi quần áo nếu lấy được chắc ông cũng không tha. Cũng biết là những thứ đó không đáng tiền nhưng hành động như vậy làm mọi người tức giận. Tìm đến cảnh sát thì việc bé xé ra to cũng không hợp lý nên mọi người càng rất bực mình. Rồi một ngày, trong lúc ông ta lấy cái bồn nhựa bị chủ nhà phát hiện - chủ nhà là một phụ nữ trung niên mô m năm miệng mười. Bà ta không nói được câu đạo lý nào hết mà mắ ng ông ta như thể một kẻ đầu trâu mặt ngựa. Làm ông lão ngượng chín cả người, đuối lý ông quá xấu hổ tính nhảy lầu. Người phụ nữ kịp đuổi theo đứng chặn ngay trước cửa la lối om sòm, tất cả mọi người bu đến nghe ngóng. Sự việc kết thúc, ông lão thấy quá mất mặt, một thời gian dài không xuất hiện nữa. Mãi đến cuối tháng vừa rồi, cụm dân cư đi thu tiền điện nước đã má y lần đến mà không có ai ở nhà mới biết ông lão bỏ nhà đi.

Chúng tôi nhận nại ngờ ì nghe người đàn ông gày gò này thao thao bất tuyệt, nghe đến đoạn những thói quen lập dị của ông lão chúng tôi đều rất hồ ì hợp.

Khuong Phụng không kìm nổi đã ngắt lời hỏi dò n "Chú đã từng nói với cháu về phòng gặp chuyện ác quái là sao?"

Người đàn ông gày gò "Thì chú đang định kể đây, bắt đầu từ ngày ông lão quay trở về. Vài ngày sau ông ta quay trở về với một cái giá sách trên một chiếc xe chở hàng, người lái xe tay nghề kém đã đâm vào một chiếc xe đạp. Rất nhiều người cùng chúng kiển trận phân bua phải trái. Giải quyết xong vụ đụng xe, ông lão cho công nhân bê một cái giá sách cũ rích lên nhà. Mọi người đều nghĩ ông già lại lòi từ đâu về thứ rác rưởi ấy. Nhưng ông lão lại nâng niu nó vô cùng, không ngớt lời kêu công nhân bê cẩn thận lên tầng bố n.

"Cẩn thận vào! Xước cái tủ này chúng mày đừng không nổi đâu!"

Ông lão lên giọng. Cũng từ hôm đó, cuộc sống của ông ta cũng thay đổi, không ai thấy ông ta bới rác hay lấy trộm đồ nữa. Tuy là sống khép kín nhưng thi thoảng ra khỏi nhà ai bắt gặp ông ta đều thấy sắc mặt ông ta rất tốt, rất tươi tắn, không còn hiện vẻ ủ rũ tẹo nào". Nói đến đây người đàn ông hạ thấp giọng, nét mặt ông hiện lên vẻ sợ hãi.

"Chú nghĩ ông ta kiếm cái giá sách ma quái về để giúp ông ta ăn cắp".

Năm chúng tôi sừng sốt nhìn nhau.

Hoặc Hà lấp bắp "Sao chú đoán vậy?"

Người đàn ông nói "Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Ông già ấy quen trộm trộm cắp cắp thế đâu dễ gì buông tay gác kiếm. Nhất

là mọi người đều nhận thấy, từ khi có cái giá sách tinh thần ông ta rất tốt, vì đạt được mục đích nên mới vậy chứ".

Chúng tôi chỉ còn biết nhìn nhau.

Người đàn ông đó nói tiếp "Sau đó nhà chú và hàng xóm xung quanh vẫn mất đồ, đều là ba cái đồ liên quan đến chim, chó, v... không đáng tiền. Rất hợp với sở thích của ông ta còn gì?"

Giọng ông ta lí nhí kể "Hai tháng sau tôi nghe thấy ông lão khóc lóc!"

Đêm đó cái điếu hòa nhà chú bị hỏng. Trời nóng quá không ngủ nổi, ra ban công hóng gió. Chú nghe thấy có tiếng khóc rất rõ từ phía nhà 402 vọng lại. Trong đêm yên tĩnh tiếng khóc đó nghe rõ mồn một.

Ông lão đã khóc "Hết rồi... . tao bị mày hại chết rồi." Kêu lên như vậy hai lần rồi im bặt. Sáng ngày hôm sau chú bắt đầu lưu tâm đến ông ta hơn. Mới chỉ qua một đêm mà ông ta già đi cả chục tuổi, sắc mặt sa sút thảm hại, cứ gặp người là quay đi. Qua vài ngày thấy đám tóc bạc của ông rụng gần một nửa. Một đêm khác chú lại nghe thấy ông ta kêu khóc cũng chẳng đâu vào đâu.

"Thật đáng tiếc... thật đáng tiếc..."

Khuong Phuong chau mày hỏi "Câu đó có nghĩa gì?"

Người đàn ông đã cố ý "Chú không dám chắc nhưng có lẽ cái giá sách có vấn đề làm ông ta sợ hãi, sợ bị giết hại. Nhưng định ra tay phá hỏng cái tủ thì lại tiếc."

Sau đó một tháng ông già yếu chết. Lúc ông ta ra ngoài mua đồ lúc quay về từ xa đã nghe tiếng xe cứu hỏa rú inh ỏi. Mặt ông ta tái mét, vứt hết đồ đạc trên tay chạy ngay về hướng nhà mình. Ông

lão 60 tuổi này chạy một mạch 500m đến chân cầu thang, thầy ở đây đông nghịt người. Cứu hỏa đang ra sức dập lửa, khói bay lên nghi ngút. Ông lão quá sốc và tuyệt vọng đã lên con nhô máu cơ tim ngất lịm đi. Một giờ sau ông ta chết trong bệnh viện. Nghe đâu câu cuối cùng ông ý nói là.

"Cái... của tôi! Cháy rồi! Hết rồi! "

Cụ thể là cái gì của tôi thì chẳng ai nghe rõ cả. Trên thực tế, phát hỏa ngày hôm đó là nhà 503, trên nhà ông lão một nhà, khói nhiều như vậy nhưng ngọn lửa cũng không lớn. Nhà của ông lão không hề gì cả.

Người đàn ông quay hỏi chúng tôi "Từ ngày dọn nhà đến ở đã thấy cái giá sách giờ trở ma quái nào chưa?"

Khương Phụng chưa kịp mở lời tôi đã nói "Chúng tôi dọn đến thấy nó vương vãi đã nhờ chủ nhà mang đi rồi".

Người đàn ông gày gò không biết đang vui hay tuyệt vọng "Vậy thì tốt, vậy sẽ không lo có chuyện gì xảy ra nữa".

*

"Hết tất rồi... Tao bị mày hại chết rồi..."

Tôi hoa mày chóng mặt, trong đầu chỉ vang lên câu nói đó. Còn chúng tôi? Chúng tôi cũng sẽ bị hại chết sao? Ngày hôm đó Hoắc Hà dậy sớm tắm, thầy bình nóng lạnh bị hỏng. Chủ nhà cũng tệ nhị nói rằng cái bình nóng lạnh ấy dùng đã lâu, cũng nên thay rồi. Ông ta bỏ tiền ra thay cái mới. Tiện thể đến xem chúng tôi ăn ở thế nào. Thoát cái công nhân đã lắp xong và ra về. Chủ nhà ở lại nói chuyện với chúng tôi nửa ngày, đi thăm hết các phòng. Vào đến

phòng của Vương Huệ, đập ngay vào mắt ông ta là bức tượng gỗ làm ông chết lặng cả người.

Wang Huệ hỏi "Chú sao vậy?"

Chủ nhà lấp bắp "Đây là tượng bố tôi!"

Wang Huệ thấy ừ ừ bên tai rồi cũng đứng sững. Thì ra bức tượng bị vứt trong tủ sách chính là của ông lão chủ nhà.

"Đây là bức tượng do chính ông đeo" chủ nhà giải thích thêm bố ông ta trước đã được học qua về nghệ thuật nhưng cũng chỉ là tay nghề bậc trung. Wang Huệ nói với chủ nhà có thể mang bức tượng đi. Nhưng chủ nhà có vẻ không thoải mái.

"Thôi chú không mang về đâu, các cháu thích cứ giữ lấy. Còn nếu không thích thì cứ đem vứt đi".

Người chủ nhà đi khỏi, năm cái mặt nhìn nhau. Khương Phương thay đổi bầu không khí yên tĩnh.

"Quý quái quá! Rất có thể chính cái tượng gỗ đó là trung tâm của vấn đề, là góc rẽ của vấn đề. Ông lão trước khi chết đã rất đau khổ không phải vì cái giá sách mà là bức tượng".

Tôi không nói gì, mồ hôi lạnh toát từ đầu tới chân. Dưới ánh trăng, cánh cửa giá sách mở toang. Bức tượng gỗ chĩa ngay ngoài cửa nhìn xoáy vào tôi như thể nó muốn móc ngay con người của tôi ra.

"Chúng ta đốt nó đi", Khương Phương nói lớn quyết định của mình "đốt nó đi, có lẽ sẽ hết chuyện".

Mang bức tượng vào nhà tắm đổ xăng lên. Năm chúng tôi vây xung quanh ai lấy đèn cầy thắp. Cuối cùng Khương Phương

quẹt que diêm, vút vào bức tượng. Lửa bùng bùng khói um cả nhà. Trần Hồ` Huy chạy ra bật ngay máy hút khói. Bức tượng dãn đen sì, quắ t queo lại. Chúng tôi đang rắ t hồ`i hộp, đắ t bức tượng đi rồ`i chẳng biế t thật sự có tác dụng gì không đây.

Tôi bỗng la lớn "Nó đang cười! Nó đang cười với tôi!" Tôi không hề hoa mắ t, hoàn toàn tỉnh táo nhìn thắ y pho tượng đang nhìn thẳng vào tôi noẻn miệng. Tôi đáp lễ cười lại. Trong nhắ y mắ t một luồ`ng điện mạnh đắ t đế n cực độ và tôi từ từ lịm đi.

Hoắ c Hà tóm lắ y tôi "Cậu sao thế?"

Như tìm được cứu cánh tôi trắ n tĩn hơn, lắ m lét nhìn lại lắ n cuố i pho tượng. Bây giờ pho tượng đã cháy nham nhỏ rồ`i. Trên nề n gạch chỉ còn lại đắ ng tàn tro. Vậy là pho tượng làm chúng tôi bắ y lâu bắ t an nay đã được giải quyế t triệt để tận gồ c. Trong thắ m tâm chúng tôi cũng không vì thế` mà an tâm hẳn. Cái giá sách vẫn sờ sờ ra đây, có trời mới biế t sắ p diễn ra cái gì. Sáng hôm sau Hoắ c Hà ra bưu điện nhận bưu phẩm. Bớ n chúng tôi đề u dậy sớm ngồ`i ngoài phòng khác, nhưng tắ t cả dù vô tình, hữu ý đề u tránh cái ban công, mặc dù vẫn biế t chẳng tránh đi đâu được.

Vương Huệ than ngắ n thở dài đứng dậy "Đi thôi, có tránh nó được mãi đâu".

Anh ta đi đầ u mở cửa, chúng tôi theo sau. Nhìn bên ngoài giá sách vẫn vậy chẳng tài nào đoán được lắ n này trong đó có cái gì. Vương Huệ hít sâu lắ y hơi, mở cửa. Tắ t cả cùng nhìn vào. Không có đồ` đặc gì cả. Chỉ những miế ng kim loại rắ t là nhỏ, chẳng ai đoán ra được đó là cái gì cả. Tôi câ`m lên xem nghi ngờ "Đó là đồ`ng lớn những mảnh kim loại vụn đã bị cắ t nhỏ rắ t khó để đoán biế t đắ y là cắ i gì..."

Trầ n Hồ` Huy cau có, tay câ`m miế ng kim loại dày nhắ t.

"Trên này còn hoa văn chạm khắc này!"

Vương Huệ tìm đôi găng tay nhảy ngay vào bó móc. Chúng tôi cũng nhận thấy không chỉ có miếng kim loại mà còn túi nilon, hồ dán, giầy, rô-i cả đủ loại mảnh vụn. Cả dây điện cũng bị cắt vụn ra. Đây là trò gì nữa đây. Chúng tôi loạn hết cả lên rô-i. Bên ngoài có tiếng mở cửa. Là Hoắc Hà đi nhận đồ về. Vào đến cửa vút ngay túi đồ trên ghế phi luôn lên ban công. Nhìn thấy đồ ngổn ngàng, ngấm nghĩa một lúc anh ta mới hỏi "Trò gì nữa đây?"

Vương Huệ trả lời "Thì mọi người cũng đang đoán đây". Anh ta xem xét tình hình của đồ ngổn ngàng không rõ nguồn gốc thì nhặt được một lá bùa. Trên lá bùa có cái chuông nhỏ và khắc bốn chữ "Thượng lộ bình an". Lá bùa như thế này ở đâu có nhiều như thế?

Hoắc Hà "Tôi biết đây".

Mọi người dõi theo anh ta chỉ thấy mặt anh ta như tờ giấy trắng toát.

"Tôi hôm nay trên đường về gặp một đôi trai gái cãi nhau với bảo vệ".

Giọng Hoắc Hà chìm xuống "Chiếc Audi của họ đậu ở bãi xe bên kia hồ".

Năm chúng tôi như bị đóng bê tông. Có điều ngẫu nhiên vậy sao, nhưng ngớ ngẩn quá... Lần này là ô tô thật đấy chứ không phải đậu phụ đâu.

Sao nó có thể làm điều đó được? Bằng cách nào?

"Không đúng, cái ngăn tủ đó quá nhỏ, nếu cắt vụn chiếc Audi ấy ra có đến mười cái tủ này cũng không nhét hết ý chứ."

"Đúng rồi!"

Khuong Phuong kịp phản ứng lại "Cái xe ấy có mà cho vào phòng khách của chúng ta may ra còn vừa vặn".

Vương Huệ "Dù gì thì dọn sạch đi rồi tính.

"Vẫn theo cách cũ, nửa đêm đem đi vứt!"

"Theo cách cũ", ba chữ này thật khó nghe nhưng cũng chẳng còn cách nào khác.

Khuong Phuong "Chắc chắn chẳng có ai có thể nhận ra hình thù chiếc xe nữa đâu mà sợ".

Vương Huệ "Cứ dọn sạch được đi đã, mà dọn chưa xong là có vấn đề thật". Dưới gầm giường có mấy cái thùng cát tông định lấy ra để đổ những mảnh vụn vào đó, dọn một lúc chúng tôi thấy cái tủ này như cái tủ không đáy. Đã múc đi bao nhiêu rồi mà vẫn chưa hết. Bọn cái thùng đã đầy lặc lè. Khuong Phuong thấy không bình thường.

Tôi nói "Cái thứ đồ cổ này chứa được bao nhiêu? Hùng học cả đêm rồi mà chẳng thấy voi đi tẹo nào? Mà đáng nhẽ phải dọn sạch rồi chứ".

Vương Huệ "Chúng ta xúc tiếp! Tôi muốn xem nó rốt cuộc thì đựng được bao nhiêu!" Cả đám lại căm mặt vào dọn, càng đào càng thấy nhiều. Chật ních ban công rồi thì đổ ra phòng khách. Bọn họ còn phân ra những mảnh vụn nào của bộ phận nào. Chúng tôi tìm thấy một bức ảnh gia đình. Thường ít người để ảnh trên xe, chắc chủ xe luôn mong muốn cho gia đình hạnh phúc. Cái giá sách này sức chứa thật sự của nó đến đâu? Tôi nhớ về ngày xưa đi xem ảo thuật, có mỗi cái thùng bé tí mà pháp sư biến ra cơ man nào là đồ

làm người xem vô cùng thán phục. Nhưng đây là thật, không phải là ảo thuật.

Vương Huệ "Được rồi, đừng phí sức nữa. Không sai đâu. Cái tủ đã nghiên hết nguyên một cái ô tô. Chúng ta đợi đến nửa đêm, thì vừa đổ vừa xúc vậy".

Nghiên hết cả một cái.

Khuông Phụng "Từ trước tới giờ chưa bao giờ nó nuốt cái gì to như vậy.

Sắc mặt của Hoắc Hà trắng bệch ra, anh áp úng "Có thể tôi bị quả báo vì đã đốt bức tượng gỗ đó".

Mọi người trầm ngâm.

Trong đêm khuya, chúng tôi bắt tay vào vút đống sắt vụn ấy đi, năm người chúng tôi thay nhau làm và thấy lo lắng suốt dọc đường vì sợ bị phát hiện.

Giữa đêm phải đổ một ô tô rác từ tầng tư xuống nhà rác thật tôi vẫn chưa tưởng tượng ra còn việc nào điên khùng hơn. Cuối cùng cũng sạch sẽ, chúng tôi nếm đắng đắng hết cả lượt, đưa nào đưa ấy mồ hôi nhễ nhại.

"Trời sáng sẽ bị mọi người phát hiện ra thôi".

Vương Huệ "Quanh đây tự nhiên mọc ra một núi phế liệu đến người điên cũng sẽ tò mò".

Hoắc Hà "Chủ nhân của chiếc xe này nhìn thấy đống sắt vụn chác chác sẽ kêu chúng ta là những kẻ biến thái".

Khuong Phuong thở dài "Trời, sao họ không mua một chiếc Matì mà lại là một chiếc Audi.

Tôi "Nói khẽ thôi".

*

Trần Hồ` Huy "Chúng ta chuyển nhà thôi". Tôi không thể ở lại đây ngày nào nữa, nơi đây toàn ác mộng".

Mọi người đồng ý "Tôi sẽ lên mạng tìm thông tin".

"Không cần điều kiện gì cả" Vương Huệ "Miễn sao đi khỏi đây càng nhanh càng tốt".

Tôi tìm ra vài địa chỉ, ngay lập tức cùng Trần Hồ` Huy đi xem nhà, hai chúng tôi cả đêm không ngủ, mất thêm sì.

"Bên cạnh là phòng karaoke âm ỉ cả đêm hỏi làm sao chúng tôi có thể ngủ được, có thể sống được?" Trần Hồ` Huy quát lớn.

"Đã nhắc nhở họ, gặp tổ bảo vệ, gọi 110 cũng không giải quyết được gì".

"Tháng sau sẽ rất bận bịu, thời gian ăn nghỉ còn không có, cứ thế này chúng tôi chết mất. Chỉ muốn mau thoát khỏi nơi đây".

"Một bộ phận người thật vô ý thức!"

Ông chủ nhà mới nghe xong cũng đồng tình "Văn minh xã hội ở đâu ra?"

Rồi chủ nhà mới vỗn vĩa "Phòng đã chuẩn bị xong sẵn, hai cậu đặt cọc, là có thể dọn vào ở ngay, tiền còn lại cuối tháng thanh toán.
"

Hai chúng tôi nhận lời rồi gọi điện ngay cho Vương Huệ liên hệ với công ty chuyên nhà.

Công ty dọn nhà trả lời thời gian quá gấp không kịp sắp xếp. Nếu muốn dọn ngay chúng tôi phải thêm tiền, sao không lui lại một hai ngày chắc chắn sẽ có xe.

Chúng tôi bắt tay vào việc dọn đồ mà t một ngày một đêm. Quá mệt mỏi chúng tôi tranh thủ ngủ một lúc. Cuối cùng cũng có thể vứt lại tất cả mớ rách nát này. Vứt đi những món đồ ám ảnh đây chúng tôi chẳng tiếc gì cả, miễn sao có cuộc sống mới, những cái khác không quan trọng.

Tôi vừa làm vừa nghĩ sự tồn tại của cái giá sách này thể hiện điều gì? Chiếm hữu? Rách nát? Khát vọng? Tuyệt vọng? Nó chỉ là cái thể hiện mục đích không mang suy nghĩ, không mang động cơ, không mang kết quả.

Cái giá sách này và chủ nhân của nó có mối liên hệ gì? Ông lão chỉ là người tạo ra nó thôi chẳng? Hay chính cái giá sách đã làm nên con người ông lão? Còn tại sao ông lão khấc pho tượng gỗ như vậy đặt trong giá sách để làm gì, tôi không lý giải được.

Đang nghĩ miên man, cánh cửa bị đẩy ra, Hoắc Hà lặn vào làm tôi hoảng sợ, cậu ấy đang bị trói.

Hoắc Hà ra hiệu về phía "Giá sách! Giá sách". Tôi có linh cảm lại có chuyện rồi. Tôi lao nhanh lên ban công gặp ngay Vương Huệ đứng đó, mặt trắng nhợt, ánh mắt hoảng sợ.

Giá sách phát ra tiếng động tiếng nghiến nát thức ăn.

Chúng tôi lần đầu tiên được thấy cái giá sách "ăn" đồ. Nó như thể một cái thùng rỗng nghiến nát bất cứ thứ gì không may lọt vào

trong đó.

Trần Hồ Huy chợt nhớ ra bộ phim “Long Quân Phong” cũng có cảnh con quái vật ăn bất cứ cái gì nó thấy, trong dạ dày nó là bộ sưu tập đủ các loài thú hoang dã.

Âm thanh phát ra từ giá sách đã nhỏ dần, ngược lại mùi hôi thối bốc lên mỗi lúc một nặng. Vị tanh tanh của máu sục lên. Chúng tôi đều hoảng sợ, tim như ngừng đập. Trong đó có cái gì?

Không ai dám mở ra xem chuyện gì đang diễn ra. Cuối cùng Vương Huệ nói: "Có trốn cũng không được". Phải mở ra xem thôi. Cánh cửa được mở ra. Trong đó là xác một người đàn ông. Túc chi đã bị cắt rời, lục phủ ngũ tạng lòi ra đầm máu.

Tự nhiên tôi nghĩ đến chính mình đã từng bẻ gãy tay chân của một con búp bê. Lúc đó tôi chỉ nghĩ làm như vậy để xem con búp bê không có tay chân hình thù sẽ ra sao.

Quả thật một con người sau khi bị chặt ra làm nhiều mảnh cũng chẳng to lớn là mấy, trên ban công giờ đây chỉ có những cơn gió và chúng tôi đối diện với cái xác.

Chúng tôi phải làm thế nào?

Hoặc Hà rút điện thoại bắt đầu ấn số. Vương Huệ giật lấy điện thoại và la lớn "Cậu định làm gì?"

Hoặc Hà "Gọi 110". Anh ta giằng lại điện thoại vẫn muốn gọi.

"Mày điên rồi!" Vương Huệ tát Hoặc Hà một cái đau điếng.

"Trên cái giá sách này chỉ có dấu vân tay của chúng ta, cả tôi chúng ta ra vào dọn nhà hàng xóm đều nhìn thấy. Họ sẽ làm chứng chúng ta sẽ không thoát tội đâu".

"Cậu sẽ giải thích với cảnh sát thế nào. Hay kể cho họ nghe nhà tôi có một cái tủ sách thích ăn thịt, thích nghiên nát mọi thứ. Nếu cậu là cảnh sát cậu có tin không?"

Hoặc Hà á khẩu ngơ ì bệt xuống đất, hai tay ôm mặt, hoàn toàn tuyệt vọng.

Khuong Phụng sợ hãi "Phải làm sao bây giờ?"

Vương Huệ "Chúng ta lôi cái xác ra sau đó vứt đi!"

Trần Hồ Huy "Chúng ta làm vậy là phạm pháp".

Vương Huệ "Nếu cảnh sát đến, chúng ta sẽ biến thành thủ phạm".

Trần Hồ Huy im bặt, người khác không ai nói gì cả.

Cái xác bị nhét rất chặt, tôi dùng hết sức mới kéo nó ra được.

Cái xác người đàn ông này chúng tôi để ở biệt thự, mấy hôm trước vẫn còn nói chuyện với chúng tôi. Đó chính là người đàn ông gây gò nhiều chuyện. Nhưng bây giờ sau khi bị cái giá sách làm biến dạng khó ai có thể nhận ra ông ta.

Năm người chúng tôi ướt sũng mồ hôi, lạnh đến từng lỗ chân lông.

Chúng tôi sợ rằng "Giá sách nó đang báo thù".

Vậy chúng tôi sẽ ra sao?

Trước đây chúng tôi vẫn thắc mắc vì sao trong phim hành động giết người cứ phải đâm chém. Giờ thì chúng tôi đã hiểu.

Bộ xương này quả thật là quá cứng với một chiếc cùi, một chiếc cúa tài sản duy nhất mà ông lão chủ nhà để lại chúng tôi không thể chặt đứt những khớp xương còn lung lay đó được.

Năm chúng tôi tự nhốt mình trong phòng, lúc đầu cứ ngửi thấy mùi máu chúng tôi đều nôn ọe. Đến giờ thì bụng rỗng tuếch, chẳng còn gì mà để nôn ra cả, mà ngửi mãi mùi máu cũng quen rồi. Có những kẻ giết người, giết người quen rồi sẽ cảm thấy thích ý chứ.

Cuối cùng cái xác đã được dọn sạch. Trong nhà tất cả cái gì đựng được đều bị lôi ra nhét xác vào. Trong khuôn viên có một cái hồ nhỏ chúng tôi đem xác ra buộc kín rồi ném xuống dưới.

"Trong nhà nặng mùi thế này làm thế nào bây giờ?"

Hoặc Hà "Cái mùi này cả tháng sau cũng không hết ý chứ".

Tôi mở hết cửa sổ, xịt nước hoa khắp nơi. Nhưng cái hỗn hợp mùi này càng làm chúng tôi buồn nôn hơn.

"Để nó tự hết vậy!"

Vương Huệ "Căn phòng này còn cách cái phòng trực ban, tạm thời lúc này sẽ không có ai đến cả".

"Nhưng công nhân công ty dọn nhà sắp đến rồi".

"Thì chúng ta tự làm" Vương Huệ nói "Cái gì không cần đã vứt rồi, còn những cái khác chúng ta dọn xuống cầu thang trước khi công nhân đến là được. Bây giờ đi tắm một cái đã, coi như để gột sạch thứ như nhớp này đi".

Hoặc Hà "Nếu thế chui vào cái tủ chỉ một loáng là nó giúp bạn bớt hơi "sạch sẽ".

Vương Huệ sững sờ mặt biển sắc "Sao không nói sớm?"

*

Đó là buổi chiều đầu khổ nhất mà năm chúng tôi gặp phải. Lao碌 một cách quá đáng, sợ hãi quá đáng, gần như chúng tôi đều bị stress nặng. Chính có lẽ vì quá mệt mỏi mà vừa đến nhà mới, chẳng kịp trải ga giường chúng tôi đều lăn ra ngủ ngay được. Mà giấc ngủ này bây giờ có thể giúp chúng tôi giải quyết rất nhiều chuyện. Như cái giá sách ấy nó còn nhai đồ nữa không? Cái xác có bị ai phát hiện không? Chúng tôi có bị bắt vì tình nghi giết người không? Tất cả điều này tạm thời chưa nghĩ đến. Ngủ một giấc đã, chí ít thì cũng là giây phút hiếm hoi được nghỉ ngơi.

Trước khi đi ngủ Khương Phụng giọng thều thào nói với tất cả "Đang gặp ác mộng, mau tỉnh lại nào!"

Cả tinh thần và con người tôi như quá chán nản, buông xuôi mọi thứ. Một lúc sau tập trung tinh thần trở lại tôi thấy mình đang lạc trong sương mù. Sương khói từ từ tan tôi lại nhìn thấy cái giá sách. Nhưng không phải là cái giá sách mọi khi. Mà nó là cái giá sách khổng lồ to như một tòa nhà. Gió thổi đến cánh cửa mở ra. Bóng đen lại gần tôi hơn và tôi nhìn rõ hơn. Đó là ông già, mà đúng thật trông ông ta rất giống pho tượng.

Ông ta giơ tay như muốn mời tôi vào trong. Tôi chẳng dấn đo gì đã đi theo ông ấy vào trong. Lần đầu tôi nhìn kỹ, bên trong giá sách rất nhiều ngăn này giống như tòa nhà lớn với rất nhiều phòng, rất nhiều căn hộ. Mỗi ngăn là một món đồ không giống nhau.

Tôi hỏi ông lão "Sao lại phải làm nhiều ngăn đến vậy, mà ông định để bao nhiêu đồ?"

Nghĩ đến tôi đã từng có lúc xem phim kinh dị nó cũng có đoạn con người lạc trong mê cung, chỉ cần đi nhầm đường là đổ i mặt ngay với việc tự sát.

"Không, đây không phải mê cung", ông già như đọc được suy nghĩ của tôi. "ở đây không có cửa ra,"

"Vì sao?"

Ông lão "Nhà người có thể thoát khỏi nội tâm của nhà người không?"

Ngay lập tức tôi hiểu, tôi không thoát nổi.

Ông lão biến mất, cái giá sách từ từ bé lại.

Tĩnh cơn mê nhưng cái mùi lạ bên trong cái tủ vẫn ám lấ y tôi. Tôi nghe thấ y như có tiế ng bước chân người. Giữa đêm hôm thế này còn có ai đi lại?

Tôi nghe ngóng con tim như nhảy ra ngoài khi nhìn thấ y cái tủ đang tiế n đế n gầ n.

Câu chuyện kể đế n đây, Vương Thổ dừng lại. Xung quanh im ắ ng, chúng tôi không ai dám ra ngoài. chuyện ma của anh ta gạt hái thành công rực rỡ. Nhấ t là khi bật đèn lên thấ y hai cô gái sắc mặt cắ t không ra giọt máu. Anh ta càng dương dương tự đắ c.

Chúng tôi còn ngô i lại nói chuyện thêm một lúc, cũng muộn rô i, ai về phòng ấ y nghỉ ngơi. Vương Dung cùng Hà Tiểu Đình ở tâ ng dưới cùng. Phải tiễn họ về tận phòng, Hà Tiểu Đình nghe xong câu chuyện trong lòng không yên, không giá u nổi sự tò mò "Cái giá sách vẫn còn bám theo anh à?"

"Tất nhiên rồi, anh không rút được nó đi, nó giờ vẫn đang trong phòng anh đây, có muốn vào phòng anh khám không, biết đâu lại tìm thấy đồ đạc gì bị mất".

Nói xong anh ta cười lớn.

Hà Tiểu Đình bặm môi gõ vào đầu anh ta một cái "Anh không được cái tích sự gì ngoài việc lấy người khác ra làm trò cười. Đêm tối thế này còn cười hi ha, anh không còn chút lương tâm nào à?"

"Ở đây ngoài mấy con quỷ thức đêm là chúng ta ra chẳng còn ai ở đây cả, để dọn đi hết rồi, tôi lấy ai ra mà dọa mới chẳng nạt".

"Không phải còn linh hồn ông lão chủ nhà vẫn bám theo anh đó sao? Cẩn thận làm kinh động đến ông ấy anh sẽ bị nghiền nát thành bột đây".

Nói xong cô cười tinh quái bỏ vào phòng. Hai người chúc nhau ngon ngon. Vương Thổ đi về phòng, tuy là bịa chuyện để kể cho mọi người nghe nhưng khi còn lại một mình, đi giữa cái hành lang trống rỗng này anh cũng ghê ghê, rảo bước nhanh về phòng.

Hoa mắt, trên sàn có cái gì đó đang động đậy. Định thân nhìn kỹ thì ra đó là cái bóng của chính anh. Dừng lại, quay người, nhìn lên bóng đèn đang lắc lư, cửa cầu thang mở sẵn, gió lạnh rít lên từng cơn.

"Ai đây? Về muộn thế này mà không đóng cửa lại, làm sao mà không bị gió lừa cơ chứ? Gió lạnh thế này đóng cửa lại chặn gió, có thế mà cũng không biết, đúng là cái đồ..." Mồm vừa lẩm nhảm, vừa đóng cửa lại.

Anh đi thêm vài bước ra nhìn lại lối thoát hiểm, sao mọi khi bị đóng chặt mà hôm nay mở toang thế này. Cánh cửa sắt nhọn hoắt,

bên trong hun hút, lại một dự cảm không lành.

Đêm thứ hai: Máy ảnh ma ám

Cuối tuần rồi, vừa ăn cơm xong, mọi người không hẹn mà gặp ở tầng 4 phòng của Trương Khiết.

"Nhà tôi thành nhà công ích rồi, lần sau tụ tập ở đây là phải nộp lệ phí đấy nhé!"

Cả đám bàn tán về câu chuyện tuần trước, đám con trai cho rằng rất đặc sắc. Chỉ có hai cô gái là bị ám ảnh, lo sợ trong tủ của mình cũng xuất hiện đồ lạ.

"Không biết một tuần nay cái tủ sách của Vương Thổ có cái gì mới rồi? Hừ, Anh ta đâu? Sao giờ này còn chưa thấy đâu?"

Hà Tiểu Đình đứng bên cạnh "Tôi vừa gọi anh ta, phòng không có người, tôi tưởng anh ta đi trước rồi chứ".

Mà cả tuần nay cũng ít gặp anh ta.

"Chắc anh ta có hẹn. Không đợi nữa, đã 9 giờ rồi, tắt đèn!"

Mới vừa đây còn ồn ào thế mà bóng tối ập đến kéo theo đó là sự yên lặng như tấm phong không thể thiếu để bắt đầu của bất kỳ một câu chuyện ma nào.

"Hôm nay ai sẽ kể đây?"

Mọi người im lặng, Thẩm Thiên "Các cậu có nghĩ trên đời này thật sự có âm hồn không?"

"Không đâu, đều là tưởng tượng mà thôi".

"Đã ai nghe máy chụp hình có thể chụp lại bóng ma chưa?"

"Cậu định kể m chuyện để dọa chúng tôi đấ y à, mấ y cái ảnh ma quỷ ấy chỉ là kỹ xảo của máy tính mà thôi".

Thẩm Thiên "Vậy tôi sẽ kể câu chuyện tôi đã chứng kiến về cái máy ảnh có thể chụp ảnh bóng ma".

*

Đêm đó trời oi bức, tôi và Vân Thọ một người bạn học - vào một công viên vắng vẻ. Quanh đây lâu lắm rồi cũng không có ai đến vì nhìn vào cảnh vật ở đây rấ t hoang tàn, cỏ thì um tùm, trong lòng tôi đã thấ y bất ổn. Trời cũng chẳng có gió máy gì cả mà trong này cứ bụi mù cả lên.

Lung nhể nhại mô` hôi làm tôi thấ y không khí bí bách, quầ n áo chật chội. Nghe nói nếu đi một mình ngoài đường trong đêm khuya mà bị ma bám theo sẽ có cảm giác như vậy. Cứ nghĩ thế` nên tôi không dám quay lưng lại, trong đầ u tôi hình dung ra đủ thứ chuyện kinh khủng. Tay câ m chặt cái đèn pin soi vào đám cỏ rậm lầ n từng bước để đi. Tôi vẫn nhớ trước kia ở đây có một con đường cơ mà. Nhìn Vân Thọ mà tôi vô cùng hồ` i hận, tự nhiên lại cá cược với anh ta, giờ phải rước cái họa này vào thân.

Vân Thọ ở cùng ký túc xá với tôi, vì tính cách chúng tôi rấ t hợp nhau nên đầ n thành anh em. Đại học năm thứ ba, hai chúng tôi cùng thích một cô gái. Cả hai chúng tôi vì thế` nên đầ u không thoải mái, rồi từ bạn chuyển thành thù, cũng đã có lúc thể hiện thái độ cãi vã ra mặt. Về` sau cũng phát hiện ra cô bé kia từ lâu đã có ý chung nhân rồi. Quan hệ của chúng tôi sau đó đầ n đầ n trở lại tốt hơn. Nhưng cũng khó để hàn lại về` t rạn nứt tình cảm đó.

Cũng bởi vậy chiề u nay, khi ở công ty chẳng ai chịu ai chúng tôi đã cãi nhau một trận nảy lửa, cuối cùng Vân Thọ trút giận bằ ng cách thách đố` với tôi xem ai dám đi vào công viên ma.

Công viên ma rất nhỏ, chỉ to bằng những khuôn viên bình thường mà thôi. Ấy thế mà nó có nhiều kỷ lục bất hủ. Cũng đã từng có án mạng ở đây.

Mùa thu năm đó, những người ở quanh công viên hay ngủ thây mùi xác thối. Càng ngày càng thối. Họ liên báo cảnh sát. Bên cảnh sát cử người đi điều tra. Họ tìm thây xác một học sinh nữ. Những người ở quanh đây lấy thây làm sợ hãi. Họ kể ra hết những chuyện không bình thường gần đây. Có người nghe thây giữa đêm cô ta khóc lóc. Có người nhìn thây cô ta giữa đêm bay lượn.

Đã qua đi vài năm rồi nhưng từ ngày đó công viên bị đồn là có ma. Trong công viên này từ cái cây ngọn cỏ đến con mèo, vv... đều bị mọi người gọi là đồ ma ám. Họ đều chấp nhận đi vòng một vòng xa còn hơn là đi qua công viên.

Tay cầm chặt cái đèn pin, thật ra cũng sợ lắm rồi nhưng tôi không thích Vân Thọ nhìn tôi khinh thường. Tôi nghĩ rằng nghĩ lợi bước về phía trước.

Vân Thọ thây tôi không thêm giải hòa với anh ta, anh ta vô cùng tức giận nhưng lại nhẹ nhàng.

"Tôi xem ra cậu có vẻ sợ rồi, thôi thì nói một câu nhận lỗi, hai chúng ta không thách đồ nữa, đi về."

"Không!" Tôi lạnh lùng trả lời. Lòng lại tức nghẹn lên. Sự việc chẳng có gì, rõ ràng anh ta là người gây sự trước. Bây giờ tôi có sợ cũng không bao giờ đầu hàng. Muốn tôi nhận thua á, không bao giờ.

Anh ta sôi máu lên nhìn tôi, xem ra anh ta hận tôi đến tận xương tủy.

Chẳng ai nói với ai câu nào nữa. Sốt ng chết gì thì chúng tôi cũng đi vào trong đó.

"Meo", tiếng mèo từ phía trước vang lại, thứ âm thanh rất rùng rợn này suýt nữa làm tim tôi bắn ra ngoài. Hai chân tôi không nhúc nhích được nữa. Vân Thọ cũng đứng sững lại, đảo mắt nhìn nhanh xung quanh, tiếng thở của anh ta dồn dập. Cái điệu bộ sợ hãi của anh ta càng làm tôi lo lắng theo.

Chúng tôi vẫn đi tiếp, giờ đã có thể nhìn thấy cái cổng gỗ của công viên rồi. Xung quanh đây toàn là mùi nấm mốc, tường xi măng thì trơn hết, trơ ra toàn gạch. Trong này chỉ thấy dơi bay lượn là nhiều. Tôi thấy dơi là rất bực mình. Chắc cũng vì số lượng nó quá nhiều mà lẩn át hết các loài khác, chiếm cái chỗ này làm lãnh thổ riêng.

Cây dây leo bò chằng chịt kín hết cả cái cổng gỗ. Cũng may là còn chừa lại cái ổ khóa. Tôi dơ tay chạm nhẹ một cái đất cát đã rơi là tả lung tung.

Vân Thọ lặp ba lần "Hay thôi chúng ta đừng đi nữa?"

Anh ta đã đâu hàng rồi? Nơi đây đúng là rất nguy hiểm.

Tôi cao giọng "Sao, sợ rồi hả, nói một tiếng nhận anh đã thua là được!". Nhìn cái dáng vẻ to con của anh ta mà nhát chết quá trời. Thật ra nếu anh ấy không nhận thua trước thì tôi cũng chẳng chịu đựng nổi lúc nữa.

"Ai nói là tôi sợ, tôi đang nói là cửa bị khóa, chúng ta không vào trong được thì lãng phí thời gian ở đây làm gì". Chắc rằng trong lòng anh ta đang lẩm nhẩm chửi thề. Nhưng anh ta vẫn ngang ngạnh nhát nhát không bỏ cuộc làm tôi nóng cả mặt.

"Không đi được thì trèo tường, đả`ng nào thì cậu không sợ ma cơ mà". Nói xong thì đé`n tôi cũng hô`i hận. Tự nhiên lại mua dây buộc mình, gánh phiề`n phức vào thân rô`i.

"Trèo thì trèo, ai sợ ai! "

Anh ta trèo thật, không câ`n đợi tôi tỏ thái độ. Đu một cái qua tường.

Tôi đúng là chỉ được cái ẩ`u đoảng chưa nghĩ xong đã nói xong còn biế`t trách ai bây giờ. Không còn cách nào khác nữa, cô` mà leo thôi.

Dưới chân tường bên này, tôi dùng hế`t lực để nhảy lên trên tường. Chuẩn bị nhảy xuô`ng đấ`t thì Vân Thọ hét toáng lên, làm tôi giật mình quá sợ hãi ngã lăn trên đấ`t đau điề`ng. Nhìn thấ`y anh bạn mình đang chề`t đứng như thanh củi, mặt nhăn nhó mắ`t nhắ`m tịt, hình như chân anh ta giẫm phải cái gì đó.

Tôi đánh liề`u lấ`y đèn pin soi xuô`ng đấ`t. Dưới đấ`t là xác một con mèo, vừa rô`i Vân Thọ không cẩn thận đã giẫm nó lòi ruột. Nhìn quá rõ cái đố`ng bầ`y nhầ`y â`y làm tôi thấ`y quá ghê tởm.

"Chít! chít!", không phải là một con mà là một đàn. Không phải chuột nhắ`t mà là chuột chù. Chúng như có thể phát sáng, thứ ánh sáng ma quái. Một con tiể`n về` phía tôi rô`i cả đàn cùng dịch chuyển đé`n gầ`n chúng tôi. Mắ`t chúng xanh lét nhìn thẳng vào Vân Thọ. Anh ta như ngừng thở.

"Meo!" Tiể`ng mèo hoang đã dọa đám chuột liề`u lĩnh â`y chạy bô`n phương tám hướng. Chúng tôi đã quá sợ hãi nên cũng chỉ lí nhí nói được câu "Cám ơn trời phật". Con mèo nào mà đé`n thật đúng lúc vậy, nhưng cả hai chúng tôi đê`u không thấ`y bóng dáng của một con mèo nào cả!

"Meo!", lại có tiếng kêu, rọi đèn theo hướng có âm thanh, lại là một con mèo chết.

Thời gian ngừng trôi. Tôi mất bình tĩnh run bần cả người, tìm đập thành thạch, nhìn xung quanh không thấy Vân Thọ đâu nữa rồi.

"Anh ta bỏ về rồi sao? Đồ chết tiệt". Quá phần nộ tôi nghĩ mình cũng chẳng cần phải ở lại đây làm gì nữa. Nhìn cái nơi tôi tắm bồn thiêu này tôi không có dũng khí đâu mà đi tiếp, men theo đường cũ mà về thôi.

Có tiếng mèo kêu, sao tôi không thấy một con mèo nào ngoài hai cái xác mèo thum thum dưới đất. Hay tiếng kêu phát ra từ đất. Càng nghĩ tôi càng muốn mình nhanh nhanh chóng chóng thoát khỏi đây.

Trên đường về tôi có ngoái đầu lại một hai lần xem có gì bám theo mình hay không.

"Bốp", tôi giẫm phải một vật rất cứng. Soi đèn pin xuống, thì ra là một chiếc máy ảnh.

"Vậy là cũng có người đến đây điều tra rồi đấy chứ". Hiểu kỳ, tôi nhặt cái máy ảnh lên. Đây cũng là một thứ đồ hiệu đấy chứ. Lại nhỉ, ai đánh rơi cái máy ảnh xịn như thế này ở đây. Chắc là sau khi đến đây vì quá sợ hãi trong lúc bỏ chạy đã để rơi mất thứ đồ quý này.

Đang sau như có một bóng đen.

Quay ngoảnh đầu lại, chẳng có gì cả mà chỉ thấy gió thu và cỏ khô.

Hôm nay có hơi sợ hãi một chút nhưng cũng có chiến lợi phẩm, có cái máy ảnh này tôi xem ra có một món tiền kha khá đây.

*

Sau đây, nghe nói Vân Thọ hôm đó về rất muộn. Về đến nơi anh ta run lên bần bật, mắt mắt hờn, toàn thân lạnh toát. Ngay lập tức được đưa vào viện, bây giờ vẫn đang được truyền nước. Anh ta viết đơn xin nghỉ phép vài ngày, chắc là muốn nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một chút.

Ờ hờ, cuối cùng thì anh ta vẫn nhát gan hơn mình. Tôi đã cố chí vô cùng.

Một mình trong phòng lau chùi cái máy ảnh, nghĩ tâm hồn này tôi coi như gặp may. Vì cái máy ảnh này, tôi dành hẳn chiều nay đi siêu thị điện tử, mua sắm cho đủ một bộ linh kiện. Về đến nhà quá mệt, cũng chỉ kịp cắm sạc điện xong là tôi leo lên giường ngủ luôn. Sáng ngày hôm sau mới dậy, pin cũng đã đầy.

"Ra ngoài thử máy một cái!" Tôi nghĩ vậy và làm ngay, mở ống kính vừa đi vừa chụp luôn.

"Gâu... Gâu...", chưa ra khỏi cửa đã gặp ngay con chó Vàng của nhà hàng xóm, chẳng cần nhìn cũng biết nó đang sủa tôi. Con chó đáng ghét ấy không lẽ nào tôi đi qua đây là nó không ăng ăng lên cả.

"Chụp cho mày kiểu làm bằng chứng mày dọa nạt tao, hờ... hờ". Tôi đến gần nó hơn một chút, nó càng tỏ vẻ hung dữ hơn.

Nó bị nhốt trong chuồng, "cho dù mày có dùng cái cổ họng của mày sủa to hơn nữa tao cũng cóc sợ". Nhìn nó cùng quần trong chuồng tôi càng thích thú chụp lia lịa.

Tôi trêu chọc nó một lúc lâu rồi làm một vòng quanh khu nhà, đâu đâu tôi cũng chụp. Nào là tiệm cắt may của thím Vương, bức tường gạch cổ kính.

Tôi hí hửng nhìn ngắm thế giới qua chiếc máy ảnh, và nó cũng mang lại cho tôi những cảm nhận hoàn toàn mới. Tôi trải lòng mình ra cảm nhận cuộc sống mới này.

"Ê Ba, vẫn đọc báo à?" Tôi hướng ống kính vào anh chàng bán báo.

"Nhóc con, tay cậu cầm cái đồ chơi gì mới đấy?" Ba ngó dưới cái ô của sạp báo cười cười nói nói với tôi vậy.

"Máy ảnh, đời mới nhất đấy, thế nào, oách không?" Tôi làm bộ giấu cái máy ảnh đi.

"Được, cậu chịu chơi cả cái đồ này, cho tôi mượn vài ngày đi!"

Tôi nghe anh ta nói là tỉnh ngộ liền.

"Để lên sau nhé, tôi dùng hỏng rồi sẽ cho cậu mượn". Nói xong tôi chạy đi nhanh như cắt.

Hoàng hôn xuống.

Bữa tối tôi chỉ ăn qua loa vì còn ham chụp hình, mãi cho đến muộn tôi mới về nhà. Đóng cửa phòng, cắm điện sạc pin, vừa sạc tôi vừa xem thành quả của tôi ngày hôm nay thế nào.

*

Vân Thọ mất hồn mất vía đi trên phố. Vô n dĩ chỉ là bị sốc quá mạnh, vào viện truyền nước, truyền đạm là xong. Ai ngờ rằng bác sĩ xét nghiệm xong đưa cho anh ta cái phiếu chẩn đoán, trên đó kết luận: Anh bị nhiễm độc giai đoạn cuối, nội trong hai ngày phải ngay lập tức thay máu, và đồng nghĩa là chuẩn bị một khoản tiền lớn.

"Tiên! Tiên! Đành rằng nội trong hai ngày phải thay máu nhưng lấy đâu ra nhiều tiên như vậy bây giờ?"

Bước đi lè lè t, sắc mặt nhợt nhạt, anh ta như sắp ngã t "Có thể là chất độc gì được? Hay là chất độc truyền nhiễm?" Cứ nghĩ đến cái xác con mèo ngày hôm đó là anh ta lại buồn nôn, lại cảm thấy dưới chân có cái gì đó nhão nhoét.

"Nếu hôm đó chúng ta không thách đấu nhau, cũng đã không có chuyện ngày hôm nay". Anh ta vô cùng hối hận, tự nhiên mọi chuyện không may lại đổ lên đầu, từ kết quả hóa nghiệm trên tay cậu ta rơi ra bay theo gió.

Tôi ngồi trên sofa xem ảnh trong máy. Chẳng thấy bức ảnh nào cả. Chỉ có màu trắng toát của phòng máy. Hay máy hỏng rồi, tôi ấn đi ấn lại mà không được. Ngắm cũng đúng, tôi cũng chưa bao giờ may mắn nhất được thứ gì tốt như thế cả. Nhưng vẫn chưa cam tâm, tôi vật lộn với nó mãi mà không được, tức mình tôi vứt nó vào góc giường.

"Tách! phụp!" Màn hình của máy ảnh sáng lên, tôi chạy ra xem, có hình ảnh rồi. Bên trong là một cô gái, đầu cúi xuống, mặc áo mưa, cảm giác như là người rùng rợn.

Cô ta nói với giọng rất căm thù "Người không cứu ta! Người không cứu ta! "

Nói xong cô ta giơ tay như bóp cổ tôi. Tôi ngã t đi.

Tỉnh lại vẫn thấy mình trên giường. Không biết vừa rồi là thật hay mê?

Tôi nhìn chằm chằm vào cái máy ảnh. Trong đó vụt qua một bóng người. Rồi vài người mặc áo trắng bay đi bay lại.

"Tôi không quay cảnh nào như vậy cả, hay là nó được quay từ trước? nhưng tôi đã xóa hết rồi cơ mà. Đang định ấn vào phím danh bạ, thì bức ảnh đó biến mất. Thay vào đó là bức ảnh con Vàng nằm dưới đất. Đôi mắt đau khổ nhắm hờ, toàn thân lở chỗ vết thương rỉ ra đầy máu đen.

"Độc ác!", nhắm nghiền mắt lại, kìm lại những cơn đau. Tôi lại nhớ đến cảnh Vân Thọ giẫm phải xác mèo.

Chắc là có kẻ nào đã làm trò gì đó với cái máy của tôi rồi.

"A" - tiếng kêu của người con gái trong máy.

Trong đó còn có thím Vương đang cầm đầu mình xuống đất đầy đau khổ nói như người điên.

"Trời đất... !" Tôi vút cái máy ảnh ra xa, cứ lùi mãi, lùi vào góc tường mới thôi.

"Cứu... cứu... tôi với...!" Trên màn hình thím Vương như nhìn thấy tôi đang nép vào tường, thím bò lại gần phía tôi. Gương mặt đau khổ nhắm mắt trốn tránh thím bò gần đến nơi lại bị cái máy kéo lại.

Tôi thốt thanh la hét, rõ ràng tôi không hề chụp những cảnh như thế này. Ảnh lại biến sang cảnh anh Ba bán báo chạy hàng học không may trượt chân ngã. Nhưng chưa kịp ngó lại dây anh đã liên mồm "Tha cho tôi, tha mạng cho tôi...!" Nhưng hung thủ vẫn không tha cho anh, liên tiếp đâm vào lưng, vào ngực.

"Phịch phịch", tôi quỳ sụp xuống đất. Chuyện gì đang diễn ra, hai người một chó chết quá thảm thiết. Sao lại có những bức ảnh như vậy?

"Chắc chỉ là do hôm trước đi vào cái công viên đó mà tôi bị ám ảnh quá mà thôi, đúng! Nhất định là như vậy rồi". Tôi tự an ủi mình

như vậy.

ảnh lại biế n thành cái khác. Lại là những cảnh bình thường tôi chụp hôm nay.

"Kỳ quái!", tôi đứng dậy nhưng không dám tiế n lên. Mắ t tôi không rời khỏi màn hình máy ảnh.

"Nế u đi vào công viên bị số c thì sao đê n giờ tôi mới bị ám ảnh. Tôi đang lưỡng lự muô n xem lại xem cái máy ảnh đó có gì bấ t thường! Nhưng lại không thấ y gì cả.

"Xem ra ban ngày tôi chơi quá nhiề u, mệt mỏi quá nên vậy thôi. Mai vẫn còn phải đi làm, giờ phải đi ngủ thôi". Tôi câ t máy ảnh, đi ngủ.

"Đại Vàng! Đại Vàng", sáng sớm tôi đã bị tiế ng của ông Trương đánh thức.

"Thím Vương, ông làm sao thế?"

"Con Vàng không thấ y đâu nữa rô i. Tô i qua tôi ra xem nó còn đây, khóa chuồ ng nó rấ t cẩn thận rô i cơ mà". Trông ông ta thật cuồ ng quýt. Con chó đầ y dù gì cũng ở cùng ông mấ y năm rô i, giờ tự nhiên lại mấ t, không vợi vàng sao được.

"Thím Vương! Đừ ng cuồ ng, từ từ rô i tìm, biế t đâu bọn trẻ con trong khu lại dẫn nó đi chơi đâu thì sao?"

"Vâng, tôi đi tìm đây, cậu làm việc của cậu đi", ông đi mỗi lúc một xa.

"Chó mấ t rô i?", từ ngày tôi nhìn thấ y nó chưa có ngày nào nó không hắ n học với tôi.

Đáng đời! Tôi cảm thấy rất hả hê.

...

Buổi trưa, bếp nhà ai nhà ấy đều đổ lửa, chỉ có tôi là một mình nên xách đồ đi ra ngoài. Ô, tôi chỉ là một nhân viên quen vẫn còn trong thời gian thử việc, còn chưa đủ tư cách hưởng thụ một bữa ăn thịnh soạn. Bóp mũi bóp miệng, công việc thì quá nhiều, không biết những ngày tháng thế này còn kéo dài đến bao giờ.

"Vân Thọ hôm nay vẫn chưa đi làm, không lẽ hôm đó lại có chuyện gì rồi sao?"

Ngày hôm nay đến công ty, việc đầu tiên là tôi đi tìm Vân Thọ, mọi người đều nói anh ta chưa đến. Tôi cảm thấy bất an, hi vọng không có gì xấu cả.

Đi đến chỗ rẽ, tôi nghe thấy ồn ào và tiếng khóc âm ỉ. Dừng lại xem nhưng chẳng nhìn thấy gì cả vì người đã bu đầu chật kín rồi. Đứng ngoài tôi chỉ nghe được họ xì xào bàn tán.

"Trời đánh đầu! Ai mà thất đức thế?" Tiếng người trong căn hộ này quen quen. Nhưng người xúm quanh đây xem chuyện quá đông, tôi không sao chen vào trong được.

Một người đàn ông đứng tuổi vừa lùi lại vừa nói "Chết thảm thương quá!"

"Đúng thế! Nhìn nó lớn từng ngày trước mắt. Không biết ai mà thất đức thế?"

Nghe thấy ông ta nói vậy mọi người càng chen lấn nhau để xem.

Tiếng một thanh niên "Cái phòng này nên phá đi, ở đây chết mấy mạng người rồi, mà tôi đến ở đây rất hay có chuyện không

bình thường!"

Một thanh niên khác cũng a dua theo "Phải đấ'y! Tiểu Vương má'y tô'i trước còn nhìn thấ'y có người mặc quầ'n áo từ đời nhà Thanh bay đi lượn lại."

Người xung quanh chỉ chờ có vậy là quay ra bàn tán. Đám đông càng ngày càng ép nhau lại.

"Lại có người chề't à, ở đây toàn thấ'y người chề't." Tôi thấ'y không ổn cho lấ'm, tô't nhấ't là thoát ra khỏi đám đông này.

Phải rấ't lâu sau đám người mới tản đi hế't. Bấ'y giờ tôi mới vào xem thực hư thế' nào.

"Con chó này nào có làm gì sai đê'n nỗi bắ'n nó chề't thê' thẳm thê' này!" Ông Trương giậm chân đập tay la lớ'i.

Nhìn con Vàng sỡng soài dưới đấ't tôi kinh ngạc. Cảnh tượng này và bức ảnh tô'i qua hoàn toàn giồ'ng nhau. Sao có thể trùng hợp đê'n vậy được. Tôi bắ't đầ'u lo lắ'ng.

Có tiế'ng đàn ông "sao rô'ì", "tránh ra nào", "có chuyện gì vậy..."

Đám người vừa tản đi lại bu đê'n.

"Người đầ'u mau đê'n đây, cứu người với!"

Tôi vẫn đầ'ng mắ'i nhìn con chó, chuyện này có liên quan gì đê'n cái má'y ảnh?

"Sao cậu còn ở đây, mau về` ngay, thím Vương có chuyện rô'ì". Một người quen hót hải nói với tôi.

"Cái gì?", tôi chạy một mạch về` nhà. Về` đê'n cửa tôi đẩy hế't đám người túm tụm ngoài hành lang để vào nhà.

Thím Vương cứ đấm đả u thùm thụp, tóc tai xõa xượi, mặt méo mó, mắt trợn ngược, có lẽ bệnh tim tái phát.

"Mẹ, nhanh uống thuốc, viên thuốc cuối cùng đây!" Con trai thím Vương cầm thuốc và nước, mọi người xung quanh giúp cậu một tay cậu móm thím Vương ra mới cho được thím uống được viên thuốc. Chưa được một lúc thím nôn ra sạch. Tôi như quá kinh ngạc: lại một cảnh tượng nữa giống y đúc trong máy ảnh. Tôi thật ngô nghê, đi vào công viên ma, nhặt được cái máy ảnh, hỏi cái máy ảnh ấy sao có thể bình thường được! Tất cả mọi chuyện đang diễn ra làm tôi lạnh toát toàn thân.

Tôi cũng không biết mình đứng mất hồn như vậy bao lâu rồi. Bị mọi người xô đẩy mạnh, tôi mới tỉnh táo lại. Thím Vương nằm dưới đất mắt nhắm hờ, hơi thở yếu dần. Những người đến xem quá đông ứn đẩy nhau loạn xạ.

"Anh Ba!" Tôi nhớ ra còn anh Ba nữa, mau đến báo cho anh ta may ra còn kịp. Tôi thoát nhanh ra khỏi đám đông chạy đi. Từ xa tôi đã nhìn thấy anh Ba vẫn ngồi đọc báo.

"Anh Ba chạy nhanh đi, anh sắp gặp tai nạn đây!" Tôi vừa nói vừa kéo anh ta đi.

"Cậu thừa hơi, đổi việc à mà trêu chọc tôi. Thế cái máy ảnh đâu, đã nói là cho tôi mượn chơi một bữa cơ mà". Anh Ba vỗ vỗ vào vai tôi đòi cái máy ảnh.

"Bây giờ anh đi lấy với tôi". Tôi định dùng cách đó để lừa anh ta đi với mình nhưng anh ta không chịu.

Giọng dài thườn thượt nghi ngờ "Thật không?"

Tôi làm bộ hết sức nghiêm túc "Thật chứ! Chỉ cần anh đi cùng tôi".

"Tôi không đi, cậu chỉ được cái mô`m năm mép mười lừa tôi thôi!"

Tôi nói hết hơi mà anh ta cũng không tin. Không còn cách nào cả, mà bỏ đi thì cũng không được. "Đợi đến lúc về` tao sẽ đập nát mày ra rồi vứt đi đò` máy ảnh chết tiệt!".

Tôi vừa đi vừa chạy mở cửa vào, cái máy ảnh vẫn nằ`m yên trên ghế. Tôi bước gầ`n đến nơi, rón rén như đến gầ`n một quả bom. Hồ`i hộp từ từ đưa tay về` phía cái máy ảnh. Lớp mạ ngoài sáng loáng của nó soi rõ bộ mặt căng thẳng của tôi. Tự mình nhìn cũng thấy quái dị. Hít thở sâu. Như thể cằ`m một hòn than tôi lao vút ra ngoài đến cửa công viên mới dừng lại. Định đem nó trả về` chỗ cũ nhưng tôi không muố`n bước thêm bước nào vào trong nữa. Nên để nó ngay bên ngoài.

*

Tôi cứ bước đi, trong đầ`u rỗng tuế`ch. Không còn biế`t gì nữa thì đã đến gầ`n bờ biển. Chiề`u đến, mây đen khắ`p trời. Biển tồ`i thui, gió cuồ`n cuộn từng cơn, chớp lóe lên sáng rực rồi vụt tắt.

"AAA..." Tôi hét lên trước biển, thấy trong người cũng nhẹ nhàng đôi chút. Tôi như vừa được giải thoát. Nhưng cái cảm giác bình an ấy có không được bao lâu thì tôi lại sợ. Tôi thấy mình như là hung thủ. Nếu` tôi không nhặt cái máy ảnh rồi đem đi chụp lung tung thì đâu đến nước này.

Thím Vương, con Vàng chết rồi, chỉ còn lại anh Ba. Mà cũng không biế`t thế` nào. Trong sâu thẳm lòng mình tôi cảm thấy vô cùng bất an. Chuyện xảy ra trong những ngày vừa qua làm tôi hoảng loạn. Rồi không biế`t còn có chuyện gì nữa không? Nhưng với riêng

tôi thê` rã`ng tôi không đủ can đảm đố`i diện với bất kỳ chuyện nào nữa.

Bất lực ngồ`i trên xà lan, nhìn biển trước mặt mênh mông rộng lớn. Tôi thấ`y lòng mình nhỏ nhoi quá. Bỗng dung tôi muố`n bật khóc.

"Rầ`m, rầ`m", tiế`ng sầ`m như xé tan bầ`u trời, nó vang lên ở khắ`p nơi.

Trời sắ`p mưa, xung quanh tồ`i đen.

...

Tôi đang trên đường về` nhà. Mưa gió làm tôi ướt sũng, nhưng gió biển lại làm khô tắ`t cả, đầ`u tóc tôi trở lên bứ`u rừ. Quầ`n áo xộc xệch, nhưng cũng phải như vậy tôi mới thấ`y dễ chịu.

Đi qua mầ`y cái kho, tôi nhìn thấ`y mầ`y cái bóng ngoặt theo lố`i rẽ. Tôi cũng không muố`n vác họa vào thân nữa nên vẫn đi thẳng về` nhà. Không biế`t anh Ba thề` nào rồ`i, nhưng mưa gió thề` này chắ`c cũng dọn hàng về` rồ`i.

Trong đầ`u hiện lên suy nghĩ về` anh Ba. Không câ`n biế`t chuyện gì, tôi phải giúp anh ấ`y thoát chề`t. Tôi phán đoán phương hướng xong là đi ngay đế`n nhà anh.

"Anh Ba, có nhà không?", tôi vừa gọi vừa gõ cửa. Mưa vẫn rơi.

"Anh Ba, anh có không?", tôi dùng lực mạnh hơn, gọi to hơn. Khá lâu rồ`i mà không có ai ra mở cửa. Tôi đi ra phía cửa sổ kính nhìn vào trong.

Anh Ba nằ`m trên vũng máu, trên người anh cắ`m rắ`t nhiề`u dao, ở chỗ về`t thương máu vẫn còn rỉ ra. Chắ`c chắ`n những bóng

ma vừa rồi đã giết anh ta. Lần này xong rồi! Tất cả chết hết rồi. Lần sau sẽ đến lượt ai?"

"Tiếp theo sẽ đến lượt ai?" Vô tình nhìn thấy ánh mắt của anh Ba tôi như thấy cái chết ngay trên đầu. Người tiếp theo chính là tôi?

Tôi lao về nhà ngã vào giường rồi bất tỉnh.

"Thình! Thình!" có tiếng người gọi. Tôi xuống giường, cảm thấy loạng choạng. Thì ra là Vân Thọ, không ngờ lần này lại là anh ta đến tìm tôi.

Vân Thọ nhìn tôi ngượng ngập "Hoa Tử" (là tên bạn bè hay gọi tôi. Vì tôi rất hay mặc quần áo hộp).

"Nhanh vào trong nhà gỗ, đêm hôm bên ngoài lạnh lắm". Kéo anh ta vào nhà, sắc mặt anh ta quá tệ, trông rất yếu.

Anh ta không chịu vào, đứng hít một hơi rồi nói:

"Đừng, Hoa Tử anh đến để xin lỗi, mấy hôm trước không nên thách cậu đi vào công viên ma".

Vân Thọ hôm nay làm sao thế? "Sao nào vào nhà rồi nói!"

Anh ta đứng ngoài ngượng ngạo "Cậu tha lỗi cho anh đã, không anh không dám vào nhà".

Đoán anh ta có điều gì định nói "Anh em mình nói vậy làm gì, em cũng có lỗi, tính khí nóng nảy".

Anh ta ấp úng "Anh... anh... ". Đúng như tôi đã đoán mà.

Anh ấy lấy lý do hết dũng khí "Anh nghĩ..."

Chắc là đã chuẩn bị rất kỹ, nhưng trước mặt tôi lại ngại nên cứng lưỡi không nói được gì.

Tôi kéo anh ta vào nhưng bị từ chối ngay. "Vào nhà đã, anh em mình có gì từ từ nói".

"Đã mấy ngày nay anh nghĩ rồi, tất cả là do anh, anh đến xin lỗi cậu, cậu đừng hận anh nữa", hơi thở gấp gáp toàn thân Vân Thọ run lên bần bật.

"Được rồi, cậu nghỉ sớm đi, ngày mai anh lại qua thăm cậu, anh về đây". Anh không để ý đến lời mời của tôi cho lắm mà vẫn quay người ra về.

"Vân Thọ!", tiếng động làm tôi tỉnh dậy. Lại là mơ, sao lại như vậy, có ngấm báo mộng gì chẳng?

Nằm mà tôi không ngủ tiếp được. Hay gọi điện cho anh ta xem sao.

Cùng lúc "reng... reng...", tôi giật mình.

Đây là số điện thoại lạ, là của ai đây? Ngập ngừng một lúc tôi nghe máy thì đầu dây bên kia đã tắt.

"Ai nhỉ? Chắc là do gọi nhầm".

"Ring... ring..." điện thoại lại kêu.

Tôi nhấc máy "alo, ai đây?"

Đầu dây bên kia giọng một người con gái vừa nói vừa khóc "Anh đến ngay bệnh viện nhân dân nhìn mặt Vân Thọ lần cuối đi!"

"Thế nghĩa là sao? Này! Này!", tôi hỏi dồn nhưng bên kia đã tắt máy. Gọi lại mấy lần không có ai nghe cả.

"Vân Thọ có chuyện rồi!", tôi nhảy ngay ra khỏi giường, mặc vội quần áo đến ngay bệnh viện. Nhưng không kịp. Tôi nhìn thấy điếu không muốn nhìn nhất: tấm vải trắng phủ lên tận đỉnh đầu của anh.

*

"Vì sao?" Bạn gái của Vân Thọ kéo áo tôi khóc lóc thảm thiết.

"Cái gì mà vì sao?" Tôi ngượng chín cả người. Vô cớ mọi người xung quanh nhìn, tôi định đẩy cô ấy ra nhưng lại nghĩ cũng chỉ vì quá đau buồn nên hiểu nhầm mà thôi.

"Đều tại anh, nếu không phải tại bị anh ép anh ấy đã không đi đến cái nơi chết chóc ấy, để mà bị nhiễm bệnh", cô ấy khóc rất thương tâm. Một thừ ra cô ấy cũng buông tay ra khỏi áo tôi.

"Cô có ý gì? Nếu nói bị ép thì chính Vân Thọ ép tôi mới đúng".

Cô ta chồm dậy cắn vào vai tôi. Mọi người quanh xúm vào kéo cô ta ra ngoài.

Tôi đứng lên, mặt trắng bệch nhìn vào thi thể Vân Thọ lần cuối. Những giọt nước mắt hối hận.

"Vân Thọ à, Vân Thọ, chúng ta tạo ra nghiệp chướng gì mà giờ đây chịu báo ứng thế này", tôi quay lưng đi về.

"Ha, ha, ha, ha..." tiếng cười của Vân Thọ vang khắp không gian.

Ánh trăng đêm nay ảm đạm, hai bên cuối đường là dãy nhà cổ, tối tăm, chỉ có một hai hộ gia đình ở đây còn giữ được hơi ấm của hạnh phúc gia đình. Còn lại vào thời điểm này phần nhiều ra đình đều gặp phải khó khăn.

Muôn làm cho mình quên đi hết mọi chuyện, nhưng tôi vẫn dĩ lại là người trọng tình cảm nên không phải nói quên là quên được. Khó quên! Thực sự khó quên! Trong cuộc đời vui buồn tan hợp là lẽ đương nhiên. Chỉ có điều có khắc nghiệt, tàn nhẫn hay không mà thôi.

Đột nhiên có tiếng chó "Gâu... Gâu...". Chết tiệt! Một con chó to lớn đuổi theo tôi.

Kiếp trước tôi có thù oán gì với chó hay sao mà kiếp này chúng không tha cho tôi. Con chó này to gấp mấy lần con Vàng. Giống chó này vừa to vừa dữ thì ai mà chẳng sợ cứ gì mình tôi. Tôi cảm thấy đầu óc mông lung, gặp ngõ là rẽ, gặp hồ là nhảy, thế mà con chó đó vẫn bám theo.

"Mẹ kiếp, chó nhà ai mà không nhốt lại, đi cắn người lung tung thế này, lần sau tao sẽ thịt mày chết".

Đằng sau có tiếng người "Thật không? Tiểu Tu lại muốn thịt ai đấy!"

"Ôi" thím Vương, thì ra là thím Vương! Thím ngồi trên ghế không một lần ngẩng đầu lên vì đang khâu vá cái gì đó nhưng cả người thím đang bay lơ lửng trên không.

"Đừng! Đừng! Không phải tôi giết thím, thím hãy tha cho tôi!", sợ hãi tôi chỉ còn biết bỏ chạy.

"Cháu đừng nói thế, thím tìm cháu là để đi cùng cháu mà", giọng của thím không nhanh không chậm, không có tí tình cảm nào nhưng cũng không hề tức giận.

"Đừng! Đừng! Thím Vương, cháu cắn rom cắn cỏ lạy thím, thím tha cho cháu đi!"

"Sớm muộn gì rồi thì cháu cũng phải đi, bây giờ thím đưa cháu đi sau này khỏi phải phiền phức!" Thím Vương vừa nói xong, tiếng trẻ con khóc vang lên.

Tôi quá sợ hãi không còn dám mở mắt ra nữa, cứ thế cắm đầu chạy.

Tiếng của anh Ba "Tiểu Tư, lại mua tờ báo!"

Đôi mắt nhắm nghiền của tôi giờ mới dám tí hí. Anh Ba ngó trước sạp báo, thông thả uống trà, nhưng mắt thì nhìn tôi chằm chằm.

Anh Ba làm thế nào mà vẫn ngó tôi bán báo được? Tôi như mập mờ hiểu ra, tôi có thể nhìn thấy thím Vương, anh Ba là vì họ nghĩ tôi hại họ.

Tôi gào thét lên như khẳng định lại với họ "Không phải tôi! Không phải tôi! "

"Mua một tờ báo làm gì đâu mà phải sợ, đây là báo của tương lai! Tốt nhất là cậu nên mua, không ít ra thì cũng ủng hộ cho chuyện buôn bán của tôi chứ".

"Không..." Tôi không thể chịu được nữa, điên loạn lao về phía trước.

"Ha ha ha..." Loáng thoáng đâu đây tiếng cười đặc trưng của Vân Thọ

"Thật sự là không phải tại tôi", tôi không hiểu vì sao cái chết của họ lại bị đổ lỗi hết lên đầu tôi.

Phía trước là đường đi bộ, niềm hi vọng cuối cùng của tôi là ở đó có người qua lại.

Thím Vương vẫn bay quanh quanh trên đầu tôi "Đi cùng thím đi!"

"Không... cháu không...", tôi bịt chặt hai tai không muốn nghe thấy gì nữa cả.

Kiệt sức, thấy thím Vương đuổi đến nơi, tôi liền rẽ ngang. Đang trước có một khách sạn, tôi chạy đến đó.

*

Hai cô gái lễ tân cúi người "Xin mời vào!"

Cuối cùng đã vào được khách sạn, nằm trên ghế sofa da giữa sảnh lớn, tôi trông chẳng ra cái bộ dạng gì cả. Nhìn xung quanh không còn tăm tích của ai cả. Chắc là ở đây không đông người quá, mà mặt trời cũng mọc rồi, giờ tôi mới an tâm phần nào.

"Không còn cách nào khác, ở tạm ở đây một ngày đã", giờ có bảo tôi đi đâu tôi cũng không có gan, dù sau tất cả những chuyện xảy ra là giả hay thật tôi cũng đã quá sợ hãi rồi.

"Đây là chìa khóa phòng của anh!"

"Cám ơn!" phòng 404.

Bật hết tất cả đèn cho căn phòng sáng bừng lên, tôi bây giờ rất sợ bóng tối. Tôi chạy cả ngày đã quá mệt mỏi, ngòì nghỉ một lát đã. Được vài phút tôi đã nằm trên giường nhìn mơ hồ lên trần nhà, một ngày sợ hãi lắng xuống.

"Bình... bịch..."

"Thình... thịch...", tiếng động từ phía cửa sổ, tôi mê man nhìn ra sau tấm rèm cửa là cái gì? Ai gõ cửa? Tôi ở tầng 4 cơ mà. Sao lại có

tiếng động như vậy được, liệu có phải là người không...?

"Thình... thịch", lần này càng to và rõ hơn. Tôi bịt tai lại không nghe thứ âm thanh đó nữa nhưng nó cứ vang lên không dứt. Xem ra tôi trốn không nổi rồi. Tôi đánh liêu tiếu đến cửa sổ. Rón rén mở cửa ra, thế rồi đợi cả ngày cũng không thấy cái gì khác lạ cả.

Được một lúc bốt căng thẳng tôi tiếu lại mở cửa ra vào. Cũng chẳng thấy bóng dáng nào cả, chỉ thấy hành lang dài hun hút. Cũng có lẽ do ai đó chưa đóng cửa sổ, gió thổi qua nên mới có âm thanh ấy mà thôi.

Tôi đi nhanh về phòng, đóng cửa lại. Mới phát hiện trong phòng có thêm một cô gái. Một cô gái lạ ngồ i trên giường của tôi.

Cô tết tóc đuôi sam, mặc đồng phục học sinh, đôi mắt đen long lanh, sắc mặt trắng.

"Cô là ai? Sao lại vào phòng tôi?" Tôi không dám lớn tiếng, vì cảm nhận được ở cô ta có liên quan đến những chuyện đã xảy ra. Suy nghĩ ấy tôi chỉ giữ trong bụng.

"Sao mới có bốn năm mà không nhận ra tôi à?" Cô gái nhìn tôi bật cười lớn tiếng, làn da trắng dưới ánh đèn hiện lên như một tờ giấy.

Nghe cô nói vậy tôi cũng chẳng nghĩ ra được là đã có chuyện gì xảy ra cả.

"Tôi không quen biết cô!" tôi không biết mình gặp phải oan nghiệt gì mà mọi chuyện đều đổ lên đầu tôi. Mong rằng cô gái này có thể tin tôi. Mọi chuyện chỉ là hiểu lầm. Tôi chưa bao giờ làm việc gì trái đạo đức cả.

"Tôi và anh không quen biết nhưng anh đã từng thấy chết mà không cứu", cô gái từ điệu bộ buồn vô hạn chuyển sang tư thế phần nộ. Châm chậm tiến về phía tôi, hai răng cô nghiến kèn kẹt, quần áo học sinh dần biến thành màu máu, rất nhanh áo cô ta ướt sũng, máu bắt đầu nhỏ giọt xuống sàn.

Tôi lắp ba lắp bắp "Cô... Cô có ý gì?"

"Người nhìn thấy chết mà không cứu! Nhà người là đồ giết người! Người nhìn đi, họ đều là người chết dưới tay người, bây giờ chúng ta đến chăm sóc người đây! Ha ha ha."

Tôi không dám nhìn vào cô ta, tấm rèm cửa tự động được kéo sang hai bên. Nhìn lên bức tường đối diện cửa sổ loang lổ toàn là bóng ma bay đi bay lại.

Gió cứ mạnh hơn rít lên từng hồi thổi vào những cái bóng ấy lập lòe mập mờ như trong sương khói, làm chúng chao đảo như những chiếc đèn lồng. Mồm miệng chúng dài thõng thướt, hai tay thì không ngừng cào cào "xoẹt... xoẹt..." nghe rất ghê tai. Chúng giơ tay về phía tôi.

"Mau lại đây... Mau đến đây..."

Chúng càng ngày càng dùng lực mạnh hơn, như thể chúng muốn cào nát cái cửa kính ấy. gương mặt của chúng càng ngày càng nhăn nhó rách nát đáng sợ.

"Rút cuộc chuyện gì đang diễn ra thế này?"

"Bốn năm trước khi mà anh và Vân Thọ còn chưa tốt nghiệp, vào một ngày hai người đi qua cái công viên đó có nghe thấy gì không?". Cô ta bắt đầu dẫn dắt tôi vào câu chuyện.

"Bỏ năm trước!", gắ ng hế t sức để nhớ lại nhưng tôi không nhớ ra gì cả.

Những cái bóng càng ngày càng dữ tợn như quát thét tôi.

"Nhanh lên đi! Mau đi theo chúng tôi".

"Hừ, nhà người cũng là đồ` hay quên, cùng một giuộc hế t", cô ta nói xong đứng dậy làm máu chảy ròng ròng xuống sàn.

Chớp mắ t cái cô ta đứng trước mặt tôi. Tóc đen dài nhưng chỉ dính lại trên đầ u vài túm, mặt mũi thì biế n dạng. Một cánh tay trưng lên trắ ng bọt.

"Đợi đã!", tôi không biế t mình đã nói gì và định làm gì. Nhưng cô gái đó không phản ứng gì lại.

"Chúng ta đế n đây! Ha ha!" Mắ t tôi tô i sằ m lại.

Quá sợ hãi, tôi chạy ra ngoài phòng lớn như phát điên ngoài đó.

*

Sáng sớm, tôi bị nhân viên khách sạn gọi dậy.

Toàn thân đau nhức, cảm giác vô cùng khó chịu, đêm qua cơ bản là tôi chẳng ngủ được tí nào, hình ảnh về` cô gái đó ám ảnh tôi cả ngày lẫn đêm. Tôi không biế t tiế p theo sẽ phải làm gì nữa. Dù có trồ n đi đâu rồ i họ cũng tìm được ra thôi.

Điện thoại kêu, anh họ tôi gọi nói cháu tôi đang nghỉ hè và muố n đế n chỗ tôi chơi. Tôi như quá bắ t mắ n, đã vậy thì chẳng sợ gì nữa. Chào đón tâ t cả.

Về` đế n nhà, cháu tôi đã đứng trước cửa. Lâu lắ m rồ i không gặp, nó lớn nhanh quá. Nhìn thắ ng bé, tôi cười từ xa. Thắ ng bé này

rất hiếu động, thông minh đặc biệt được tôi quý mến.

"Đợi lâu rồi chứ gì! Chú có chút việc giờ mới về". May mà nhà thằng bé cũng gần đây không bố nó đã không cho nó đi một mình sang đây.

"Cháu cũng mới đến!"

"Béo lên đấy, bố mẹ cho cháu ăn gì mà tốt thế?" Ôm thằng bé tôi thấy nó béo lên khá nhiều.

"Cháu muốn ăn món sữa dê rán của chú đấy". Nó vừa nói xong đã thơm vào má tôi một cái.

"Ừ, cháu vào nhà đi, đợi một lúc chú sẽ làm cho nhé!" Cũng đã cuối thu rồi thời tiết cũng lạnh rồi, tôi để thằng bé vào trước, sợ nó ở ngoài lúc nữa sẽ không chịu nổi.

Tôi đi vào bếp tay dao tay thớt làm cơm, tự nhiên lóe lên một ý nghĩ loáng thoáng về chuyện bố năm trước. Tôi và Vân Thọ tình cờ qua đây trong giờ đi thức tế môn sinh vật.

"Cứu tôi với!" Tiếng kêu của một cô gái từ trong công viên vọng ra.

"Tiếng gì đấy? Mau qua xem sao!"

Vân Thọ thấy một đoạn ống nước "Đợi đã."

"Một đoạn ống nước có thể làm gì được anh?" Tôi vẫn cống theo giá vẽ đi trước, chỉ quay người lại nhìn anh ta một cái.

"Xi!" Vân Thọ lúc này đuổi kịp tôi.

"Sao thế?" Chúng tôi đi đến chỗ rẽ, nhìn thấy một trai một gái...

"Tôi không biết, bên trong hình như..."

Một người đàn ông trung niên một tay cầm sấp báo, một tay chỉ về phía công viên, còn do dự chưa nói.

"Thả tôi ra, cứu tôi với!"

"Mau cứu người!", nghe rõ tiếng kêu tôi định phá cửa vào.

Vân Thọ giữ tay tôi lại "Từ từ xem thế nào đã!"

Một người phụ nữ khác đang run lên bần bật, que đan và len trong tay bà lăn lông lóc. Bà nhìn thấy tất cả. Bà không dám kêu cứu vì chính người anh em của bà đang đe dọa cô gái đó.

"Mẹ kiếp, mày còn la lên tao giết chết mày ngay lập tức". Cô gái như bị nhét giẻ vào miệng không còn kêu nổi nữa.

"Không có gì cả, mau đi thôi". Người đàn ông trung niên cũng sợ đã làm rơi hết báo trong tay. Ông ta vợ vội tất cả rồi bỏ chạy mà vẫn tranh thủ nói với người xung quanh hãy tránh xa, nên về nhà đi.

"Tôi đến cứu". Tôi quá tức khí. Đám người này quá vô lương tâm.

Người phụ nữ chặn ngay tôi lại không cho tôi bước một bước nào cả. Không biết ở đâu người phụ nữ gọi ra một con chó. Bà ta quát nó xông thẳng vào tôi.

Vân Thọ "Chạy mau!"

Con chó chồm lên người xô tôi ngã xuống đất. Con chó chết giẫm này nặng thật nó đè tôi không nhúc nhích được gì.

"Chạy nhanh!" Vân Thọ quay lại đập con chó vài gậy.

"Cứu ai, tự cứu mình đi không biết có thoát nổi không đây này", anh ta kéo tay tôi chạy ra ngoài.

"Cứu tôi với", tiếng kêu bị bỏ lại sau lưng.

"Cạch", tiếng mở cửa kéo tôi tỉnh trở lại với hiện thực. Một nam một nữ áy là thím Vương và anh Ba.

"Chú mua cái máy ảnh này bao giờ đấy?" Thằng bé tay cầm máy ảnh đi nhanh về phía tôi.

"Xoảng", tôi không cầm chắc cái nắp vung rơi xuống đất kêu inh ỏi.

Thằng bé hí hoáy mãi vẫn chưa xem được hình "Chú chinh cho cháu với cháu không chinh được gì cả".

ánh sáng mặt trời soi lên cái máy ảnh lấp lánh. Tôi đã vút nó đi rồi sao, vẫn còn nắm gọn trong tay thằng bé.

Không biết sao cái máy ảnh tự bật lại. Nó hướng ống kính vào tôi.

Tôi chết lặng người...

Chuyện kể đến đây Thảm Thiên dừng. Mọi người đang bị cuốn hút, đưa mắt nhìn anh tò mò. Cô gái áy chết oan, vẫn hận cái thế giới này mà chưa đầu thai. Cô ta nghĩ rằng thầy chết như vậy mà không cứu tức là đồng mưu. Đáng nhẽ thầy chuyện bất bình phải ra tay giúp đỡ mới đúng.

Câu chuyện đêm nay đã hết. Ai về nhà đấy. Thảm Thiên về phòng thầy căn phòng như đóng băng. Gió lùa vào lạnh quá. Tôi nhớ là ra khỏi nhà mình đã đóng cửa rồi cơ mà, vừa nghĩ vừa tiến đến đóng cửa lại.

Đóng cửa rồi mà Thẩm Thiên vẫn thấy gió thổi. Một linh cảm trong phòng như có ai đó ẩn trốn đâu đây. Tất đèn đi ngủ anh ta nghĩ đúng là giữa đêm hôm không nên kể chuyện ma làm gì.

Thẩm Thiên nặm gợn trong cái ổ của mình mãi mà không ngủ được. Dậy bật đèn, có ánh sáng anh cũng cảm thấy bớt căng thẳng hơn. Trời lạnh, có lẽ phải đổi cái chăn dày hơn rồi. Mở tủ, một cái xác người.

"Người đâu! Mau đến đây! "

Hàng xóm chạy sang, không biết có chuyện gì.

"Có người... trong tủ..."

Mọi người an ủi anh "Cậu nhìn nhầm rồi. Hoa mắt nên tự mình dọa mình thôi."

Thấy mọi người không ai tin mình, Thẩm Thiên bảo họ vào mà xem. Cứ vào mở ra sẽ biết hiện trường.

Mọi người còn cười không ngớt. Vừa mới kể chuyện ma xong bị ma dọa trông không còn ra cái bộ dạng gì nữa cả.

Đèn câu thang hòng rồi, có mấy người tay cầm đèn pin quăng quăng soi vào mọi ngõ ngách. Thẩm Thiên sang phòng Thượng Gia Bả`ng, số`ng chệ`t gì cũng không đi đâu.

Họ đến trước cái tủ, phát hiện cánh cửa không đóng lòi ra một mảnh vải đen. Cái tủ cao thế` này có thể nhét được cả mấy cái xác ý chứ.

Mọi người cứ nhìn chằm chằm cái tủ rồi lại nhìn tôi mà chưa ai dám lại gần hơn. Cuối cùng cũng có người to gan mở một cách từ

từ. Anh ta nhìn ngay thấy mặt của cái xác chết. Định sập cửa vào nhưng dùng lực quá mạnh làm cái xác đổ ầm ra ngoài.

Cái xác cứ cứng đờ như vậy nằm trên đất.

"Mau báo cảnh sát!"

Không dám động vào cái xác, họ nghiêng người nhìn mới phát hiện cái xác đó là Vương Thổ. Vừa cúp máy, hai đồng chí cảnh sát đã đến. Họ đi điều tra tình hình, lấy khẩu cung chúng tôi. Trong lúc khám xét hiện trường các đồng chí công an cũng thấy nơi đây kì quái. Đèn thì nhấp nhả nhấp nháy, liên tục có bóng người bay qua bay lại. Nhưng nhìn thấy điệu bộ bình tĩnh của họ chúng tôi cũng đỡ hoảng hốt. Cảnh sát thấy vô cùng khó hiểu khi trong phòng không hề để lại dấu vết vân tay, dấu giày, tóc hay đầu mẩu thuốc lá của Vương Thổ. Không có lời giải thích nào hợp lý, vụ án đi vào ngõ cụt.

Đêm thứ ba: Người bạn chat giấu mặt

Cái chết của Vương Thổ ám ảnh bầu không khí của cả Hội kể chuyện ma. Cái chết lúc nào như cũng treo lơ lửng trên đầu chúng tôi. Chẳng ai biết anh ta vì sao mà chết, mà làm sao lại nhất nhất là trong cái tủ đó.

Thẩm Thiên vô cùng sợ hãi, lo lắng rằng kể xong chuyện ma anh ta sẽ là người bị giết. Mà không biết được sẽ chết theo kiểu như thế nào?

Trong thâm tâm mọi người đều đặt dấu chấm hỏi "Hội kể chuyện ma" có nên tiếp tục hoạt động nữa hay không? Yên lặng một lúc có người nói. "Đây chỉ là một trò chơi, sao có thể mất mạng được? Nhất là mọi người cũng chưa từng nhìn thấy ma. Những câu chuyện ma bịa ra chỉ để dọa mọi người mà thôi. Nghe chuyện ma dẫu sao cũng phải cảm nhận được chât ma. Còn trên thực tế có ma hay không chúng ta đều không biết".

Có thể thanh niên thích khám phá tâm lý. Có thể cảnh sát tình cờ đến điều tra. Cũng có người muốn thể hiện phong cách riêng giữa đám đông. Nhưng vào cuối tuần sau mọi người vẫn tập trung đến đây.

"Thẩm Thiên sao không đến?"

Mấy hôm nay không thấy anh ta, có lẽ bị dọa sợ hết hồn hết vía rồi.

"Chúng ta đi xem sao!"

Khi mọi người đến phòng Thẩm Thiên lúc đó anh ta còn nằm trên giường chẳng nói câu nào cả.

Chúng tôi mỗi người một câu khuyên anh ta "Sự việc chẳng có gì cả, mà cảnh sát đang điều tra, rồi cũng nhanh có kết quả thôi".

"Kể vài câu chuyện là để tập luyện bản lĩnh, để tránh những nỗi sợ hãi ý mà".

Nhưng mọi người nói thế nào anh ta cũng không dậy, có đánh chết anh ta anh ta cũng không đi nữa. Không thay đổi được suy nghĩ của anh ta, mọi người đành đi đến phòng khác lại bắt đầu kể chuyện.

Tuần này Thượng Gia Bả kể về một cô gái quen trên mạng.

*

Lúc đó là lúc tôi đang đi tìm việc, năm nào cũng có hàng nghìn sinh viên mới ra trường nên tìm việc rất khó. Đã tốt nghiệp cả mấy tháng rồi mà vẫn chưa tìm được việc phù hợp. Vừa mới tốt nghiệp đã thất nghiệp. Bạn gái cũng vì sự thật tàn khốc ấy mà chia tay với tôi. Đó thực sự là khoảng thời gian khó khăn nhất của tôi.

Không có hứng thú sống, trong lòng rất buồn chán.

Cũng may có lời khuyên của gia đình, kết hợp với tính kiệm chi tiêu tôi vẫn kiên trì được.

Căn phòng này ở trên cùng của tòa nhà. Cả tòa nhà có chín tầng. Cũng may là có cầu thang máy chứ nếu không dọn nhà đến đây thì chắc chết vì mệt mỏi. Bạn bệu cả một buổi chiều công việc cũng hòm hòm. Chúng tôi tranh thủ ra ngoài ăn cơm và thăm thú tình hình xung quanh một chút.

Đạo quanh tòa nhà một vòng tôi thấy ở đây rất nhiều căn hộ nhìn bên ngoài vào như để trống vì ngoài cửa rất bụi, rất nhiều mạng nhện. Ấy thế mà bên trong vẫn có người ở.

Tôi nghi ngờ vừa đi vừa xem xét, bỗng một tiếng mèo thoảng qua. Tôi đứng sững lại, bên cạnh có một căn phòng cửa mở hờ. Tôi lách tay làm tò mò hé nhìn vào trong thấy tối thui chẳng còn nhìn rõ được gì cả. Trên cả dãy hành lang tôi còn nhìn lên một vài căn phòng khác và đều thấy giống nhau, đều tối om.

Rất kì lạ, dù đã biết trước đây là tòa nhà cũ nhưng không đến nỗi một ngọn đèn cũng không có chứ. Tôi quay đầu nhìn lại lần cuối thấy mấy người trong đêm tối nhìn ra với ý thăm dò. Tôi vút đầu thuột trong tay, ấn thang máy đi xuống tầng dưới.

Vào trong phòng gõ nghỉ một lúc tôi mở máy tính kiểm tra tốc độ đường truyền. Ngay từ đầu tôi nhìn vào chỗ này cũng vì ở đây bố trí mạng rất tốt, cộng với tiền thuê phòng cũng rẻ. ổn định cuộc sống thực tế xong tôi quay ra tập trung vào đời sống trên mạng - đời sống tương tượng. Tôi có thể dùng sức mạnh của con chữ làm các trò ảo thuật. Chỉ vài giây sau là có thể làm nóng bầu không khí. Trong cái thế giới đó tôi thích làm một kẻ say có thể mắng người này, chửi người khác xong mà vẫn có kẻ chạy theo tán dương.

Nhưng ngoài thực tế ...

Cửa bỗng nhiên mở, bà chủ nhà không biết từ đâu xông vào. Tôi đang chơi rất hưng phấn bị bà chủ nhà làm giật mình. Tuy đã tìm cách con tức giận nhưng tôi cũng tỏ thái độ cho bà chủ nhà thấy, sao có thể tùy ý vào phòng người khác như thế chứ. Đến cửa cũng không thèm gõ. Cho dù là chủ nhà cũng không thể ỉ thế bắt nạt người khác được.

Tôi nhìn bà ta một cái, không phải là đáp lễ mà coi như là kháng cự cũng được.

Bà ta đi vào, không cần quan tâm đến những điều ấy, nhìn trái nhìn phải

"Tiểu Thượng! Chơi trò chơi à?"

Tôi không chút thiện trí "Vâng"

"Cái thằng này mày không chịu ra đường chẳng chịu nói chuyện gì cả. Trông mày yếu ớt quá. Sau này phải thường xuyên tìm bà nói chuyện".

"Cháu biết rồi"

Bà ta đứng cạnh tôi xem một lúc.

"Tiểu Thượng à, có việc này cháu cần phải nhớ. Tốt nhất là không nên đi cầu thang máy". Gương mặt bà lúc này đầy hận thù.

"Vì sao?", chắc cũng vì bà ta lo cho tôi. Tôi thật là..., vừa rồi vẫn còn căm ghét bà ta nữa chứ. Coi bà ta có vẻ như muốn văng ra vài câu chửi thề nhưng rồi lại im bặt. Thay vào đó là vài câu đại loại kiểu cầu khẩn.

Tôi nhìn theo cái bóng đi xuống cầu thang của bà, cũng có lẽ tại bà ấy đã có tuổi rồi nên không quen cảm giác đi cầu thang máy chẳng.

"Ti! ti! ti", tiếng báo QQ. Tôi chẳng hơi đâu đi nghĩ thêm về chuyện của bà lão ấy nữa. Toàn thân tôi lại tập trung vào sự nghiệp chat.

Một cô nàng "Câu chuyện nhà mà không nói cho tôi biết?"

"Ô! Sao bạn biết tôi chuyển nhà?". Tôi nhiều khi nghi ngờ rằng cái nick lạ này ắt hẳn phải của một người quen nào đó bên cạnh tôi. Nhưng quả thật lần này tôi dọn nhà đến đây tôi chưa hề nói cho ai biết cả. Vậy là ai mà biết được chuyện này?

Cô nàng này quen tôi qua mạng từ hồi tôi sắp tốt nghiệp đại học. Cô ta tự giới thiệu là nhìn thấy nick của tôi trên mạng rồi add nick của tôi vào thôi. Nhưng cũng không quan trọng nữa vì hai chúng tôi nói chuyện rất vui vẻ, thế là được rồi. Nhưng điểm đặc biệt ở đây là cô nàng nắm rất rõ tình hình của tôi. Nói là rõ như lòng bàn tay cũng không có gì quá đáng lắm. Vì tôi chưa giấu được cô ta chuyện gì cả. Tuy không phải tôi chưa kiểm tra IP của cô ta. Mà tôi đã từng kiểm tra nhưng không có gì cả. Chỉ có hai khả năng xảy ra. Khả năng đầu tiên có thể cô ta là một tay cao thủ thực sự bằng cách nào đó đã giấu đi các thông tin cá nhân. Khả năng còn lại là đồ i tượng thực sự không tồn tại. Theo tôi chắc cô ta thuộc loại thứ nhất.

"Hừ..., có gì qua mắt được đại tiểu thư ta đâu!"

"Bái phục, tiểu nhân vô cùng bái phục!"

"Coi lại nhà ngươi, đồ nịnh bợ. Nói nghe xem sao lại chuyển nhà?"

"Không phải cái gì cô cũng biết sao, cuối cùng cũng có điều không biết à?" Tôi thêm vào cuối i dòng một cái mặt cười đắc ý.

"Thôi đi, không đùa nữa, nói nghiêm túc nào. Vì bạn gái sao?"

"Có lẽ, tôi không biết", vốn dĩ tôi định nói "ừ, đúng vậy". Nhưng vô thức thế nào chính tôi cũng không hiểu có phải vì chuyện với bạn gái mà tôi chuyển nhà hay không nữa, cũng có lẽ là một nửa của lý do.

"à, mà sao bạn biết tôi dọn nhà, nói nghe coi, không phải lại là khả năng đặc biệt nào đó chứ?". Một lúc lâu cô ta chẳng trả lời gì cả. Rồi cô ta nói.

"Cậu cứ coi là như thế đi".

"Bạn sao vậy, không vui à", cũng đã vài lần nói đến chuyện này rồi và lần nào cô ta cũng vậy, rất nhạt nhẽo và chậm chạp. Tôi cố thay đổi không khí.

"Nói cho bạn nghe vừa rồi bà chủ nhà có nhắc mình không nên đi cầu thang máy đấy". Lại một lúc lâu không thấy động tĩnh gì cả, QQ không còn sáng nữa.

Tôi nghĩ "Cô bé này chắc là lên mạng lên bị bố mẹ bắt quả tang rồi."

Quen cô ta cũng sắp nửa năm rồi còn gì, chính sự thoải mái thoải mái hiện của cô ta làm tôi ấn tượng. Cũng đã có lúc tôi tưởng tượng cô ta không biết là một học sinh hoạt bát hay là một cô gái đoan trang hiền thực. Mọi tưởng tượng rồi sẽ có ngày có câu trả lời.

Thời gian ngày ngày qua đi, mỗi ngày ngoài đi tìm công việc thì tôi rất ít ra ngoài, đều ở nhà lên mạng. Cô gái đó sau hôm xuất hiện vẫn chưa thấy lên mạng lại. Cuộc sống bình thường tẻ nhạt, mà thế giới mạng thì muôn màu muôn sắc, thế nên cứ ba đến năm ngày tôi lại thức thông đêm một lần. Sáng ra ăn sáng xong là leo lên giường ngủ một mạch. Nhưng cũng vài lần gần đây tôi cảm thấy người yếu đi nhiều.

*

Đêm hôm đó lại thức thông đêm, sáng sớm đã đi ra ngoài, trên đường chẳng có ai cả. Cũng không bắt gặp hai chị em hay đi qua đây

như mọi khi. Hơi thất vọng một chút nên mua xong đồ ăn sáng tôi đi về nhà. Gặp hai ba người đi ngược chiều lại, họ đi rất nhanh, gần đến tôi họ đểu lờm tôi một cái rồi tránh xa, thật làm tôi tức chết đi.

Lại nói đến lần đầu tôi gặp hai chị em đi bộ...

Hôm đó tôi thức đồ cả hai mắt, đi rất vội vàng vì thức cả đêm rồi bụng đói vô cùng. Tôi xông thẳng đến chỗ bán đồ ăn sáng nhưng chưa có hàng nào cả. Cổng lớn khu nhà này cũng chưa mở, xem ra còn sớm quá.

Tôi quay đầu về nhà, đèn đường vẫn sáng, quang cảnh quanh đây vẫn ảm đạm. Một cô gái từ trên cầu thang đi xuống. Cô ta cúi đầu nên không nhìn rõ mặt chỉ nghe thấy cô ta đang nói vọng lên cầu thang.

"Lương Lương nhanh lên!"

Cô ta mặc một chiếc váy trắng, tóc dài, sắc mặt u sầu. Đi hết cầu thang mà không phát ra tí tiếng động nào cả. Cô ta đứng đấy không động đậy, đợi cậu em xuống.

Giờ này cửa lớn vẫn đóng, chị em cô ta chuẩn bị đi đâu?

Sau một lúc một cậu bé chạy từ cầu thang xuống, vẻ bên ngoài rất dễ thương chỉ mỗi tội mặt mày nhăn nhó ra vẻ không vui. Cô chị kéo tay cậu bé, kéo lại quần áo chỉnh tề, vỗ vỗ vào vai cậu bé rồi hai chị em dắt nhau đi. Thấy vậy tôi nhớ hai chị em họ.

"Bây giờ không ra được đâu, cổng vẫn chưa mở!"

Giọng trẻ dễ thương "Cám ơn anh". Cô chị thì chỉ nhìn tôi một cái rồi đi tiếp.

Cụt cả hứng, làm gì mà lạnh lùng thế. Xã hội bây giờ đúng là lắm kẻ kì lạ, người khó gần bây giờ không thiếu. Là người thông minh sẽ biết cách thể hiện bằng cử chỉ hành động mà không nhất thiết cái gì cũng phải nói. Không nên để bởi cảnh xã hội ảnh hưởng đến tính cách, làm mất đi cái tôi riêng của mỗi người. Nói hay vậy thôi chứ một sự thật cay đắng là tôi cũng đã làm được đâu.

Có tiếng hát bài Dạ Hương của Châu Kiệt Luân...

Một cái áo trắng vụt qua, không còn thấy hai chị em họ đâu nữa. Có lẽ họ vừa rẽ vào nhà ai đó.

Tôi nghe ngao theo lời bài hát. Trước đây tôi nhìn Châu Kiệt Luân đặc biệt ác cảm, thấy cậu này có ý tỏ vẻ ta đây nhìn rất ngứa mắt. Nhưng đâu đâu bất cứ lúc nào cũng có thể nghe thấy nhạc của anh ta. Dần dần tôi cũng thấy nghe hay. Ca từ đẹp dễ của Phương Văn Sơn kết hợp với chất giọng hoài cổ của Châu Kiệt Luân nghe thì rất tuyệt, rất có hồn, rất hàm xúc. Cũng có lẽ ai đó nói đúng: thập kỉ này không có Châu Kiệt Luân thì xã hội thật là tẻ nhạt.

Ông lão ở phòng trực ban hỏi thăm "Dậy sớm thế?". Tôi hay đến chỗ ông nhận thư nên quan hệ khá thân thiết. Người có tuổi rồi ngủ không nhiều thường dậy rất sớm.

"Vâng ạ! Cháu chơi cả đêm, nào đã ngủ đâu".

Nghe tôi nói vậy ông ngọt nhạt.

"Cái thằng bé này, còn trẻ phải biết giữ sức khỏe, phải lo mà làm việc đi chứ".

"Cháu biết rồi ạ", tôi gật đầu lia lịa. Có vẻ không nên nói với người già về việc chơi trò chơi mới đúng.

"à, Kha Bắ`ng này, cháu vừa làm gì trên đó thế? Từ xa thấ`y cháu một mình đứng đầ`y cả nửa ngày. Ông tưởng có việc gì, cháu không qua đây ông còn đang định đế`n đầ`y xem xảy ra chuyện gì đầ`y "

"ở đâu ạ?", Tôi thấ`y có điề`u gì đó không bình thường. Ông lão và tôi đang nói đế`n cái chỗ chỉ cách chỗ tôi đang đứng có một đoạn. Tuy là chưa sáng hẳn nhưng cũng đủ để nhìn thấ`y mọi thứ chứ. Sao ông lão nhìn thấ`y tôi mà lại không nhìn thấ`y hai chị em họ?

"ở cái cây đầ`ng trước mặt đầ`y."

Khó hiểu quá. Cô chị mặc cái áo màu trắ`ng rắ`t bắ`t mắ`t đầ`y chứ. Tôi tự nghĩ hay lúc đó cái cây che khuấ`t tầ`m nhìn của ông lão. Cũng rắ`t có thể mắ`t ông ta nhìn xa không rõ. Chào ông lão tôi đi vội về` phòng, sợ mình gặp phải chuyện gì không lành.

Về` đế`n phòng tôi chui ngay vào cái ổ` ấm áp của mình. Tự thưởng cho mình một điề`u thuô`c phì phèo nhả khói. ở trên tầ`ng cao có khác, yên tĩnh và cô quạnh quá.

ở cái nơi xa lạ này tôi không có người thân. Có chuyện gì bắ`t trắ`c xảy ra cũng không ai hỏi han, nghĩ đế`n vậy trong lòng thấ`y hơi tủi thân. Cũng lâu không có thời gian tĩnh tâm lại suy nghĩ, số`ng như những ngày vừa qua tự tôi cũng thấ`y mình hơi quá đà. Phí phạm thời gian như vậy cũng không biế`t ăn nói với mọi người thế` nào.

Hít lắ`y hơi thuô`c tôi nhớ lại những kỉ niệm ngày trước. Nhớ lại cảnh tôi đi học, nhớ lại khoảng thời gian bên cạnh cô` á`y và cả cảnh tôi cùng bạn bè hồ`i đại học chung một ký túc. Tôi nhớ cả ánh mắ`t đầ`y hi vọng của bồ` mẹ mình. Tôi không chịu nổi nữa, dụi ngay điề`u thuô`c, thay quầ`n áo đi ngủ cho rồ`i.

Tôi quyế`t tâm "Ngủ một giấ`c, mai đi tìm việc làm, không thể kéo dài thế` này mãi được".

Buôn ngủ díp cả mắt rồi, ngủ chưa sâu giấc, tôi nghe có tiếng người đi đi lại lại ngoài hành lang. Tôi làm ngơ nhưng cũng biết đó là bà chủ nhà chắc đã n đo xem có nên gõ cửa phòng tôi hay không.

Do dự mãi, bà ta cũng gõ cửa. Nhặt định bà ta lại định khuyên nhủ tôi nhanh nhanh đi tìm việc, không thể để tình trạng này diễn ra nữa. Gõ cửa chán chẳng có ai ra mở, chắc bà nghĩ tôi không có nhà. Bà bỏ về rồi tôi thiu thiu ngủ...

Tôi ôn tập lại kiến thức, cũng sắp thi cao học rồi. Tranh thủ thời gian mới được. Tôi phải làm vô số đề toán - lý - hóa, học thuộc đủ các loại công thức, định luật. Tôi giành giật từng phút từng giây.

"Kẹt!", cửa mở ra, là cậu em trai đã gặp hôm trước.

Cậu ta chạy lại gần hơn nhiên nói "Anh có thầy quyền chuyện của em đâu không?"

Không buồn quay đầu lại "Em tìm kỹ trong ngăn kéo của em xem".

"Anh, em nói cho anh biết một điều u bí mật nhưng anh không được nói cho người khác biết đâu nhé".

"Yên tâm anh không nói với ai cả".

"Em vừa thi trượt, sợ bố mẹ biết, em đem vứt bài thi đi".

"Vứt rồi bố mẹ đòi xem bài thi thì làm thế nào?", cậu bé này đúng là không nghĩ đến hậu quả.

Cậu ta cũng cuống cả lên rồi "Anh trai tốt bụng, đến lúc đó anh nói dối hộ em một câu là do anh không cẩn thận đã làm mất bài thi của em rồi".

Không biết bố mẹ cậu bé đang chờ cậu bé từ lúc nào. Họ hùng hục tát vào mặt cậu bé "Lần này thi mày được bao nhiêu điểm?"

Thằng bé cúi gầm mặt xuống "Con... con đỗ rồi... bài thi bị anh ý không cẩn thận làm mất rồi".

"Đỗ rồi, bao nhiêu lần rồi mày đã thi qua lần nào! Mày nhớ lần trước mày nói gì không, lần này mày vẫn còn dám trượt, tao đánh cho mày chết bây giờ. Mau lấy bài thi ra đây xem!"

Ánh mắt căm uixin của cậu bé nhìn tôi. Tôi cũng thấy thật bất lực. Trẻ con nên để ý chuyện học hành, không thể chỉ mê chơi điện tử, mê đọc chuyện tranh. Nếu tôi dung túng cậu bé, cũng không biết về sau có gây ảnh hưởng gì lớn cho cậu ta không. Thế nên tôi đứng đờy không nói gì.

Ông bố rất tức giận "Mày đã dám nói dối, hôm nay nếu mày không đưa cái bài thi ấy ra đây, xem tao có giết mày không, thầy giáo của mày nói gần đây mày không chịu học hành, loại mày mà đỗ mới là lạ". Ông ta cầm cây gậy gõ tiển thẳng về phía cậu bé.

Tôi vội khuyên thằng bé "Cháu mau lấy bài thi ra đi, bố mẹ cháu trước sau gì cũng sẽ biết, rồi thầy giáo cũng sẽ gọi điện cho họ biết".

Thằng bé bị dọa khóc toáng lên, lùi thối đi ra ngoài. Trước khi ra đến ngoài, anh ta nhìn tôi như kêu oan, như thất vọng, rất buồn rầu.

"Cháu đi tìm chị".

Đến nửa đêm rồi mà cậu ta chưa về. Tôi vội bỏ đi tìm. Tôi tìm kỹ khắp mọi góc ngách trong khu nhà. Mà không biết thằng bé

chui vào đầu rồi ý chứ. Nếu biết trước nó phản ứng mạnh vậy tôi đã nói dúi hộ nó vài câu.

Khấp hang cùng ngõ hẻm của quanh khu nhà này tôi đều tìm mà vẫn chưa thấy bóng dáng anh ta đâu cả.

Tôi lo lắng ngẩng đầu lên, thấy trăng đêm nay tròn.

Hình như trên nóc nhà có một bóng đen, có người!

Muộn thế này còn ai ở trên đó nữa. Không lẽ là thằng bé? Tôi nhìn kỹ lại. Đúng là thằng bé. Đêm hôm cậu ta trèo lên đây làm gì?

"Mau xuống đi, trên đây nguy hiểm lắm!"

Cậu bé không nói câu nào cả, đi một mình trên nóc nhà.

"Hôm nay đều tại anh không tốt, em mau xuống đây chúng ta cùng gặp bố mẹ em nói lại chuyện bài thi".

Cậu bé dừng lại nhìn tôi đầy căm hận "Các người bắt nạt ta, ta đi tìm chị gái!"

Thằng bé nhảy từ trên tầng xuống, rơi ngay trước mặt tôi. Toàn thân tôi vã mồ hôi hột.

Tôi bị tiếng hét động trời của cậu bé làm thức tỉnh. Thì ra tôi vừa gặp ác mộng.

*

Dương lịch ngày mừng 1 tháng 7 nên xuất hành, động thổ, kị cưới hỏi.

Tôi dậy từ sớm, vì hôm qua ngủ nhiều quá nên hôm nay mắt hơi sưng. Mua cái gì đó ăn sáng đã, cũng không biết là còn gặp hai chị

em họ nữa không.

Vừa đứng trước cửa thang máy tôi nghe có tiếng trẻ con khóc bên cầu thang. Nhớ đến giấc mơ hai hôm trước tôi sợ hãi.

"Cậu bé sao thế?" - nó cứ ngồi trên đất và khóc không ngớt. Tôi ngồi lại cạnh nó.

"Em không tìm thấy chị đâu!", gương mặt đầm nước mắt lem nhem.

"Thế em tên là gì nào?"

"Lương Lương!", vừa nói xong nó khóc càng thảm thiết hơn.

Quanh đây còn có thêm tiếng khóc của em bé ở đâu đó. Nhưng nghe như có vẻ đến từ cả bốn hướng.

Bà chủ nhà chạy lại gần "Tiểu Thượng, cháu nói chuyện với ai đấy?"

"Lương Lương!", tôi chỉ tay vào thằng bé. Nhìn mặt nghi ngờ của bà tôi quay sang cậu bé thì đã không thấy đâu nữa rồi.

Tôi xuống cầu thang tiếp tục đi mua quà sáng. Mấy hôm nay tôi hay đi cầu thang vì nghe nói một ngày đi được mấy tầng cầu thang là có thể tiêu thụ được rất nhiều calo.

Ăn sáng xong tôi đi tìm việc ngay. Từ sáng đến chiều tôi chẳng tìm được việc gì cả. Về nhà việc đầu tiên là tôi mở máy. Trả lời tin nhắn của mấy người bạn rồi tôi để QQ đấy. Vào trang web Nhân Tài xem có việc gì không.

Mãi đến tối "Tít tít...", cô bạn chat bữa trước xuất hiện.

"Gã này đây thế nào? Lăn trước đang online thì bị bắt phát hiện không còn kịp chào tạm biệt".

"Tôi vẫn vậy, còn bạn thì sao, có bị bắt mất không?" Nói xong là biết mình đã nói hớ.

"Bỏn cô nương mau nước mắt thế sao, cậu hơi coi thường tôi đấy!" Kèm theo luôn một mặt người tức giận.

"Tôi đã nói sai rồi. Đúng rồi thế hôm nay lại lên mạng trộm đấy à?"

"ừ, tôi lên một lúc thôi. Việc bà chủ nhà nói cậu thầy thế nào?"

"Việc gì như thế nào?" Tôi chưa nghĩ ra.

"Chuyện không nên đi thang máy."

"Bây giờ thời buổi nào rồi mà còn cổ hủ thế! Thôi mau quên hẳn chuyện ấy đi".

"Thế sao cậu tin tôi có khả năng đặc biệt?"

"Cậu bây giờ nhiều nhất thì chỉ là một tay giỏi vi tính. Nếu có thêm khả năng đặc biệt nữa cậu sẽ biến thành siêu nhân".

Tôi cười vỡ bụng. Cô bé này rất hay làm ra vẻ một nhà chiêm tinh.

Chẳng nói gì nữa cô ta đã thoát ra rồi.

Một mình buồn chán tôi đứng dậy đi lại lưu thông khí huyết. Nhớ rằng đã nói với cô bé về chuyện cầu thang, tôi đi đến đó coi sao. Về bên ngoài vẫn thế, làm gì có gì lạ, nó nhẹ ở tầng 5, nó hoàn toàn bình thường đấy chứ. Vậy sao cả hai người họ đều nhắc nhở tôi?

Mới quay người chưa nhấc bước đi tôi nghe bên trong như có tiếng sột soạt. Bên trong có người hay không mà cứ đỗ mãi ở tầng 5.

Lần này tôi gõ gõ vào cửa cầu thang vì nghe tiếng "ti ti..." rất rõ ở bên trong cầu thang.

"Có ai trong đó không/"

"Có, tôi bị nhốt trong này! Cứu tôi với!" Là một cô gái. Tôi vội ấn liên hồi vào cái công tắc máy nhưng không được. Cái thang máy cứ chờ ra đây. Nguy rồi, nó hỏng rồi. Có người kẹt lại trong đó, không đủ ôxi rất dễ bị chết ngạt. Nhanh tay nhanh chân tôi gọi ngay cấp cứu.

Nhân viên thường trực đến ngay, chuẩn bị phá cửa thì họ mới ấn nhẹ một cái vào nút điều khiển cửa thang máy đã mở ra và bên trong không có ai cả.

Tôi không tin vào mắt mình nữa. Ra công ra sức thanh minh với các nhân viên.

Họ nhìn tôi chỉ cười rồi cũng nói "Tốt hơn hết lần sau đừng đi cầu thang máy nữa".

*

Dương lịch mừng 2 tháng 7 nên lấy vợ, động thổ, kỵ xuất hành.

Hôm nay tôi cũng dậy sớm đi thang máy xuống tầng 10. "Tinh" một cái, nó dừng lại. Cửa mở, hai chị em họ đi vào. Cô chị vẫn vô cùng lạnh lùng tạo khoảng cách với tôi khác hẳn cậu em.

"Sao hôm qua em không nói gì đã chạy đi rồi?"

"Lương Lương không được phép nói chuyện với người lạ".

Cậu ta rụt rè nhìn hết chị gái rồi nhìn sang tôi. Nghe vậy tôi cười gượng. Cô ta đã nói vậy tôi chỉ còn biết rụt lui mà thôi.

"Anh ơi, anh đã nhìn thấy bảng điểm của em chưa?" Nó thì thào với tôi vài câu rồi ngay lập tức lách lại đứng khì.

Tôi trêu cậu bé "Chưa, hay lại bị Lương Lương vút đầu rồi".

Giọng nói rất nghiêm khắc, tức giận "Chị đã nói với em bao nhiêu lần rồi, không được nói chuyện với người lạ cơ mà".

Thằng bé quá sợ cúi gầm mặt xuống. Nhìn Lương Lương thật đáng thương.

Ra khỏi cầu thang tôi đi về phía chợ lao động, cả một ngày hôm nay cũng chẳng khác hơn tí nào. Về đến nhà việc đầu tiên lại là mở máy tính. Cũng hi vọng lại gặp cô bạn chat kia. Đợi mãi cả tối không hề thấy cô ta lên mạng.

Buồn ngủ rồi, tắt máy lên giường, nhưng nghe loáng thoáng có tiếng khóc.

Tôi không ngủ được nữa, máu thám hiểm lại nổi lên, tôi mở cửa ra xem. Lương Lương ngồi ở cầu thang khóc lóc nhìn thấy mà xót xa. Lần trong tiếng khóc của Lương Lương còn có cả tiếng khóc của trẻ sơ sinh. Thằng bé vừa nín, tiếng trẻ sơ sinh cũng im bật.

"Lương Lương, sao em chưa về nhà?" Tôi ngồi lại, đuổi muỗi xung quanh cho thằng bé.

"Anh ơi, anh có nhìn bảng thành tích học tập của em không?"

Tôi cau mày, có mỗi tờ bảng điểm mất rồi thì thôi, bố mẹ cậu bé không nhất thiết phải hành hạ thằng bé đến vậy. Đêm tối thế này còn bắt con đi tìm. Quá đáng quá. Tôi nhẹ nhàng.

"Em để nó ở đâu, từ từ nghĩ, em có kẹp trong sách, trong vở nào đó không?"

"Em không nhớ nổi, anh thật sự là không nhìn thấy à?"

"Anh chưa từng nhìn thấy thật! "

"Không tìm thấy rồi, chị cũng sẽ không cần em nữa", cậu bé càng khóc lớn.

"Sao mà chị không cần em được! Lương Lương ngoan. Không khóc nữa nào, nói cho anh nghe với!" Tôi lau khô nước mắt cho thằng bé.

"Chị không cho em nói chuyện với người lạ, nên bỏ lại em ở đây", vừa nói cậu bé vừa nấc lên nấc xuống.

"Thế nhà của em ở đâu anh đưa em về nhà nhé! "

"Tinh...", cửa thang máy mở ra. Một cái bóng người bị đèn đường soi vào dài ngoẵng ra. Nó di động đến chỗ tôi, phải nói thế bởi tôi không thấy hai chân của nó cử động gì cả cứ thẳng đờ ra. Tim tôi đập loạn xạ cả lên vì cái bóng lao đến rất nhanh. Sợ hãi nhắm mắt lại, mở ra đã không thấy nó đâu nữa rồi. Và cả Lương Lương nữa cũng không thấy đâu.

Bà chủ nhà nhẹ tay mở cửa nhìn mọi vật vẫn bình yên lại nhẹ tay đóng cửa.

Tìm không thấy cậu bé, tôi chuẩn bị đi về. Gặp ngay cô chị đứng ngay sau lưng.

Tôi tức giận "Sao lại có người như cô được nhỉ? Cô làm tôi hết hồn hết vía rồi đấy!"

"Anh nhìn thầy em tôi không?" Nghe giọng cô ta cứ gai gai không thoải mái chút nào.

"Vừa rồi vẫn còn ở đây, chắc là cậu ta không biết cô đến nên chạy đi mất rồi".

Cô ta chỉ cần biết thế rồi bỏ đi luôn.

Hai chị em nhà này cũng lắm điều khác người. Tôi hiểu kì nên vẫn nhìn theo. Cậu bé bị chị phát hiện.

"Luong Luong, em đứng lại cho chị!", cô ta tóm ngay lấy tay thằng bé.

Hai cái bóng ấy đi xa dần về đằng cam chịu.

Tôi cũng ra về, dọc hành lang cứ thấy mọi người thò đầu ra nghe ngóng sự tình nhìn thật tức cười.

Tự nhiên tôi nhớ lại tôi cũng đã từng mơ thấy một cậu bé tìm bài thi khắp nơi. Còn vì sao tìm thì tôi không rõ lý do. Thật là cuộc sống và những giấc mơ nhiều khi có sự trùng lặp kì lạ. Hai chị em họ trông như vậy thôi chứ chắc không phải là cái gì đó ma quái cả.

Hôm nay quá muộn rồi, thôi để hôm khác lên mạng vậy, giờ đi ngủ đã.

*

Dương lịch mừng 5 tháng 7 nên xuất hành, động thổ, kị cưới hỏi.

Hôm nay là thứ bảy chợ việc làm không mở cửa. Cơ hội hiếm hoi tôi ngủ cho thỏa mắt. Dậy mở máy tính rồi rửa mặt.

"Ti...ti..." tôi chạy vào xem, là cô bạn chat ấy.

"Bạn có đã ý không?", Tin nhắn đã nhắn được 5 phút. Đang định trả lời thì.

"Sao bây giờ mới lên mạng? Ngủ nướng chứ gì? Mặt trời lên đến ngọn tre rồi."

"Lần này thì bạn nói sai rồi, tôi dậy rất sớm. Trời chưa sáng đã dậy rồi". Tôi nói câu đó mà mặt vẫn lạnh te không xịu hổ.

"Thật không?"

Tôi nhanh chóng tìm ngay một chủ đề nói chuyện khác. "Sao hôm nay rảnh thế, không có ai ở nhà à?"

"Hôm nay cũng rồi".

"Hay quá, cùng trong một thành phố gặp được người cũng nhàn nhã như mình, hay chúng ta gặp mặt nhau đi". Tôi thấy mình nói vậy chắc là sẽ không được.

Quả nhiên nick cô ta thoát ra ngoài tôi thui. Nói chuyện cứ nói chuyện, cần gì phải gặp mặt. Trên mạng đầy người đẹp.

Cô ta lại hiện lên "Bạn chắc là muốn gặp tôi chứ, tôi xịu hổ!"

"Nếu không tiện thì để khi khác vậy."

Lần này cô ta thoát ra ngoài thật.

Tôi thở dài một cái, đi ra đánh răng tiếp. Mình cũng sắp hai mươi tuổi rồi mà còn non nóng quá.

"Ti...ti..."

Tôi không qua xem là ai nữa mà pha xong cốc coffee mới ngửi vào máy.

"Cậu thật sự không muốn gặp mình sao?"

"Tùy vào bạn thôi, vì mình đâu có sợ gặp bạn đâu"

Cô gái "Thế để tôi nghĩ xem đi gặp bạn với phong cách nào bây giờ?"

"Được rồi, tôi sẽ đến với một bộ mặt biến dạng vậy", tôi gửi cho cô ta một tấm ảnh quý. Ít ra thì cô ấy cũng không thể xấu hơn mà được.

"Vậy chúng ta chọn địa điểm, thời gian đi."

"Thật không, tốt quá!"

Một tin vui về, mới đầu cũng chỉ định nói chơi vậy thôi nhưng ai ngờ cô ta đồng ý gặp tôi thật. Tôi đang vô cùng hưng phấn.

"7 tháng 7, buổi sáng, 8h, chúng ta gặp nhau ở công viên Long Đình nhé, thi xem ai đến trước."

7 tháng 7? Tôi tính qua một cái thì là ngày hôm sau. Công viên Long Đình cách đây không xa. Chắc cô ta cũng ở quanh đây. Tôi đặc biệt gửi lại cho cô ta một bức thư nhắc nhở. Rồi ngắm vuốt một tí trước gương.

Cô ta gửi lại "Bạn chắc là đang làm đẹp đúng không?"

Không còn gì để nói, đến điểu này còn bị cô ta bắt thóp. Tôi thấy mình quả là đáng thương. Càng ngày càng muốn gặp cô ta quá.

"Bây giờ bạn đã tin là khu nhà tôi đang ở có điểu kỳ lạ chưa?"

"Kỳ lạ thôi chứ có gì đáng hay không đáng tin đâu?"

"Cậu nói xem có gì kỳ lạ nào?"

Tôi kể câu chuyện về hai chị em suốt ngày đi tìm bằng chứng...

"Cậu thấy kỳ quái à?"

"Tất nhiên rồi, mà cả khu này ai cũng có vẻ sợ tôi. May ra chỉ có bà chủ nhà là đối xử với tôi như người bình thường".

"Ừ! Đúng là kỳ lạ thật. Nhưng cậu đã từng nghĩ là vì sao chưa?"

Tôi nói ra quan điểm của mình "Có lẽ người dân ở đây sống khép kín quen rồi".

"Thì ra là vậy!"

"Đặc biệt còn có những người tôi chưa từng thấy họ nói chuyện với người xung quanh bao giờ. Hay như hai chị em đó như thể là trẻ vô gia cư ý."

*

Dương lịch, ngày 7 tháng 7, kì xuất hành, kì cưới hỏi, kì động thổ.

Hôm nay là thứ hai, tôi qua tôi ngủ hơi muộn, khi tỉnh dậy đã 8h rồi. Tôi cuống cuống rửa mặt thay quần áo đi ra ngoài. Dù hôm nay chợ việc làm có hội nghị tuyên dụng lao động nhưng tôi lại có một cuộc hẹn quan trọng hơn.

Muộn rồi, tôi đi thang máy cho nhanh.

Chưa đặt chân vào trong thang máy tôi lại nghe như có tiếng trẻ em khóc. Cũng thấy hơi sợ vì lời căn dặn của bà chủ nhà cứ vang lên. Tôi cẩn thận nhìn kỹ xung quanh, chẳng thấy gì khả nghi cả. Vào thang máy tôi ấn nút đi xuống. Thang máy không đi xuống mà lại đi lên thẳng tầng thượng.

Tôi đang mãi nhìn tờ quảng cáo dán đầy thang máy. Cửa mở ra, ngẩng đầu lên tôi thấy một cô gái bước vào. Một gương mặt đẹp hoài cổ, tóc xõa, mặc một chiếc váy liền màu trắng, các đồ nữ trang khác tất cả cùng một tông màu trắng. Về bên ngoài ngây thơ trong sáng như học sinh thế này mà tính cách cô ta hòa nhã một chút thì sẽ được rất nhiều người quý mến.

Cửa thang máy đóng lại, cô gái đứng nép vào một góc, đôi mắt nhìn xa xăm vô hồn. Ôi nhưng chân cô ta đi giày cao gót sao tôi không nghe thấy tiếng bước chân.

Không khí yên lặng quá, hay cứ nói chuyện với cô ta vậy.

"Hôm nay cô ra ngoài à?"

"Vâng!" cô gái không thèm quay lại nhìn tôi đển một cái.

Tôi không biết cô ta đối với tôi có tình lạnh nhạt như vậy hay là tính cách cô ấy là như thế.

Thang máy bắt đầu đi xuống, sao tôi hi vọng nó đi xuống thật nhanh để tôi ra khỏi cái chỗ tẻ nhạt này.

Cái thang máy chết giẫm này dở chứng rồi. Nó rung lên bần bật rồi đứng im. Cô gái đó ấn máy lên vào nút điểu kiện mà vô ích. Tôi nhìn đồng hồ, đã 8:10... Thời gian cứ thế trôi qua.

Cô gái càng ngày càng cuống quýt ấn nút điểu kiện liên tiếp, sự ngoan cố của kẻ có sức lực.

"Không kịp thì xin nghỉ, thầy giáo sẽ đồng ý thôi mà!" Thấy cái điệu bộ vội vã của cô ta tôi nghĩ tới buổi hẹn của tôi, vậy là hỏng rồi. Trên công tắc có nút cấp cứu, đã ấn máy lên mà có tác dụng gì đâu. Nó hỏng mất rồi. Tôi cầm điện thoại gọi cho nhân viên phục

vụ nhưng trong cái thang máy cổ lỗ sĩ này chẳng có tí sóng nào cả. Đành đợi vậy.

"Hôm nay em thi tốt nghiệp!" Vừa nói cô bé vừa khóc.

ô! Tôi cũng quên mất đây, hôm nay 7 tháng 7 là ngày thi tốt nghiệp hàng năm. Hết thời học sinh rồi nên tôi không để ý đến chuyện thi cử này nữa. Giờ này không kịp rồi. 8h37 rồi.

Cô gái nóng vội lên dùng hết sức đập tới tấp vào cửa trong khi hai tay ôm mặt khóc rung rức. Tôi không thể nhìn thẳng mặt cô ta, chỉ nhìn cô ta qua bốn bức inox sáng loáng của thang máy, càng nhìn cô ta tôi càng thấy bất an.

Tôi nghe thấy tiếng động ở thang máy bên cạnh vẫn hoạt động bình thường. Sao chúng tôi lại đến đây thế này. Tôi cố nhấn lại, và an ủi cô ta. Tất cả sự cố gắng cô ta đã chuẩn bị cho ngày hôm nay đều đã tan biến. Lần thi này có lẽ sẽ ảnh hưởng đến cả đời cô ấy mất thôi.

"Em bình tĩnh lại đi, bình tĩnh lại nào!"

Thật ra nói vậy thôi chứ tôi cũng lo lắng lắm chứ. Tôi lo cô ta đi mất, sẽ không gặp lại được nữa.

"Mau mở cửa ra! Mở cửa ra! Thả tôi ra! Thả tôi ra!"

Đã 8:52 rồi.

Bỗng thang máy rung rung! Đèn công tắc ở tầng 10 sáng lên.

"Em xem này thang máy dùng được rồi!"

Tôi kéo sự chú ý của cô ta. Nhưng cô ta quỳ dưới đất, tinh thần hoàn toàn sụp đổ. Bây giờ muộn rồi, dùng được cũng làm gì đâu.

Đứng lặng yên bên cô ta tôi rất muốn vỗ về an ủi cô ta trong lúc này. Muốn lau nước mắt cho cô ta nhưng còn đắn đo một lúc lâu. Tôi vỗ vai cô gái mà thấy nó trống trống. Tôi thấy tay mình vỗ vào không khí.

Điều kinh ngạc này làm tôi chết sống. Đồng hồ báo tầng của thang máy hiện 10...9... 8...7... 6... tất cả các chi tiết ấy làm đầu tôi trống toát. Tôi chẳng suy nghĩ được gì nữa cả. Thang máy sắp xuống rồi. Tôi tuyệt vọng ngất lịm đi...

Thang máy vẫn đi tiếp xuống -1, -2, -3. Cũng chẳng biết sau bao lâu thì không còn đứng vững nữa phải dựa vào tay vịn thang máy. Cô gái thì đã lả đi vì mệt tóc tai xõa rượi, quần áo thì quá xộc xệch rồi. Tôi hoảng hốt "-5", phải chăng tôi nhìn nhầm.

Không nhầm "-5" thật.

ở đâu ra cái tầng "-5" này. Từ trước đến giờ chưa bao giờ tôi nghe nói ở đây có tầng hầm cả.

Vịn vào tường, từ từ đứng dậy lấy lại bình tĩnh rồi tôi càng cảm thấy cô gái đó có cái gì đó không bình thường. Không dám nghĩ nhiều vào lúc này sẽ vô cùng hoảng loạn.

Có lẽ đây đúng là một con ma nữ. Không biết là đúng hay sai nhưng tôi cảnh giác với nó sẽ tốt hơn. Tránh không làm kinh động đến nó, tôi phải ngồi bất động khá lâu làm tay chân tê cứng cả rồi. Khó khăn lắm mới ấn được vào nút số 1 nhưng nó không sáng. ấn đi ấn lại mãi không được nó làm tôi mất hết hi vọng.

Nhìn con ma nữ ấy, tôi sợ bất chợt nó nhìn quay lại sẽ phát hiện ra mất. Thật đáng ghét, sớm không hỏng, muộn không hỏng lại hỏng đúng vào lúc này.

Con ma nữ này vẫn im bất, lợi dụng vậy tôi lặn mò ấn tiếp vào nút "open".

Đúng là họa vô đơn chí, cánh cửa mở ra thật, ma nữ đứng phắt dậy. Tôi không dám cựa quậy. Ma nữ phi ra ngoài hụt bước ngã sõng soài một cái.

Tôi nhìn xung quanh chẳng có gì cả, trống trơn. Có khí nóng bốc lên, tôi nhìn xuống thấy một cái bếp sưởi lửa rất đỏ. Nó cũng là nguồn sáng duy nhất của căn phòng này. Bước chậm đến chỗ cửa mở tôi như bị magnet hút. Bếp sưởi làm không khí bớt cái giá lạnh rùng rợn đi rất nhiều.

"Tiểu Thượng! Tỉnh lại đi!", mở mắt tôi thấy thật nhiều người xung quanh nhìn tôi.

...

"Con, con sao thế?" Bà chủ nhà lay lay tôi dậy vẻ mặt lo lắng. Bà thương tôi một thân một mình xa nhà làm thêm đủ thứ, nên chăm sóc tôi từ miếng ăn đến giấc ngủ.

"Sao tất cả mọi người lại ở hết đây thế này?" Xung quanh tôi mọi người vây kín bưng. Chưa cựa được người mà tôi đã thấy toàn thân đau nhức.

"Cháu làm gì mà lại ngã t trong cầ u thang máy? Nếu vừa rồi cháu mà không tỉnh là mọi người đã gọi xe cấp cứu rồi đấy!"

"Có nhìn thấy cô gái đứng với cháu trong cầ u thang đâu không ạ" Tôi nhớ ra mình vẫn chưa hề biết tên cô ấy.

"Cô gái? Chỉ có mình cháu mà thôi, đào đâu ra người nào nữa." Bà vừa nói hai tay vừa chấ p vào vái bốn phương tám hướng như đang

câu xin sự phù hộ của thần thánh, xua đuổi tà ma ra khỏi chốn này.

Tôi chỉ còn nhớ được những gì trước lúc ngã t mà thôi còn sau đó thì không biết gì cả.

Bà chủ nhà lâm nhâm vài câu.

"Đã nói với cháu là không được đi cái câu thang đó mà cháu không nghe!"

"Bây giờ mấy giờ rồi hả bà?" Tôi nhớ ra mình còn cuộc hẹn nên vội vàng tìm ngay đồng hồ.

"Không phải xem đâu, 9 giờ rồi".

"Không được, cháu còn có hẹn." Chẳng chịu nghe lời khuyên mọi người tôi nhất định đi và đứng đợi ở đó rất lâu. Chỉ với lý do muốn gặp cô bé có khả năng kỳ lạ kia xem cô ta có biết cái gì đang diễn ra quanh tôi hay không. Nhưng tôi không đợi được người cần đợi.

*

Một tháng sau. Âm lịch ngày 7 tháng 8, nên xuất hành, nên động thổ, nên cưới hỏi.

Giờ tôi cũng đã có việc làm tại một hãng điện tử lớn. Lương cơ bản và chế độ đãi ngộ cũng khá.

Hôm nay tôi đã dậy sớm, vậy mà sắp bị muộn rồi nhưng nhìn vào cái câu thang máy không sao tránh khỏi cảm giác sợ hãi.

Từ việc xảy ra lần trước mấy ngày sau đó tôi ốm rất nặng làm bà chủ nhà phải trông nom trong bệnh viện vất vả suốt. Cũng may

có bà ấy không bệnh tình của tôi cũng không thuyên giảm nhanh như thế. Sau này tôi mới nghe bà kể về chuyện của cô gái.

"Vài năm trước, lúc đó Tiểu Mai còn là cô bé học cấp ba có lực học rất khá. Khó khăn lắm cô mới chuẩn bị tốt cho kỳ thi tốt nghiệp. Có điều không may mắn là hôm đó cô bé ra khỏi nhà từ rất sớm nhưng đi trên thang máy được nửa chừng thì thang máy hỏng đứng im một chỗ. Thợ sửa chữa thì mãi trưa mới đến. Sửa xong thang máy mọi người mới biết cô bé đã chết trong thang máy." Bà lão kể xong, thở dài một tiếng khóe mắt hoen đỏ.

Giờ tôi mới biết tên cô bé. "Tiểu Mai chết thế nào ạ?"

"Có người nói là Mai chết vì ngạt thở. Có người nói là cô bé chết vì không đi thi được, cùng quần mà tự tử. Nhưng chỉ có mình cô bé ở trong đây làm sao mà ai biết là có chuyện gì đã diễn ra?"

"Sau này thì sao?"

"Sau này ngày mùng 7 tháng 7 hàng năm vô duyên vô cớ cái thang máy đều hỏng. Mà người khác thỉnh thoảng vẫn nhìn thấy bóng của Mai quanh quần thang máy. Không chỉ vậy mà có người còn nghe thấy tiếng cô bé la hét trong cũi thang. Chính vì vậy mà đã qua nhiều năm rồi dân ở đây vẫn không dám đi thang máy là vậy. Có những người còn thấy cô bé dắt em trai đi trên cũi thang. Nhưng mọi người đều nói cũng may mắn là cô ta chưa bao giờ hại người".

"Lương Lương và cô bé ấy là hai chị em ruột?"

"Không biết nhà cô bé làm gì mà phúc mỏng thế có hai người con chết cả hai"

"Nói vậy là..."

"Lương Lương ham thích vui chơi từ bé. Khi chị gái còn sống còn có người nhắc nhở giáo dục cậu ta. Nhưng thành tích học tập mãi cũng không khá lên được. Sau khi chị gái qua đời cậu bé học hành càng sa sút. Ngày nào cũng bị bố mẹ mắng. Bị đánh đập nhiều cậu bé trở nên hoảng loạn. Lương Lương nghĩ tìm đến chị gái để tâm sự nên cậu bé đã nhảy từ trên cầu thang xuống.

"Thì ra là vậy! Vì thế mà mọi người hay nhìn thấy hai chị em họ đi với nhau đúng không ạ?"

"Ồ!"

"Như thế thì tòa nhà này biến thành nhà ma rồi còn gì ạ. Thế mà mọi người vẫn còn dám ở đây?"

"Nhà ma?" Bà chủ nhà có vẻ không quen dùng từ đó. Nhắc lại câu nói với vẻ không vừa lòng.

"Chị em họ đã chết đâu có gì mà không dám ở".

"Chưa chết? Thế cháu gặp hai người đó là cái gì? Sao có thể như vậy được".

"Đúng vậy, tất cả mọi người ở đây đều vậy. Cả tòa nhà này mọi người đều chưa ai chết cả". Giọng bà lão nhẹ nhàng trầm lại.

"Cái gì?"

"à, còn một việc bác cần phải nói với cháu. Nếu cháu muốn đậu thai, cháu phải chọn cho được một con quý thay vào chỗ của cháu không thì sẽ không có cơ hội nữa đâu".

Tôi hoàn toàn không hề hiểu bà ta đang nói gì.

Mê mê mang mang, cũng chẳng biết là được bao lâu rồi. Tôi chỉ còn nhớ mình đã gặp một cơn ác mộng. Trong cơn ác mộng ấy, bóng hình của cô bạn gái tôi xa dần mờ nhạt dần. Mơ thấy mình nhảy từ trên cao xuống.

....

Thượng Kha Bằng kết thúc câu chuyện, mọi người ai đây đều há hốc mồm vì kết thúc quá bất ngờ.

Có người giọng lập cập hỏi "Thế là anh ta cũng chết rồi à?"

"Tất nhiên, thế cậu còn nghĩ thế nào nữa?"

Nhìn dáng vẻ sợ hãi của mọi người Kha Bằng đặc chí vô cùng. Nếu như mọi khi, mọi người sẽ biết anh ta chỉ là kể chuyện phiếm vậy thôi. Nhưng lần này khác, hôm nay là cuối tuần, và đã có một người mất tích rồi. Trong đêm tối mọi người ngồi im không một tiếng động như để xem xem thật sự có hay không có ma quanh đây.

"Keng", một tiếng động nhỏ như có thứ gì vừa rơi xuống đất làm vài người giật cả mình.

"Tiếng gì thế?"

"Từ đâu đây?"

Mọi người đang đoán già đoán non thì có tiếng "Không lẽ lại có người trong tủ sách rồi?"

Chỉ một câu nói mà tất cả chúng tôi đều sợ hãi bỏ chạy tán loạn vào phòng.

Thượng Kha Bằng thấy câu chuyện mình kể thành công rực rỡ và rất đặc ý khi mọi người nao loạn như chim mất tổ. Cậu ta thông

thả đi về phòng.

Về đến phòng nhưng đèn trong phòng bị hỏng vừa sáng được một lúc đã tắt ngấm. Căn phòng tối thui. Gió to làm cánh cửa sổ đập liên hồi. Cảnh tượng có vẻ giống trong phim ma, cũng chẳng có gì đáng sợ cả. Sống một mình trong phòng này anh ta chẳng sợ gì cả, chẳng sợ bóng tối, cũng chẳng sợ ma, chỉ ngán mỗi kẻ trộm.

Bật đèn phòng, đèn phòng tắt. Bật đèn đầu giường, đèn đầu giường tắt. Bật đèn nhà vệ sinh... đèn đều tắt hết. Lại thật đáng nghi, đèn hôm nay làm sao thế không biết nữa. Hay là điện áp không ổn. Anh ta đi quanh phòng một vòng tìm xem có thứ gì nhấp sáng được không mà không thấy. May mà mắt cũng quá quen với bóng tối rồi.

Lạnh quá, ra đóng cửa sổ cái đã. Định quay lại rót cốc nước, vừa ngẩng đầu lên anh ta nhìn thấy cái máy ảnh nhắm gọn trên ghế, nắp mở sẵn và phát ra thứ ánh sáng xanh mờ mờ, nếu không để ý cũng sẽ không nhìn thấy rõ. Anh ta lại gần đã thấy ống kính quay thẳng vào người.

"Sao lại thế này được, mình không hề bỏ máy ảnh ra ngoài mà càng không để máy ảnh ở chế độ tự động?"

"Lại có đứ quái nào định dọa mình đây mà, mình sợ gì ba cái trò vật vãnh này."

Thu dọn máy ảnh cất đi anh ta nhìn thấy trong máy ảnh có một cái bóng. Coi dáng vẻ thì không phải của người trong khu này. Anh ta nhìn liếc vào trong chỉ còn thấy Thẩm Thiên vẫy vẫy tay gọi mời.

"Nhanh lên! Đến lượt cậu rồi!"

...

Đêm thứ tư: Đòi cỏ phía sau tường

Trong toà nhà sắp bị dời đi này vẫn còn bốn người: Thạch Nham, Hà Tiểu Đình, Triệu Dục Tịnh, Trương Khiết.

Thượng Gia Bả`ng và Thẩm Thiên đều không ở vì nghe nói hai người đang đi công tác. Vì căn nhà ngày càng vắng vẻ yên ả`ng, chỉ còn lại bốn người, nên cũng không tránh khỏi chút sợ hãi. Nói chuyện tại hành lang có tiếng âm thanh vọng lại như thể có rất nhiều người đang cùng lúc nói chuyện vậy. Thực sự quá trở`ng trái, số`ng ở căn nhà này dù chẳng có chuyện gì xảy ra cũng làm cho con người ta cảm thấ`y đa nghi.

Bốn người còn lại cũng bắt đầ`u đi tìm nhà để nhanh chóng có thể chuyển khỏi nơi này.

Chỉ vì muố`n giết thời gian buồn tẻ này, còn lại bốn người vẫn tiếp tục tụ họp lại để kể chuyện quái dị.

Tuầ`n này, Triệu Dục Tịnh kể cho mọi người nghe chuyện xảy ra vào năm đại học năm thứ hai, khi đón một cái năm mới mà không có tuiế`t rơi, lầ`n đầ`y đã để lại trong Triệu Dục Tịnh những ký ức khó quên.

*

Do mệt mỏi, chán nản với sự ồn ào và quá quy tă`c của cuộc số`ng ký túc, tôi và hai bạn gái cùng phòng đã quyế`t định tìm căn nhà yên tĩnh hơn ở bên ngoài. Như vậy không những thuận lợi việc học tập, mà còn chủ yế`u là có cuộc số`ng tự do thoải mái hơn.

Một tuầ n sau, chúng tôi đọc được thông tin cho thuê nhà tại một góc giữa của tờ báo chiề u. Vị trí nằ m ngay phía dưới dãy núi sau trường học của chúng tôi. Vừa nhìn thấ y ở ngay bên cạnh dãy núi tôi đã cảm thấ y rấ t vui sướng rồ i. Bởi vì tôi cũng từng tồ i đó mấ y lâ n rồ i, phong cảnh ở đó đẹ p như tranh vẽ, thật là không quá cườ ng điệ u tí nào. Ngọn núi đó rấ t bé, do nó quá bé mà bị mọi người gọi thành "Đồ i cỏ". Ngọn núi tuy không lớn nhưng trái dài khấ p ngọn lại là một rừ ng tre dài, tiế ng chim chóc rộn rã và dòng sông nhỏ uố n lượn khúc khuỷu chảy dài suố t ngọn núi, càng làm cho mọi người cảm thấ y đượ c cảnh đẹ p nơi đây như tranh vẽ.

Ngày thứ hai sau khi biế t tin về căn nhà cho thuê vừa vặ n đứ ng vào thứ 7, tôi chỉ e rằ ng ngôi nhà đó bị người khác nhanh chân thuê mấ t, vì vậy sáng sớm tinh mơ tôi đã phải dậy. Nhìn thấ y hai con sâu lười, một ngựa, một co ngủ thật say và có người thì còn bị chảy nước miế ng. Tôi nghĩ, gọi cả bọn dậy thật mấ t sức, thà rằ ng nên cho bọn họ một chút cảm giấ c mạnh.

Ra bồ n rửa mặt, tôi lâ y hai khăn mặt thấ m sữ ng nước, vắ t vẫn còn ấm. Sau đó đắ p lên mặt của hai người bạn cùng phòng. Hai bọn họ đang ngủ rấ t ngon, nếu giậ t mình lúc này thì sẽ làm họ tỉnh giấ c ngay, bắ t chợt tỉnh giấ c đã làm cho họ cảm thấ y bực bội khó chịu. Lúc đó tôi đi phải vừa cười trừ xin lỗi, giải thích tại sao lại phải làm vậy. Cuố i cùng làm cho hai người này hạ bớt cơn giậ n xuố ng.

Từ cổng sau trường đi ra không đế n nửa tiế ng đồ ng chúng tôi đã đế n đượ c phía chân núi. 7h sáng, sương mù sáng sớm vẫn chưa tan, từ xa xa cũng nhìn thấ y đượ c từng lớp sương mù bao phủ toàn bộ rừ ng tre, không khí ban mai thật mát mẻ, dễ chịu. Chúng tôi đi men theo con đườ ng nhỏ vòng qua núi, tại chính phía bắ c chân núi chúng tôi nhìn thấ y căn nhà nhỏ, khói bắ p nghi ngút bắ c lên. Hai căn nhà nhỏ nằ m ngay sát rừ ng tre trúc rậm rạp cho tôi có cảm giấ c

trở về với cảnh sắc thiên nhiên làng quê. Một bức tranh nông thôn đã hiện ra trước mắt tôi.

Nhưng đối với hai người bạn cùng phòng với tôi - Lưu Tịnh và Triệu Lệ thì lại không cảm thấy vậy, bọn họ chỉ bận rộn bàn tán về việc: "Hình như căn nhà này có cảm giác không an toàn lắm thì phải? Ngay đến vườn cũng không có...", Nếu mà theo hai người này nói như vậy thì căn nhà này thực sự nói như thế nào đi nữa thì cũng chẳng ở".

Đang nói dở bỗng nhiên từ trong căn nhà bước ra một người to lớn vạm vỡ, chỉ mặc một chiếc quần soóc ngắn, và có một dải khăn dài màu đen để che lên trên cái bụng to béo đầy mỡ kia. Trên bàn tay bóng dầu mỡ còn cầm con dao sáng loáng sắc nhọn. Trên bề mặt con dao hình như vẫn còn dính lại chút gì đó như chất nhớt màu đỏ đỏ đang nhỏ từng giọt xuống dưới đất. Khi tôi nhìn thấy người đàn ông với bộ dạng đó thực sự cảm thấy giật mình thót tim, nhưng không chỉ có tôi cảm thấy như vậy, hai cô bạn cùng phòng với tôi cũng bị dọa đến nỗi bộ mặt trắng bệch không còn giọt máu nào. Chắc hẳn máu trên cơ thể của bọn họ đã bị dồn xuống toàn bộ chân để luôn có tư thế chạy thoát.

Người đàn ông từ trong căn nhà đi ra ấy khi gặp chúng tôi cũng bị sững sờ một lúc. Nhưng khi nhìn bộ dạng của chúng như vậy, liền xin lỗi ngay, anh ta liền cúi xuống bỏ con dao đang cầm trên tay đặt sang góc bên phải cánh cửa, rồi cười một cách gượng gạo rằng: "Các cô đừng sợ, sớm tinh mơ thế này, các cô đến đây tìm ai?". Khi tôi bình tĩnh hẳn lại mới nhìn rõ được mặt của người đàn ông đang đứng trước mặt tôi. Anh ta cũng chỉ tầm ba mươi, mắt to mày rậm, tướng mạo trung hậu, nhìn bộ dạng như vậy thì cũng không giống với bọn xấu.

"Anh cầm dao làm gì vậy?". Tôi đang muốn trả lời câu hỏi của anh ta đưa ra thì Lưu Tịnh ngay lập tức cướp của tôi và hỏi vặn ngược cô ta đang quan tâm nhất bây giờ.

"Ha ha, tôi là người mổ heo, vừa mới được một con, đang chuẩn bị đi đến con sông để rửa tay, đúng lúc mọi người đến và nhìn thấy như vậy. Thật ngại quá, không làm cho các cô sợ chứ?". Không ngờ bên ngoài cục mịch thơ ló như vậy, nói chuyện thì lại rất khách khí, nhẹ nhàng.

"Chúng tôi là sinh viên của trường năm phía sau ngọn núi này. Nghe nói ở đây có người cho thuê nhà, là hai căn nhà này của anh muốn cho thuê sao?"

"Ờ hoá ra là vậy, tôi tưởng các cô sáng sớm như vậy đến đây để làm gì chứ!". Tay của anh ta chỉ về hướng bắc: "Các cô nhìn trước mắt có một rừng tre, đằng sau đây có một căn nhà hai tầng, là nhà của thím Đoạn người muốn cho thuê đây. Mấy ngày trước thím còn nhờ tôi đi tìm người thuê nhà hộ, lúc này thím ý chắc có nhà đây, các cô đi hỏi xem. "

Chúng tôi cảm ơn người đàn ông ấy xong, lại thuận theo con đường nhỏ đi qua khu rừng tre, quả nhiên trước mặt hiện một căn nhà hai tầng. Nhìn thì trông có vẻ như còn mới, kiểu dáng của căn nhà cũng rất khác lạ, ở trên con sông nhỏ trước cửa có một chiếc cầu làm bằng đá. Ba chúng tôi nhìn nhau, đều cười rằng căn nhà đang ở trước mặt chúng tôi đây so với hai căn nhà của anh mổ heo kia ở thì thực sự tốt hơn nhiều.

Khi nghe thấy tiếng gõ cửa, ra mở cửa cho chúng tôi là thím Đoạn. Do biết được trước họ của thím, nên ngay khi mở cửa chúng tôi gọi tên thím không ngớt. Thím Đoạn là người hiền lành, chất phác và rất thân thiện, sau khi hỏi rõ ý của bọn tôi đến đây thì sẵn

mặt của thím lộ ra vẻ lo lắng, nhưng liền ngay sau đó thím tỏ ra vui vẻ hơn và mời chúng tôi vào trong nhà.

Tuy các đường nét trong nhà được thiết kế xây hơi thô nhưng chúng tôi cảm thấy rất dễ chịu vì nhà cửa sáng sủa, ngăn nắp, mọi thứ đều trông rất gọn gàng. Thím Đoạn đưa chúng tôi đi tham quan khắp căn nhà một vòng, tầng dưới gồm: phòng khách, bếp, phòng vệ sinh và kho chứa đồ; tầng hai thì có ba phòng, phòng nào cũng rất sáng sủa, rộng rãi. Ngoài ra ở tầng hai còn có sân chơi.

"Căn nhà này nhẽ ra tôi dự định cho những cậu học sinh nam thuê, nhưng khi nhìn thấy các cháu vừa nho nhỏ, vừa lễ phép, cho những cậu sinh viên nam thuê thì lại sợ họ nghịch ngợm không biết bảo vệ của công, cho nên tôi thà cho các cháu thuê còn tốt hơn!"

Triệu Lệ hỏi: "Thế bà định cho chúng cháu thuê buồng nào ạ?"

"Cả căn nhà này".

"Chúng cháu vẫn chỉ là sinh viên, thím Đoạn, chúng cháu sợ rằng không thể thuê nổi cả căn nhà này được. Chúng cháu ba người thuê một buồng ngủ là được rồi ạ!". Tôi tiếp lời của thím Đoạn.

"Vâng ạ! Vâng ạ!". Hai người họ cùng hòa theo.

"Nhưng bà không muốn quá nhiều người sống ở đây, bà rất vừa lòng để cho các cháu ở đây, còn tiền nhà thì tùy các cháu, muốn đưa bao nhiêu thì đưa. Vì bà cũng có ý định tìm người giúp bà trông coi căn nhà này, để trong nhà có chút hơi người, không bị trống vắng, bà cũng không muốn để căn nhà thành nhà hoang một cách phí phạm".

"Thế bà không ở đây sao?". Lưu Tịnh rất tò mò hỏi.

Đột nhiên sắc mặt của thím Đoạn dần dần tối sẫm lại, rất lâu sau mới nói tiếp được. "Chồng bà mất mấy năm trước, căn nhà này mới xây từ năm ngoái nhẽ ra định để lại cho con trai út của bà cưới vợ về đây ở. Nhưng không may nửa năm trước con trai bà cùng vợ chưa cưới nó đang trên đường đi lấy giấy chứng hôn, thì bị tai nạn xe, đụng phải xe tải đi trước mặt, thế là con bà và vợ chưa cưới của nó đã...". Nói đến đây thím Đoạn nấc nghẹn ngào không thốt nổi lời nào.

Mẹ già mất con trẻ là sự bất hạnh lớn nhất đời người. Mấy người chúng tôi đều im lặng, không lên tiếng vì không biết nên khuyên và an ủi thím thế nào mới tốt.

"Bà bây giờ chỉ còn một mình thôi sao?" Tôi khẽ tiếng hỏi thím.

"Bà còn con trai lớn đang làm việc ở thành phố, nửa năm trước cũng muốn đón bà lên đây sống cùng. Nhưng bà cũng không nỡ lòng nào bỏ đi, bỏ nơi bà đã sống gần hết quãng đời này cho nên bà vẫn sống một mình ở đây. Mấy ngày trước con trai cả của bà lại nhất quyết bắt bà lên đây sống cùng bọn chúng, bà cũng không thể từ chối mãi được, thế nên đồng ý lên thành phố. Đồ của bà thì chuyển lên trước rồi, chỉ còn đợi tìm được người thuê nhà thì bà cũng dọn đi luôn thôi".

Chúng tôi ba đứa lại nhìn nhau, cảm thấy thực sự phẫn khởi, vì vừa vặn tầng hai có ba phòng ngủ, mỗi đứa một phòng. Lại còn nghĩ đến việc không mất nhiều tiền nhưng lại được ở ngay trong căn biệt thự, còn gì tốt hơn nữa. Ngay lúc sau chúng tôi liền ký hợp đồng với thím Đoạn, vì dù gì cách trường học cũng không xa lắm, đồ vật cần mang theo lại không nhiều. Vào chiều hôm đó ba chúng tôi đã dọn dẹp xong đồ đạc đến đây ở.

Con trai cả của thím Đoạn chiề`u hôm đó cũng lái xe xuô`ng đón thím lên thành phố, trước khi đi thím Đoạn có dặn dò chúng tôi: "Người hàng xóm đầ`i diện với nhà ta tên là Trương Chí, hai vợ chồ`ng làm nghề` mổ lợn bán lợn, là người rấ`t thật thà, chấ`t phác, con người lại rấ`t nhiệt tình, có chuyện gì thì các cháu cứ đầ`n tìm anh ta giúp cho". Sau khi thím Đoạn giao cho chúng tôi chìa khoá, bà lại lầ`n nữa dặn dò chúng tôi. Tiễn bà lên xe xong, không yên tâm nên bà lại gọi chúng tôi qua câ`u, xuô`ng xe và căn dặn tiế`p chúng tôi thận trọng, nhắ`c nhớ thêm nhiề`u việc khác. "Các cháu nhớ phải đi ngủ sớm, mà nhớ phải đóng chặt các cửa trước khi đi ngủ, nhớ chưa?". Chúng tôi đầ`u biế`t rồ`i, nhưng lại bắ`t chúng tôi nhắ`c lại lầ`n nữa những điề`u bà đã dặn. Hì... Hì... lầ`n này thì chúng tôi thực sự nế`m được mùi thề` nào gọi là "người già lắm cảm". Tuy là thề` nhưng chúng tôi vẫn phải nhắ`c lại toàn bộ một lầ`n nữa lời bà nói thì bà mới yên tâm lên xe để đi.

Tiễn thím Đoạn đi khỏi, mắ`y chúng tôi sắ`p xế`p lại toàn bộ căn nhà. Thím Đoạn là con người thật tồ`t, những đồ` dùng trong gia đình hầ`u hế`t đầ`y đủ, chẳng câ`n chúng tôi phải mua thêm gì nữa. Ba đưa chúng tôi quay trở lại trường để thu dọn lại một số` đồ` lặt vặt còn sót ở ký túc, cùng về` ăn tồ`i ở nhà ăn cho tiện. Rấ`t nhiề`u bạn học của chúng tôi đầ`u biế`t chúng tôi thuê được căn nhà tồ`t thề` này, bọn họ ai nắ`y đầ`u rấ`t ngưỡng mộ, bảo chúng tôi sao mà may mắ`n thề`. Chúng tôi cũng quyế`t định từ giờ về` sau không ăn cơm tồ`i ở nhà ăn nữa mà nắ`u cơm ở nhà.

Thu dọn xong đồ` ở ký túc xá thì cũng đã 8h hơn rồ`i, cả ngày hôm nay thời gian trôi đi thật nhanh, chúng tôi cũng vắ`t vắ` cả ngày trời nên chỉ muố`n có thể ngủ được một giấ`c thật ngon, ngày mai là chủ nhật có thể được dậy muộn. Đi ra khỏi cổng sau trường được một đoạn không xa thì trời cũng sập tồ`i, đèn đường không có, nhưng

cũng may tôi nay trăng sáng, nhiều sao nên cũng đủ nhìn thấy rõ ràng con đường trước mặt.

Triệu Lệ như sáng tỏ một việc gì đó cất giọng kêu: "Ngày mai chúng ta phải mua máy cái đèn pin vì đường ở đây tôi quá lại không có đèn đường".

Vừa nói dứt lời, đám cỏ xung quanh bỗng xuất hiện, đốm ánh sáng trắng bay lên làm thấp sáng lên màu xanh của cỏ. Lúc ẩn lúc hiện bay xung quanh chúng tôi.

Tôi cười, nói: "Triệu Lệ cậu nhìn xem, cậu vừa chệch đường tôi quá thì có ngay ánh sáng rồi nhớ". Từ nhỏ tôi ở miền Nam khi lớn lên tôi lại ra miền Bắc học Đại học đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy đom đóm, tôi rất thích những con đom đóm này, tôi thường ngồi như mất hồn xem nó cả buổi mà không chán.

Chúng tôi cũng thấy mờ mờ ảo ảo đốm cỏ trước mặt. Buổi đêm của đốm cỏ làm cho người ta cảm thấy huyền bí vì cảnh đêm đen phủ kín thêm vào đó những đốm sáng lập loè, lúc ẩn, lúc hiện của con đom đóm.

Vòng hết ngọn đốm cỏ này, chúng tôi lại nhìn thấy lấp loé chút ánh sáng từ hai căn nhà nhỏ của đôi vợ chồng Trương Chí rơi ra. Trước cửa nhà, Trương Chí đang cùng vợ mình ra ra vào vào bận thu dọn đồ đạc. Vợ chồng họ thật là cần mẫn, chăm chỉ, làm việc từ sáng sớm cho đến tận bây giờ. Đợi đến lúc chúng tôi lại gần, Trương Chí cũng nhìn thấy chúng tôi anh liền nở nụ cười chào hỏi: "Các cô hôm nay dọn đến đây ở chưa?".

"Vâng, bọn em dọn qua xong rồi. Anh Trương này, từ nay về sau chúng ta là hàng xóm với nhau rồi, anh cũng không được cầm dao xuất hiện đột ngột đâu đấy!". Xem ra Lưu Tịnh có ấn tượng quá sâu đậm về con dao của anh Trương.

Vợ của Trương Chí nghe thấy cuộc trò chuyện của anh em cũng tham gia góp vui: "Hà... ha... Đại Chí là con người thô lỗ hay quên thế đấy mọi người đừng để ý, lần sau mọi người mà muốn ăn thịt thì cứ đến đây, cứ tha hồ mà lấy, bảo đảm thịt tươi".

"Vâng ạ! Vâng ạ!" Các em nếu có thì giờ thì ghé qua đây ngò i chơi". Trương Chí cũng nói theo.

Cũng hợp ý với chúng tôi vì chúng tôi cũng định nấu cơm ở nhà thế nên có người hàng xóm bán thịt nhiệt tình này cũng thật tiện. Chúng tôi vội vàng cảm ơn: "Vâng cảm ơn, từ giờ về sau còn làm phiền anh chị nhiều, thôi hai người làm việc đi ạ, bọn em cũng phải về rồi".

Chào tạm biệt hai người đó xong, chúng tôi nhanh chóng về đến trước cửa. Không biết làm sao mà càng về đến gần nhà thì chúng tôi càng cảm thấy mệt mỏi, thậm chí ngay cả sức lực để cầm chìa khoá mở cửa cũng không còn, xem ra ngày mai nhất quyết phải mua đèn pin vì ánh sáng không đủ để nhìn thấy gì mà mở cửa. Cùng lúc chúng tôi tìm chìa khoá thì đột nhiên phát hiện trên cửa dán một tờ giấy trắng. Đêm hôm, tôi ôm như mực thế này trên cửa ra vào lại dán tờ giấy trắng thực sự rất dễ nhận ra. Chúng tôi được ánh sáng lò mờ của ánh trăng cố đọc những nét chữ trên đó, chỉ thấy được viết kín cả tờ giấy là hàng ký tự màu đỏ sẫm, cũng không biết nó mang ý nghĩa gì. Chúng tôi chỉ hiểu được hàng chữ cuối cùng dùng bút lông viết và cũng là những màu đỏ sẫm đó: "Gấp gấp như quân lệnh". Lưu Tịnh cảm thấy nghi hoặc: Đây là gì vậy?. Đây là lá bùa và ở trên viết những câu thần chú. ờ, xem ra Triệu Lệ đúng là kiến thức phong phú, gì cũng hiểu.

"Bà chủ nhà tại sao lại dán cái này trước cửa chứ?". Tôi một mặt vừa mở cửa mặt khác tự nhủ.

Sau khi vào nhà, Lưu Tịnh khoá chặt cửa lại, chúng tôi lại tiếp tục bàn luận về những câu chuyện chú đó: "Có lẽ con trai út của bà chủ nhà chết vì tai nạn bất ngờ thế nên chủ nhà cho rằng căn nhà này không tốt lắm chẳng?"

"Thế thì chúng ta thuê lại căn nhà này cũng là điều không tốt à? Thảo nào chủ nhà lại tốt thế, không cần nhiều tiền thuê".

"Đó chỉ là tai nạn ngoài ý muốn. Thím Đoạn cũng sống trong căn nhà này bao nhiêu năm, còn lâu hơn chúng ta, các cậu thấy đây ý thím Đoạn có sao đâu".

"Đúng thế, những người già ở nông thôn thường hay mê tín những việc này. Chúng ta không phải nghi ngờ nữa, hôm nay cũng mệt rồi, mọi người mau đi tắm rồi đi ngủ thôi".

Phòng vệ sinh ở tầng một rất rộng. Thím Đoạn vì chuẩn bị nhà cho con út lấy vợ nên mọi thứ trong nhà đều rất đầy đủ, không thiếu thứ gì, mệt nhọc cả ngày nên khi làn nước nóng chảy xuống từ đầu tới chân, bồn bê đều bốc khói nghi ngút thì cảm giác lúc đó thật thoải mái.

Trước bồn rửa mặt có đặt một chiếc gương rất to, tôi nhìn vào trong gương để lau sạch nước trên người, bỗng nhiên tôi phát hiện ra cửa sổ đằng sau lưng mình có hình ảnh của con người. Cửa sổ được làm bằng kính thủy tinh mờ, mà vị trí lại rất cao, khi bước vào phòng tắm thì chẳng ai để ý đến nơi đó. Vì là kính mờ nên bóng của người đó tôi thực sự nhìn không rõ gương mặt, dáng dấp, chỉ là do có chút ánh sáng của phòng tắm nên tôi mới thấy khuôn mặt của người phụ nữ này một cách mờ ảo với mái tóc dài.

Vì cửa quá bé nên cũng chỉ nhìn thấy từ ngực đổ lên. Mà cửa sổ lại ở vị trí quá cao, nên nhìn dáng của cô gái đó không giống như đang trèo lên dòm ngó, chỉ là đặt sát mắt cửa kính để có nhìn vào

trong, đứng sừng sững tại đó rất lâu. Làn này tôi cảm thấy thực sự rợn tóc gáy, rất muốn kêu lên thật to nhưng mở được mồm ra thì lại không phát ra nổi âm thanh. Rất muốn chạy nhưng chân lại không nghe theo lệnh, chỉ đứng im một chỗ không nhúc nhích động đậy nổi. Tôi chỉ còn biết nhìn chằm chằm vào người đàn bà đứng ở đó, mắt không hề chớp. Tôi cảm thấy toàn thân bất động, giọt nước nóng trên người đều biến thành những giọt nước lạnh chết người chảy suốt dọc ngực và sống lưng, khi nước chảy hết trên người tôi thì những giọt mồ hôi lạnh lại toát ra những nốt mê đay. Người đàn bà này rốt cuộc là ai? Hoặc chỉ là một đồ vật gì đó do tôi quá hoảng sợ? Đầu óc tôi giờ đây trống rỗng, không còn biết gì nữa, chỉ biết chăm chú không rời mắt khỏi hình bóng đó và hình bóng đó đang cười với tôi.

Duỳnh duỳnh! Cửa kính phòng tắm bị đập mạnh một hồi lâu "Triệu Dục Tịnh! Cậu đang làm gì đấy! Tắm xong chưa? Cậu không sao chứ?" là tiếng nói của Triệu Lệ.

Tôi cũng rất muốn gào lên thật to nhưng không biết sao lại không lên tiếng. Hình bóng đó hình như cũng nghe tiếng động, dậm dậm biến mất, nhưng cô ta không phải đi từ từ xuống dưới mà lại bay từ từ về phía sau dậm dậm mất dậm trong bóng đêm. Tôi vẫn đứng đó nhìn không chớp mắt vào cái cửa sổ kính đó.

Cửa bị đẩy ra, Lưu Tịnh và Triệu Lệ một lúc cùng xông vào, nhìn thấy tôi đang chăm chú soi gương. Bọn họ đều than vãn một hồi.

"Bọn mình đều biết người cậu đẹp, nhưng cậu cũng không cần thiết phải tự ngưỡng mộ đến mức này chứ? Soi gương gì mà lâu thế, cô c cửa mãi mà cũng không trả lời, cứ tưởng là cậu ở trong này xảy ra chuyện gì rồi! Sao cậu lại hay để mọi người phải lo lắng như thế?"

Tôi vừa mới hoàn hồn lại nhìn thầy bọn họ giống như gặp được người thân vậy, tôi nhìn không được liền chạy đến trước mắt Triệu Lệ vừa kêu vừa khóc.

"Không phải chứ? Bọn mình đâu có trách móc gì cậu đến nỗi cảm thấy tủi thân như thế chứ? Bọn mình chỉ đùa thôi mà". Triệu Lệ vuốt nhẹ mái tóc còn ướt sũng của tôi.

"Mình vừa... vừa...!"

"Bọn mình sai rồi, cậu không phải là đang tự ngưỡng mộ chính mình, chỉ là tá m hơi lâu một chút thôi, đừng khóc nữa!".

"Mình vừa nhìn thầy... thầy... ma xong!" Nói xong tôi lại càng ôm chặt Triệu Lệ hơn, toàn thân run rẩy.

Một lúc, bọn họ chẳng ai nói lời nào. Lưu Tịnh đột nhiên cười phá lên: "Cậu không phải là đang soi gương sao?". Dục Tịnh từ lúc nào lại trở nên khiêm tốn thế nhỉ? Ha... ha...!

Nhìn thầy mọi người cười như vậy làm sự căng thẳng của tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, tiếp đó tôi liền nói chuyện mà tôi vừa gặp phải cho các bạn nghe.

Lưu Tịnh không cho là như vậy: "Khà khà, sáng sớm hôm nay cậu đã làm cho bọn mình một phen rồi, cậu vẫn còn muốn bọn mình không tá m rửa gì đã phải đi ngủ à? Cậu không dọa được bọn mình đâu, mình trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ ma thôi!".

Triệu Lệ cũng chỉ cười cho qua. Cho dù tôi có nói gì đi nữa thì bọn họ cũng chẳng ai tin lời tôi. Chẳng còn cách nào khác, bước ra khỏi phòng tá m tôi chỉ căn dặn khéo Lưu Tịnh: "Cậu cẩn thận đấy, nhớ để ý chỗ cửa sổ nhỏ ở trên kia kìa, nếu có điều gì thì nhớ phải gọi bọn mình ngay!".

Triệu Lệ chỉ muốn quay lại phòng ngủ, nhưng có nói gì đi nữa thì tôi cũng không muốn cậu ấy đi, chỉ đứng trước cửa phòng tắm để khi nào chỉ cần Lưu Tịnh hô lên một tiếng thì chúng tôi có thể xông vào cứu cô ấy ra, người đông thì cũng đỡ sợ hơn mà.

Không lâu sau, Lưu Tịnh cũng tắm rửa xong bước ra ngoài, nhìn thấy chúng tôi đang đứng sừng sững ở phía ngoài đã làm cho cô ấy giật mình: "Hai cậu làm gì ở đây thế? Từ lúc nào lại có sở thích quái đản thế nhìn trộm người khác tắm à?".

Triệu Lệ vừa cười vừa nói: "Đấy cậu xem, cậu ấy vẫn bình thường đấy thôi, có sao đâu? Thôi đừng đùa nữa, hôm nay chúng mình cũng ngấm mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi".

Tôi vội vàng hỏi Lưu Tịnh, "Thế cậu có nhìn thấy bóng người ở phía cửa sổ đó không?", "Nhìn rồi nhưng mà chẳng thấy có gì cả!". Thật khâm phục cậu đấy tận bây giờ vẫn còn sức để đùa được, sáng thì dậy sớm, tôi lại không ngủ sớm nữa! Thôi mình chẳng thể chơi cùng cậu được nữa đâu, mình buồn ngủ quá rồi, thôi hai cậu cứ từ từ mà chơi vậy!".

Đáng lẽ muốn Lưu Tịnh cùng mình để chờ cho Triệu Lệ tắm xong thì cùng lên lầu một thể, nhưng nghĩ là vậy lời lại chẳng thốt ra nổi, bọn họ lại không tin những gì tôi vừa nói nữa chứ nên cũng đành im hơi lặng tiếng vậy.

Tôi cùng Lưu Tịnh đi lên lầu, đến trước cửa phòng tôi, Lưu Tịnh vỗ mông tôi phát: "Em à, hưởng thụ cuộc sống tự do đi, mỗi người một phòng đấy, ngày mai có sức chị lại chơi cùng em nhớ, ngủ ngon!". Nói xong vừa đi vừa ngáp trở về phòng.

Vào trong phòng mình, trong đầu tôi lại hiện lên cảnh ở trong nhà tắm, chẳng nhẽ là mình nhìn nhầm? Cũng có thể do hôm nay quá mệt chẳng? Nhưng tôi vẫn quyết định ngày mai ra sân sau chơi

nên nhìn thẳng xuống dưới là cửa ra vào. Đứng ra sân chơi có thể nhìn thấy toàn cảnh của đô thị cỏ. Lúc đầu cũng vì lý do phong cảnh đẹp này mà tôi đã chọn căn phòng này. Buổi tối ở đây thực sự khiến người ta rùng mình khi nhìn thấy cảnh cả ngọn núi bị màn đêm che phủ bởi một màu đen tuyền. Tôi vẫn còn cảm thấy sợ sệt trong lòng, không dám nhìn lên quá lâu ra ngoài như vậy, kéo rèm cửa thật nhanh rồi chạy một mạch lên giường. Ngày hôm nay quá rãt mệt mỏi tôi cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Đột nhiên chợt tôi thức giấc, nghe tiếng bước chân ngoài kia càng ngày càng gần. Mỗi lúc một to dần, đến trước cửa phòng tôi thì dừng hẳn lại. Tôi lại bắt đầu thấy căng thẳng, mắt nhìn cánh cửa ra vào không chớp. Cuối cùng, tiếng gõ cửa cũng vang lên, tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh, vừa run vừa hỏi: "Ai đấy?".

"Là mình, cậu ngủ chưa?" Hoá ra là Triệu Lệ, tôi cũng quên mất rằng vẫn còn cô ấy đang tá m dở, chỉ tự mình dọa mình.

"Mình ngủ rồi, không sao đâu! Có gì mai nói tiếp, ngủ ngon!".

"Không sao thì tốt, mình cũng đi nghỉ đây, chúc cậu ngủ ngon!" Vừa nói dứt lời, tiếng bước chân lại vang lên và mắt dần khi cô ấy trở về phòng đối diện.

Mắt vẫn còn chưa mở được hết thì ánh sáng chói lọi từ bên ngoài vào làm tôi không muốn dậy cũng phải dậy. ô! Cảnh sáng ban mai thật đẹp, ánh sáng chiếu rọi khắp căn phòng. Thích thật khi ngủ đến lúc mặt trời lên tận đỉnh núi. Vươn vai đứng dậy, dần dần bò ra đến cửa sổ để kéo rèm lên, thời tiết hôm nay thật đẹp lại được nhìn thấy cảnh sắc ánh sáng bao phủ toàn bộ khu đô thị cỏ này. Tôi mở cửa bước ra ngoài sân trời, làm vài động tác hít thở, rừng tre xanh biếc trước mắt có những chú chim lạ kéo đến bay lượn khắp rừng, dòng sông nhỏ dưới cây cầu đá trôi chảy một cách êm ả, phát ra

những tiếng róc rách thật vui tai. Đây đúng là một ngày chủ nhật tuyệt đẹp.

Nhìn cảnh tượng tuyệt đẹp như vậy đột nhiên tôi nhớ ra một việc. Mặc xong xuôi quần áo để nhanh chóng chạy xuống dưới nhà, Triệu Lệ và Lưu Tịnh đang giặt quần áo dưới nhà, sao hôm nay hai cậu ý lại không ngủ nướng nhỉ!

"Tôi qua ngủ ngon chứ?" Bọn họ đều nhìn tôi cười nói.

"Ừ, ngủ ngon thật. Sao các cậu hôm nay lại dậy sớm thế?"

"Hôm qua quên không kéo rèm cửa nên sáng nay bị ánh sáng chói vào mặt nên không thể ngủ tiếp được nữa! Ngoài kia lại còn tiếng gà gáy, sông ở nơi như thế này thích thật, như quay lại cảnh cuộc sống làng quê".

"À đúng rồi, cửa phòng cậu đừng có đóng vào đây, tí nữa bọn mình giặt xong đồ còn phải ra sân phơi quần áo nữa".

"Ừ có khoá đâu, các cậu cứ đi phơi đi". Tôi vội vàng rửa mặt mũi vì sợ không kịp đi ra ngoài đi vòng quanh căn nhà để có thể giải được câu hỏi trong lòng. Để xem bóng người đàn bà ấy rốt cuộc là?

Phong cách nhà được xây theo kiểu vùng An Huy miền Nam Trung Quốc, đằng sau toà nhà này là bức tường dày kiên cố. Khi tôi vòng ra được phía sau toà nhà thì bất chợt phát hiện ra đằng sau nơi này vốn chẳng có gì, không cây cũng chẳng có tre, bức tường trơn nhẵn, còn cửa sổ của phòng tắm thì lại ở tít trên cao, lên cao nữa là cửa sổ phòng ngủ Lưu Tịnh. Ngoài thạch sùng có thể trèo lên bức tường cao thế này thì chẳng còn con gì có thể trèo lên được? Vậy chuyện của ngày hôm qua nếu như không phải ma thì là cái gì? Tôi lại bắt đầu thấy rợn tóc gáy.

Buôn bã vì không tìm thấy câu trả lời cho chuyện xảy ra hôm qua, tôi quay trở lại công chính căn nhà, nhìn tấm bùa trắng cùng với những câu thần chú viết trên đó càng làm tôi cảm thấy kinh hồn khiếp vía, chẳng lẽ căn nhà này là nhà ma?

Bọn họ nhìn thấy tôi bộ mặt râu rĩ trở về liền hỏi ngay: "Cậu đi đâu thế? Vừa rồi vẫn tốt cơ mà, bây giờ lại làm sao thế?".

Tôi cũng chẳng dám nói ra sự lo lắng trong lòng, tôi sợ bọn họ lại cười trêu tôi. Chỉ dám nói: "Mình không sao, tự nhiên thấy không được khoẻ, có vẻ như do đau đầu thôi".

"Thế cậu lên phòng nghỉ đi, một lúc nữa bọn mình thổi xong cơm sẽ gọi cậu xuống ăn". Về đến phòng thì tôi càng cảm thấy đầu rất đau. Chính vì vậy cũng chẳng muốn xem gì hết, liền kéo rèm xuống đi ngủ.

Một lúc lâu sau, Triệu Lệ bê bát cơm nóng hồi lên phòng cho tôi. "Đỡ chút nào không?". Cô ấy nhẹ nhàng lay tôi dậy hỏi.

"Phiền cậu quá, chỉ cần gọi mình xuống ăn là được rồi, sao lại còn bê lên như vậy, ngày mai mà vẫn không khoẻ thì không phải lên lớp đâu?".

"Cơm ngon thật đấy, cậu làm à? Xin lỗi, hôm nay mình hơi lười".

"Ừ, à lúc nãy anh Trương Chí với vợ đem cho bọn mình hai cân thịt đấy, nói là thịt sáng nay vừa mổ, mình liền làm thịt kho, thịt ngon có khác làm thành món ăn cũng ngon. Đôi vợ chồng này thật tốt bụng. Để mấy ngày nữa bọn mình cũng mang ít quà qua đấy chơi".

Nghe Triệu Lệ nói đến anh Trương tôi liền nghĩ ngay đến việc anh ý là người của vùng này thì những sự việc xảy ra ở đây chắc là

biết rõ, có lẽ nên đi hỏi thăm xem, nhưng chỉ mong rằng là do mình đa nghi.

Kể từ lúc tôi đi ra sau nhà kiểm tra cho đến lúc này cảm giác như người mê man, bọn bạn cũng không đến làm phiền tôi, chắc là đi ra ngoài mua ít đồ rồi cũng nên. Từ lúc đó tôi cứ nằm trên giường cả ngày, lúc tỉnh lúc mơ.

Đúng lúc tôi đang mơ màng nhất thì nghe thấy tiếng ồn ào. Tôi liền ngồi thẳng dậy, ào ào mưa như trút nước. Mưa lúc nào vậy? Tôi ngủ say thật, tại sao mà không hề biết tí gì? Tôi cũng chẳng biết bây giờ là lúc nào, mấy giờ rồi, ngoài trời cũng đã nhá nhem tối. Đột nhiên có trận gió mạnh thổi qua làm bật tung cả rèm cửa. Tôi liền bước xuống để nhìn ra ngoài trời. Thì đúng lúc này, trên trời có tiếng sét xé rách màn đêm, một tích tắc tiếng sét sáng loá ánh ngoài nên trời xuất hiện một cảnh tượng ghê rợn. Tôi không ngừng gào thét, không nhìn thấy chân người đàn bà ánh, vẫn là bộ tóc dài xoắn, không nhìn rõ mọi thứ, không thấy chân người đàn bà đó đâu chỉ biết rằng đang bay lượn ngoài trời mưa kia và đang bay dần về phía tôi.

Hết hẳn tiếng sấm chớp, lại quay trở về vùng tối đen như mực, chỉ có một mình tôi đứng ở giữa phòng không ngừng kêu gào.

Lưu Tịnh và Triệu Lệ xông thẳng vào trong "Sao thế, có chuyện gì thế?". Bàn tay run lẩy bẩy của tôi chỉ ra bên ngoài phía cửa sổ: "Ma, có ma..."

Nhìn thấy tôi hoảng như vậy, bọn họ cũng sợ hãi đưa mắt nhìn dần dần qua khe hở của chiếc rèm đang bay phất phới kia.

Tôi nhảy xuống giường, trốn sau lưng của hai người bạn mà không ngừng run lẩy bẩy nhìn về phía cửa sổ như sợ con ma đó đang nhìn xuyên qua tấm rèm vậy. Lúc lâu sau, bên ngoài trời vẫn mưa to

gió lớn. Rồi cuộc người có gan nhất vẫn là Lưu Tịnh, cô ý tìm lấy chiếc mắc áo từ từ kéo rèm cửa lên. Nhưng bên ngoài thì chẳng có gì hết.

Đột nhiên lại có ánh chớp, tôi lại vẫn nhìn thấy con ma nữ tóc dài đó đang bay bổng ngoài kia. Tôi chỉ thẳng ra phía ngoài: "Các cậu xem, ở đằng kia kìa".

Nhưng chỉ nghe thấy Lưu Tịnh thở hơi dài: "Chị à, bọn em sắp bị chị dọa đến chết rồi đấy, cậu mới là ma nữ ý".

Tôi không hiểu gì hết: "Cậu nói gì cơ?".

Triệu Lệ nói tiếp: "Lúc này bọn mình đang trong phòng đọc sách, tự nhiên nghe thấy ngoài kia trời mưa rất to, mới nghĩ ra quần áo giặt sáng nay vẫn còn phơi ở ngoài sân, đang định lên lấy xuống, đứng trước cửa phòng cậu thì nghe thấy tiếng kêu của cậu. Làm gì có ma đâu? Đó là chiếc váy trắng của Lưu Tịnh ngoài dây phơi còn phơi, bộ tóc giả của mình nữa".

Tôi nhìn bọn họ chạy ra ngoài rút quần áo trong tôi lại cảm thấy thật xấu hổ. Tuy là như thế nhưng khi nhìn thấy Lưu Tịnh cầm chiếc váy bị ướt sũng tôi vẫn thấy lo lắng và lùi lại vào góc tường. Đợi đến lúc bọn họ cất dọn xong lại bước vào phòng nhìn thấy tôi như đứa ngốc đứng đơ người ở đó, Lưu Tịnh liền đến gần và sờ lên trán tôi: "Cậu bị dọa quá thật không nhẹ. Vừa mới thuê được căn nhà vừa ý mà sao cậu lại trở thành như vậy chứ?".

"Thôi hôm nay bọn mình ngủ ở đây vậy, ở bên ngoài vừa mưa vừa sấm chớp, không thể để cậu ấy ở một mình được". Triệu Lệ cũng tiến gần đến, vuốt tóc tôi, tôi cảm thấy thật áy náy: "Đều là lỗi của mình, hay đa nghi hại các cậu ngủ cũng không ngon".

"Xem cậu nói kìa, chúng mình còn mong chả được để được cùng người đẹp ngủ chung nữa là, hì hì!" Lưu Tịnh nhăn mặt đùa. "Thôi chúng mình mau ngủ đi, ngày mai còn phải lên lớp nữa".

Tôi cũng chả biết được mưa tạnh từ khi nào, khi chúng tôi dậy thì trời cũng đã ngớt, bên ngoài đang mưa phùn, ngọn đuôi đã ng xa kia bị mây mù bao phủ, càng làm cho khu rừng lộ ra vẻ gì đó thâm bí.

*

Có lẽ là do tôi đa nghi quá nên mới sinh ra ma, tôi đang định cuối tuần này dọn về ký túc ở nhưng lại sợ bọn họ chế giễu, nên lại phải chịu đựng thêm mấy ngày nữa sống trong sợ hãi. Mấy ngày nay mọi chuyện đều ổn chẳng có gì xảy ra, ý nghĩ dọn về ký túc của tôi cũng nhạt dần.

Bất giác không để ý trời đã vào đông, chúng tôi cũng dần quen được cuộc sống ở ngọn đuôi cỏ đó. Cuối kỳ sắp đến, chỉ vì lo cho việc thi cử chúng tôi ngày nào cũng phải cặm cụi đèn sáng, môi trường sống ở đây thực sự tốt hơn ở ký túc.

Không lâu sau, kỳ thi cuối năm cũng đã kết thúc, mọi người đều tất bật chuẩn bị mọi thứ về nhà. Lưu Tịnh và Triệu Lệ cũng đã mua được vé xe, đang ở trong phòng thu xếp hành lý. Chỉ có tôi là cả ngày nhàn rỗi, chẳng phải chuẩn bị gì cả. Bọn họ thây lạ hỏi tôi: "Triệu Dục Tịnh, cậu không định về nhà tay không thế này chứ? Sao không dọn dẹp đồ đạc đi?".

"Tết năm nay mình không về nhà, ở đây đón Tết thôi. Từ đây mà về đến tận Hắc Long Giang thì phải mất mấy nghìn cây số, gõi tàu hoả cũng phải mấy ngày, không khí trên tàu lại quá ngột ngạt, chật chội, chỉ sợ rằng chưa về đến nhà thì đã diên sớm rồi. Thôi ở đây vẫn tốt hơn, hưởng thụ cả ngày chẳng phải làm gì, vì mình

đang muố n số ng thử má y ngày chẳng phải suy nghĩ và làm bá t cứ thứ gì xem. "

"Thôi tùy cậu, vì dù sao chúng mình cũng đã mua sẵn vé về` rô`i, vả lại ngày đêm chỉ mong mỗi về` nhà. Cậu ở đây một mình bảo trọng nhớ".

Sáng sớm hôm sau, hai người bạn của tôi mỗi người một túi, một ba lô xuấ t phát. Gầ n đế n lúc đi Triệu Lệ câ m lâ y tay tôi: "Cậu ở nhà nhớ giữ gìn sức khoẻ, đừng có tự mình dọa mình nhé".

Lưu Tịnh cũng nói vài ba câu: "Buổi tô i cậu đừng ngủ muộn quá, mà nhớ phải khoá chặt cửa ra vào và các cửa sổ, nhớ chưa?".

"ừ, thôi các cậu yên tâm đi mình tự biế t lo cho bản thân mà".

"Cậu nói lại những điề u mình vừa dặn cậu lâ n nữa xem nào?"
Lưu Tịnh cười nói: Hoá ra Lưu Tịnh đang bá t chúc lại giọng của thím Đoạn, cậu này rấ t thích đùa. Tôi cũng vừa cười vừa đùa: "Mình sẽ ngủ sớm, rô`i sẽ khoá chặt cửa, yên tâm đi, thím Lưu ạ!"

Thực ra lý do lớn nhấ t mà tôi quyế t định không về` nhà đón Tết là do tiề n không còn đủ để mua vé xe nữa. Nế u xin gia đình thì sợ mọi người bảo tôi tiêu nhiề u tiề n quá, nế u đi mượn tiề n bạn học thì tôi lại càng không dám, thêm nữa đường đi xa xôi, thôi thà không về` nữa.

Tôi tiễn mọi người qua hế t ngọn đò`i này. Nghĩ đế n con đường quay trở lại phải vòng qua đò`i cỏ thì mới về` đế n nhà được, số ng ở đây má y tháng trời thê` mà chưa lâ n nào lên đế n ngọn của đò`i cỏ, tôi đi xuyên qua rừng tre, ánh nắ ng chiế u xuyên qua. Đám lá làm hiện lên trên mặt đấ t và, nố t chấ m sáng. Không có đường nào lên núi, xem ra chẳng có má y ai lên trên này cả, đấ t trên núi càng lên cao càng mê m xố p. Lên gầ n đế n ngọn đò`i nhưng

lại chưa bao giờ đứng từ trên cao nhìn xuống cả. Dù cho là ban ngày cũng có cảm giác rừng tre rậm rạp này thật kỳ bí, thôi tốt nhất là đứng ở đây ngắm xuống dưới là đủ rồi, không nên đi tiếp nữa.

May mà ngọn núi này không cao cho nên nhanh chóng tôi lại xuống núi bằng con đường khác. Nhìn thấy chiếc quần và đôi giày ướt sũng đang nhỏ từng giọt xuống thì lại nghĩ mình không nên đi lên tận đây, cảm thấy hơi hận thật. Đi đến gần dòng suối tôi nhìn thấy lấp lánh bóng của Trương Chí đang giặt đồ.

"Anh Trương!" Mấy tháng sống ở đây quan hệ của chúng tôi với nhà anh Trương rất tốt.

"Anh đang làm gì đấy?" Tôi cất giọng hỏi. Trương Chí quay lại, nhìn thấy tôi đi tới lập tức cũng cười một cách nhẹ nhàng: "Tiểu Triệu à, hôm nay không phải đi học sao?"

"Chúng em nghỉ đông rồi, tự do rồi".

"Thế à, thế thì đáng chúc mừng! Anh ở đây cũng chẳng có gì, chỉ có mỗi thịt, hà hà..."

"Chúng em thường làm phiền anh thấy ngại quá. Từ khi nghỉ đông chúng em đều mũm mĩm lên nhiều rồi".

"Nghe em nói kìa, anh còn sợ là các em không đến làm phiền ý chứ". Vừa nói dứt lời, Trương Chí chạy về nhà lấy ra miếng thịt đưa cho tôi.

"Thế em cũng không khách sáo nữa. Anh Trương, tôi nay anh cùng chị qua nhà em chơi, em làm cơm mời anh chị".

"Sắp năm mới rồi, nhiều người đặt hàng quá nên gần đây anh hơi bận, lần sau đi, lần sau có cơ hội nhất định thử tài nấu nướng của em".

"Vâng! Năm mới sắp đến rồi, vậy em chúc anh chị năm mới phát tài! Thôi anh bận, em cũng về đây".

Quay trở lại căn nhà tôi lại đứng trước cái cửa quá quen thuộc. Lúc mở cửa vô tình lại nhìn lên lá búa viết đầy những lời niệm chú. Những chữ ở trên đó cũng mờ đi rất nhiều, nhìn không rõ như trước đây nữa. Tâm bùa thật đáng ghét, làm cho mình từ khi nhìn thấy nó trở nên càng đa nghi, cũng có thể do bị ảnh hưởng bởi những lời niệm chú trên chiếc bùa này làm cho mình luôn có ảo giác. Hay là xé nó đi, trong đầu nghĩ như thế nào liền làm luôn như vậy. Tôi đem chiếc bùa xé thành từng mảnh.

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ tôi lại có cảm giác trống trải không có việc làm, cả buổi chiều chỉ ngồi nghịch tivi, không ngừng đổi từ kênh này sang kênh khác, cũng chẳng biết là mình nên làm gì. Chỉ đến lúc cái cảm giác đói cồn cào trời dậy thì mới phát giác ra rằng ngoài trời đã tối rồi. Vừa vặn lấy thịt mà anh Trương cho tôi lúc chiều ra làm mớ món vì cũng chẳng có việc gì khác để làm.

Không may sao, khi thái thịt không để ý thịt bên trong có cục xương nhỏ làm con dao trượt ngang qua cắt đúng ngay vào tay tôi. Máu chảy như trút, lúc đầu tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết rằng máu đang chảy rất nhiều và bây giờ mới có cảm giác đau.

Ngày thứ nhất của kỳ nghỉ mà đã có máu chảy thế này thì thực sự quá đen đủi. Tôi chạy ngay vào bồn tắm bật vòi nước ra để rửa thật sạch vết máu, nước chảy đến đâu cảm giác đau nhói ở vết thương càng xót. Máu với nước hoà trộn vào nhau tạo thành vòng xoáy nhỏ trong bồn rửa mặt. Tôi lấy từ trong tủ thuốc ra bạch dược rắc lung tung rơi vãi trên vết thương, máu cũng ngừng chảy, nhưng vết thương lại nhói lên từng cơn đau. Lúc này tôi thấy tâm trí rối rời chẳng còn hứng thú nào đi thổi cơm nữa. Quay trở lại bếp, máu

rải rác nhỏ trên miếng thịt cùng với thớt. Bực bội tôi quẳng luôn miếng thịt vào thùng rác, đi tìm cả đồ ng đồ ăn vặt để vừa xem vừa ăn, nhưng vẫn vừa tức tởm vừa xem.

Ban đêm, bên ngoài thật yên tĩnh, trời quang mây tạnh, ánh trăng khuyết treo lơ lửng trên bầu trời cao. Những cơn gió nhẹ phe phẩy qua, rừng tre phía trước xào xạc từng đợt theo những cơn gió nhẹ. Chỉ có căn nhà nhỏ trơ trọi cô đơn đứng ở giữa vùng rộng lớn cùng với ánh đèn ti vi lập loè yếu ớt. Trong căn nhà chỉ có một người và tôi cũng chẳng biết được rằng mình xem ti vi được bao lâu rồi, cảm giác buồn ngủ bắt đầu gật gù kéo đến. Trước tiếng ti vi to như vậy tôi háu như đã không biết gì hết.

Lúc này đột nhiên bên tai có tiếng nước chảy róc rách, tiếng nước chảy càng ngày càng rõ. Trong màn đêm yên tĩnh rất dễ nghe thấy bất kỳ dù là tiếng nước chảy nhỏ. Tôi tỉnh giấc ngay sau đó, nghe xem tiếng nước từ đâu, hoá ra từ phòng vệ sinh truyền đến. Cả ngày hôm nay thật rủi ro, muộn thế này rồi mà vòi nước lại còn bị hỏng nữa.

Đang lúc chuẩn bị đứng dậy ra xem ti vi thì lại nghe thấy "tách", tiếng động hình như là tiếng bật công tắc, có luồng ánh sáng từ phía dưới cửa phòng vệ sinh thoát ra ngoài.

"Ai?" Tôi quát lên.

Nhưng mãi sau phòng vệ sinh vẫn rất yên tĩnh không còn tiếng động nào khác ngoài vẫn là tiếng nước chảy. Chẳng lẽ có người ở bên trong sao? Chẳng lẽ đến phòng vệ sinh cùng một lúc cũng hỏng chẳng? Tôi bước từng bước rón rén đến phòng bếp, thuận tay lấy luôn con dao trên thớt, hai tay nắm chặt con dao, giơ lên trước ngực. Dưới ánh đèn lò mờ những vết máu trên con dao giờ đây trở thành màu tím đen.

Tôi nhẹ nhàng bước đến cửa phòng vệ sinh, tìm đập thành thành không ngớt. Lặng hết dũng khí, tay phải cầm chắc con dao, tay trái mở cửa phòng vệ sinh. Không có gì trong phòng cả, tôi nhìn khắp mọi góc ngách, ngoài ánh đèn chiếu rọi trong phòng cùng với vòi nước bị hỏng đang chảy róc rách nước xuống bồn loé lên cảnh tượng rùng rợn trong một cách rõ nét.

Tôi quay phắt đầu nhìn lại cửa sổ ở tít trên cao kia nhưng hình như chẳng có gì. Nhìn kỹ lại lên nữa cũng chẳng có gì ngoài màu đen phủ lên lớp kính.

Có lẽ hôm nay tôi lại tự mình hù dọa mình nữa rồi. Tôi thở dài nhẹ nhõm, chuẩn bị đóng vòi nước lại rồi quay lên gác đi ngủ, thì bỗng nhiên khi tay tôi vừa chạm nhẹ vào vòi nước, "tách" tiếng một giọt máu nhỏ vào thành bồn rửa mặt.

Vừa rồi kiểm tra hết mọi thứ nhưng ngoại trừ không nhìn lên trần nhà, trên trần sao lại có cái gì đó đang chảy máu xuống chứ? Tôi từ từ ngẩng đầu lên xem, trần nhà màu trắng không hề có bụi bẩn nào. Sự việc lúc này xảy ra không phải là ảo giác, tôi sợ đến nỗi dựng tóc gáy, khi tôi cúi xuống nhìn vào trong gương thì lại nhìn thấy gì đó ở chỗ cửa sổ trên cao kia, đúng là cô ta - con ác mộng của tôi lại xuất hiện, ma nữ dần dần xuất hiện một cách rõ ràng hơn, thậm chí tôi còn có thể nhìn thấy được cả đôi mắt đen kia, và một sợi tóc từ bên ngoài bay vào trong. Con dao tôi đang cầm chắc trong tay không biết tại sao lại bị rơi xuống đất. Tiếng dao rơi làm tôi giật mình, quay ngoắt người lại chạy thật nhanh. Vừa chạy ra khỏi phòng thì lại thấy ngó lên trên chiếc ghế Sofa đang xem tivi kia là cô ta. Toàn thân màu trắng bộ tóc đen dài phủ kín xuống tận ngực, cúi đầu không nói năng. ánh sáng của tivi chiếu lên trên người cô ta từng chớp nháy càng làm cho con ma nữ ấy hiện lên một cách kỳ dị.

Đang muố n chạy ra cánh cửa để ra khỏi nhà thì lại nhìn thấ y những bóng trắ ng đang lượn lờ trong vườn, tô p năm tô p ba những hình hồ n đang đi đi lại lại trước sự kinh hãi. Tôi quay ngược lại chạy lên tâ ng hai. Con ma nữ ngô ì trước tivi vẫn cúi đầ u ngô ì đó.

Vừa lên đầ n tâ ng hai, ở cuố i dãy hành lang, cửa phòng của Lưu Trinh đang đứng một hồ n ma. Tuy là trên gác không có đèn, một màu đen bao phủ nhưng trên người linh hồ n đó phát ra thứ ánh sáng màu xanh bích mờ ảo, chính vì thế vẫn có thể nhìn thấ y một cách rõ ràng. Tôi liề n chạy thẳng vào phòng mình mở cửa chạy ra ngoài sân trời.

"Cứu tôi với..." - tiế ng kêu cứu thấ t thanh của tôi vang dội lên trong khu rừng tre.

*

Tiế ng kêu cứu của tôi hình như cũng làm kinh động đầ n những con ma kia, những con ma trong vườn dường như nghe xong tiế ng kêu lập tức tụ họp lại một chỗ, ngẩng lên nhìn tôi đang đứng ở sân trời, nhìn không rõ mặt mũi của con ma đầ y, khi tôi lại chuẩn bị quay trở lại phòng thì con ma phát ra thứ ánh sáng kinh dị hiện ở cuố i dãy hành lang lại xuấ t hiện ngay trước cửa sân trời. Lúc này tôi cảm nhận được rằ ng tim gan mình muố n nổ tung ra vì không biế t những con ma này sẽ làm gì tôi. Những màu xanh quang đó dầ n dầ n tiế n lại gầ n phía tôi, tôi nhìn thấ y được cánh áo dài kia đang bay phấ t phơ trong gió, bên tai vẫn còn có thể nghe thấ u tiế ng áo cánh đó đập vào nhau. Trong lúc này đây tôi không còn có cảm giác ở đôi bàn chân nữa, đứng không vững tôi ngô ì sụp xuố ng, hai chân nhũn ra không cảm giác, nhắ m chặt mắ t lại, chỉ đợi tử thầ n đầ n mang tôi đi.

Tôi chỉ có điề`u hồ`i hận là lúc đầ`u biế`t căn nhà này đã có điề`u gì đó không ổn thì tại sao lại không dọn đi chứ, hồ`i hận cũng vì sao lại ở một mình trong căn nhà này trong kỳ nghỉ Tê`t. Trong đầ`u tôi lúc này có rấ`t nhiề`u ý niệm vụt hiện lên nhưng đợi một lúc lâu sau, tôi cảm giác như chẳng có tử thầ`n nào cả. Thế` con ma kia đang làm gì, bọn họ sẽ bắ`t tôi đi đâu? Tôi lâ`y hế`t dũng khí để mở mắ`t.

Trước mặt chỉ là màn đêm tĩnh lặng, bầ`u trời đầ`y sao, bên tai giờ đây chỉ còn nghe thấ`y tiế`ng suồ`i chảy róc rách, trên sân trời cũng chỉ có một mình tôi ngồ`i cô đơn ở đây, bên cạnh tôi lập loè ánh sáng của những con đom đóm. Chuyện gì đã xảy ra? Tôi liề`n đứng dậy, nhìn xuố`ng vườn, cũng chẳng có gì ngoài sự tro`ng vắ`ng của buổi đêm. Chẳng nhẽ là tôi đang nằ`m mơ, đột nhiên từ phía sau lưng tôi xuấ`t hiện ánh sáng đèn rọi vào, tôi vội vàng quay người lại. Bước ra từ trong phòng tôi dáng người vạm vỡ, là anh Trương Chí!

Toàn thân nóng ran, không biế`t sao nước mắ`t lại cứ tuôn ra: "Anh Trương...". Anh Trương đế`n gầ`n tôi, tôi ôm chặt lâ`y tay của anh.

"Tiểu Triệu đừng sợ, những thứ bản thủ â`y đã bị anh đuổi đi rô`i, đi sang nhà anh".

Lúc này, tôi cũng không biế`t nên nói gì với Trương Chí, chỉ biế`t ôm chặt lâ`y cánh tay anh, đi cùng anh xuố`ng nhà, Trương muố`n vào phòng vệ sinh tá`t đèn nhưng tôi lại không dám tiế`n thêm bước nữa, cũng không dám bỏ tay mình ra.

"Không sao rô`i, bây giờ thì không sao rô`i, chẳng có gì hế`t". Anh Trương nhẹ nhàng nói, vội nước ở phòng vệ sinh vẫn bị chảy nước, tôi ngược lên nhìn vào cửa sổ nhưng lại chẳng có gì ngoài ánh đèn rọi vào phòng vệ sinh, lúc này đây tôi cảm thấ`y rùng mình vội vàng rời mắ`t

khỏi chỗ đó. Anh Trương tắt hết đèn, khoá cửa xong xuôi thì dắt tôi đi khỏi căn nhà ma đó.

Vợ của anh Trương đang đứng trước cửa nhà chờ, nhìn thấy chúng tôi đến gần liền mở cửa dìu tôi vào trong. Anh Trương rót cốc nước nóng đưa lại gần tôi.

"Chúng tôi vừa chớp mắt thì nghe thấy tiếng kêu cứu, thế rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Chị nhà quan tâm hỏi tôi một cách nhẹ nhàng.

Anh Trương ở bên cạnh cũng góp lời: "Là những thứ bản thủ, khi anh chạy đến nơi nhìn thấy những thứ ấy đang bay lượn trong vườn, sau khi nhìn thấy anh, những thứ đó như làn khói vậy đều bay mất tiêu rồi".

"Trách Tiểu Triệu bị dọa thành ra thế này, nhưng những thứ ấy lâu lắm rồi không xuất hiện, sao hôm nay lại xuất hiện vậy? Nhà thím Đạo không phải là dán bùa sao?"

Bùa? Nghe thấy vợ anh Trương nhắc đến lá bùa đó, bỗng nhiên tôi nhớ ra lá bùa dán trên cửa ra vào hôm nay vừa bị tôi xé rách mất. Tôi lấy lại bình tĩnh liền vội vã hỏi anh chị: "Chị, những thứ ấy là gì vậy? Còn cả lá bùa trên cửa nữa là sao?"

Trương Chí nhìn từ từ ra ngoài cửa sổ: "Lúc anh còn bé cũng đã nhìn thấy những thứ bản thủ ấy, nghe nói những thứ ấy đã xuất hiện ở thôn chúng ta lâu lắm rồi. Ông nội anh còn bé cũng nhìn thấy những thứ này, nhưng bọn nó cũng chẳng hại ai, chỉ là muốn hù dọa người thôi. Vào giữa đêm thì ném gạch lên nóc nhà người ta. Thường thường làm cho gia đình người ta sống không yên ổn, sau này có một thầy đạo sĩ, nghe nói là chuyên trừ yêu ma. Ông ta viết cho mỗi nhà hai lá bùa, một lá thì nửa đêm đem ra sau nhà đốt, lá còn lại thì dán trên cửa ra vào. Lá bùa của thầy cho quả là linh

nghiệm, về sau nhà nào cũng nghe theo lời của thầy đạo sĩ đi làm, từ đây trở đi hiếm khi nhìn thấy những thứ đó nữa. Mọi người trong thôn này đều biết việc này nhưng những lúc bình thường thì cũng tránh không nói đến thôi”.

"Thế anh nhìn thấy chúng ở đâu thế? Tôi liền hỏi.

"Lúc nhỏ anh thường lên núi chơi, ở trên đó anh gặp mấy lần, nhưng chỉ là từ nhỏ anh đã to gan chứ không giống em bây giờ kêu cứu, hà hà..."

"Anh Chí, anh xem anh kia, người ta bị dọa thành ra thế này anh ở bên cạnh còn nói những lời trêu chọc thế!" Vợ anh Trương Chí đánh anh một cái.

Nghe xong lời Trương Chí nói, tôi thực sự hối hận khi đem lá bùa dán trên cửa xé đi, bất thành linh trong đầu tôi lại xuất hiện thêm điều nghi vấn, tôi liền vội vàng hỏi Trương Chí "Anh Trương, trên cửa nhà anh tại sao lại không dán bùa?".

Trương Chí trông rất đặc ý: "Tôi giết quá nhiều người, không phải thường có câu: Ma cũng phải sợ kẻ ác sao?" Những thứ ấy nhìn thấy anh trốn còn không kịp nữa là, sao dám vào tận nhà anh làm loạn lên, nhà anh không cần phải dán những thứ đó". Lúc này đây Trương Trí càng tạo cho tôi ấn tượng thật hùng vĩ, giống như Kim Cang hộ pháp ở trong chùa vậy. Nhưng tôi có một chút e ngại khi nói những lời này với vợ của Trương Chí "Chị dâu, bây giờ cũng chẳng còn ai, em lại không dám ở một mình, mấy ngày này em có thể ở tạm nhà anh chị không?"

"Đương nhiên là được rồi, chỉ là nhà anh chị hơi bừa bộn tí". Vợ chồng Trương Chí vội nói.

Anh Chí, hay là má'y ngày này anh qua tạm nhà thím Đoạn ở vậy, anh có gan to bả'ng trời mà!".

"ừ, ừ, anh cũng muố'n xem những thứ á'y trông chúng thế' nào?"

Bàn luận xong xuôi đâu đấ'y, từ hôm nay tôi bắ't đầ'u ở nhà Trương Chí, giố'ng như Trương Chí đã nói, anh ý ở má'y ngày nhà thím Đoạn đê'u bình an chẳng có việc gì xảy ra. Nhà của thím Đoạn và nhà của Trương Chí đê'u nằ'm ở cuố'i thôn cho nên các nhà hàng xóm ở đây có nhiề'u lắ'm. Má'y ngày sau, vợ Trương Chí lắ'y được hai lá bùa ở trong thôn, buổi đêm đé'n đố't một tờ, còn tờ kia thì dán ở cửa nhà thím Đoạn, nhưng tôi vẫn không dám quay về' ở một mình, ngày nào cũng thế', Trương Chí bận xong công việc lại sang nhà thím Đoạn ngủ.

*

Vừa chớp mắ't đã chuẩn bị Tề't đé'n nơi rồ'i, công việc làm ăn của vợ chồ'ng Trương Chí ngày càng tồ't lên. Ngày nào anh cũng đé'n phía tây của ngọn đò'i để giế't mổ lợn ở xưởng tại đó, sau đó lại trở về' nhà rửa sạch sẽ đem ra chợ bán.

Vào một buổi tồ'i, Trương Chí quay trở về' nhà với bộ mặt niề'm nở, vợ anh mò lên hỏi: "Hôm nay có việc gì mà vui thế'? Nhìn anh xem vui đé'n nơi miệng không khép vào được nữa".

"Hôm nay mua được một con lợn nhưng lại chỉ dùng đé'n rắ't ít tiề'n, hà hà, sáng mai đi sớm đem nó ra mổ luôn".

"Sao lại rẻ thế' hả, không phải là do người khác trộm về' bán lại cho anh đấ'y chứ?"

"Làm gì có! Con lợn đó vì bị bệnh sắ'p chề't, mai mà không giế't sớm thì cũng sồ'ng không nỏ'i đé'n buổi chiề'u".

"Hả, là lợn bệnh à! Anh Chí, sao anh lại có thể mua loại lợn này được chứ? Nếu để người ta mua rồi ăn bị ngộ độc thì sao?"

"Làm gì có chuyện ăn bị ngộ độc dễ thế được? Không sao đâu, bây giờ nó vẫn sống sờ sờ đây này".

Anh Trương này nhìn không ra là người cũng thích những thứ rẻ tiền, tôi phải khuyên anh ta. Trương Chí nhìn thấy tôi từ trong phòng bước ra, cười với tôi, vừa đang định nói tiếp với vợ về chuyện con lợn bệnh kia thì bị tôi cắt đứt.

"Anh Trương, em không hề muốn nghe trộm cuộc trò chuyện của vợ chồng anh chị, vừa rồi anh nói về con lợn bệnh đấy, em thấy cũng không tốt lắm".

"Tiểu Triệu, sao đến em cũng nói như vậy?"

"Anh Trương, anh bán đi con lợn bệnh đó có thể kiếm được rất nhiều lời nhưng nếu người ta ăn xong thịt anh bán mà bị trúng độc thì anh có thể an tâm được không? Hoặc nếu xuất hiện vấn đề đó họ đuổi kéo tận nhà anh, chỉ e rằng đến lúc đó anh sẽ mất tất cả".

Bị tôi nói như vậy xong, Trương Chí có chút do dự. Vợ của anh ta cũng hòa theo tôi: "Đúng đấy, anh Chí. Chúng mình lấy nhau bao nhiêu năm rồi mà vẫn chưa có con, anh cũng nên nghĩ đến việc tích đức cho mình chứ, sao lại có thể làm cái việc thiếu đạo đức ấy được? Anh thật là."

Bộ mặt hớn hở khi bước vào nhà của anh Trương dần dần biến mất, ngẫm nghĩ hồi lâu sau, tôi nghĩ anh Trương chắc cũng đang suy nghĩ đến việc đã mất tiền. Cuối cùng, anh Trương mặt mày ủ rũ nói: "Mọi người nói đúng, hôm nay coi như mình bị lỗ, tí nữa anh đem con lợn ấy đi giải quyết".

Xem ra tuy anh Trương bê ngoài thô lỗ, cục mịch nhưng cũng không phải là người không hiểu đạo lý. Tôi cười: "Thế anh định làm gì con lợn bệnh đấy? Em giúp anh một tay".

"Đem nó chôn đi, vì dù sao phía sau núi cũng thường không có người lui tới, ở chỗ đó đào một hố thật to, như vậy thì sẽ không có vấn đề gì rồi. Anh sẽ tự mình giải quyết, không cần phiền em đâu."

"Em ở nhà anh chị làm phiền anh chị cũng nhiều, sao anh lại nói lời khách khí như thế, thêm nữa anh cũng cần phải có trợ giúp chứ, bây giờ trời tối thế này thì một mình anh đào hố kiểu gì?".

Trương Chí gãi đầu nói: "Ừ cũng được, thế em giúp anh cầm đèn là được rồi, hà hà". Trương Chí lấy trong nhà cây đèn dầu đưa cho tôi, xem ra cây đèn này cũng đã quá cũ rồi, sao bây giờ mà cũng còn có người dùng những đồ cổ thế này chứ? Vợ chồng anh Trương sống tiết kiệm thật.

Cầm cây đèn đi bên cạnh Trương Chí, đi được một lúc đã đến chỗ xưởng giết mổ lợn của anh. Tôi phải cố nín thở cái mùi khó ngửi này, đợi anh Trương dắt con lợn ra đây. Con lợn bệnh đó yếu ớt đến nỗi đi không nổi nữa, cũng may là anh Trương Chí, để người khác kéo thì chắc là kéo không nổi.

Buổi đêm ở trên đồi cỏ, đom đóm đặc biệt rất nhiều, ánh sáng của đèn chiếu rọi hai bên rừng cây tre nhìn chúng lơ mơ giống như có người theo sau. Nếu như không phải Trương Chí đi đằng sau chắc tôi đã sớm hét lên rồi. Đi từng bước trên vùng đất xốp, đi được một đoạn đến giữa núi, ở đây có một khoảng trống rất rộng, Trương Chí quyết định đem lợn bệnh chôn sống ở đây. Tuy tôi thấy hơi tàn nhẫn nhưng làm như vậy thì cũng nên.

Trương Chí dùng xẻng đào, tôi không dám nhìn lộn bị chôn nhưng cũng không dám đi quá xa, tôi treo chiếc đèn dầu vào cành cây gần đó rồi đứng từ xa xem. Đất ở trên núi nhìn thì có vẻ như rất xốp mềm nhưng khi bắt đầu đào được một lúc thì lại thấy quá rắn cứng. Trương Chí lẩm bẩm bực tức: "Sao đất nó lại cứng khó đào thế cơ chứ?".

Cũng may mà Trương Chí có sức nên không lâu sau thì thấy anh Trương Chí chỉ còn đầu nhô lên. Tôi gọi "Anh Trương, thế là được rồi đây".

"Ừ, anh thấy cũng đủ rồi."

Khi Trương Chí chuẩn bị thoát ra khỏi đống đất đó, tôi lại nhìn thấy ánh đèn dầu lúc sáng lúc tối, có lúc cháy bùng lên màu xanh lè. Tôi cảm thấy lo lắng không biết rồi đây lại có chuyện gì xảy ra. Trương Chí cũng cảm thấy có điều gì khác thường đang xảy ra, nhảy tót lên thoát ra khỏi cái hố, với tay ra lấy cái đèn dầu ra khỏi cành cây để xem. Đúng lúc ấy, khi tay của anh ý vừa chạm vào chiếc đèn thì bỗng nhiên đèn tắt bụp một cái, xung quanh một màu đen kịt, chỉ có những con đom đóm bay lượn xung quanh phát ra những tia sáng lập loè. Tôi hét lên: "Anh Trương, anh ở đâu thế?".

"Không sao đâu, để anh xem xem, cái đèn dầu cũ kỹ này lại dở chứng rồi. Hôm nay vừa mới thêm dầu mà sao lại đột được một tí đã tắt nhỉ?".

Nghe được tiếng của anh Trương tôi như được uống viên thuốc an thần vậy, sự lo lắng căng thẳng giờ đây cũng biến mất dần. Đã ng xa ánh sáng vừa chớp, "xoẹt xoẹt" nhất định là do Trương Chí đang dùng bật lửa để nhóm cho đèn sáng. Đúng lúc Trương Chí bật được hộp quẹt thì ngay trong khoảnh khắc đó, ngọn lửa như thoát ra

khỏi tay bay lên, tiếp sau đó ngọn lửa bùng lên ở cái hồ vừa đào xong. Ngọn lửa bùng lên rất cao cho cả vùng rừng tre sáng chói.

Trương Chí cũng bị lửa bắt vào quần áo, bị cháy mấy chỗ, đang lúng túng hoảng hốt để dập ngọn lửa thì bỗng nhiên từ trong rừng tre xuất hiện những đom đóm lửa xanh lập loè đang tiến gần làm sáng người Trương Chí, đột nhiên Trương Chí chạy đến chỗ tôi đứng, vì quá sợ hãi bộ mặt của anh Trương biến dạng. Lúc này tôi cũng ngây người như tượng gỗ, Trương Chí chạy đến kéo tay tôi chạy thẳng xuống núi. Tôi có cảm giác những đóm lửa xanh đã ng sau tôi vẫn đang nhảy múa một cách dị thường.

Chúng tôi chạy một mạch thẳng về nhà. Vợ anh Trương cũng ảnh hưởng sợ hãi mà không biết làm thế nào. "Trên núi có chuyện gì xảy ra vậy? ánh sáng màu xanh đây là gì?"

Trương Chí chẳng nói một lời nào, vừa vào đến nhà thì ngã gục xuống đất, lúc này tôi mới nhìn thấy rõ lông mày của anh Trương cũng bị cháy đen, quần áo thì bị rách rất nhiều chỗ.

Chúng tôi mất rất nhiều sức mới khiêng được anh Trương lên giường, Trương Chí đã hôn mê bất tỉnh. Vợ anh tay chân lóng ngóng, tôi liền nói: "Chị dâu, gần đây có bác sĩ không? Mau đi mời bác sĩ tới đây". Vợ Trương Chí như vừa giật mình tỉnh giấc vậy, luống cuống chạy đi gọi điện cho bác sĩ. Tôi nhìn qua cửa sổ vẫn thấy những ánh sáng xanh kia mờ ảo, khu rừng trở nên khủng khiếp hơn.

Trương Chí đổ bệnh, nghe bác sĩ nói thì là do quá sợ hãi mà sinh bệnh, cần phải tĩnh dưỡng. Vợ anh Trương cho rằng anh bị trúng tà ma, nên lại chạy vào thôn lấy mấy tấm bùa về để dán ở nhà.

Việc xuất hiện ma trên núi đã lan đi khắp thôn, sự việc được truyền đi một cách thần kỳ. Ngay sau đó, thím Đoan trở lại đây thăm tôi, bà luôn miệng niệm linh rồi xin tôi giấu giếm chuyện

này. Tưởng sẽ không có chuyện gì to tát xảy ra, bà trả lại tôi toàn bộ tiền nhà. Nhưng tôi cũng an ủi bà mấy câu, sắp đến năm mới rồi.

Ngày 30 hôm đó, đô i cỏ bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên, rất nhiều công nhân đến. Nhà anh Trương còn có mấy cán bộ đến thăm hỏi và muốn tìm hiểu xem sự việc xảy ra tôi hôm trước. Nghe bọn họ giới thiệu từ việc bảo tàng của tỉnh, tôi thuyết trình lại. Nghe xong câu chuyện bọn họ có vẻ rất vui vì trên đô i cỏ có mộ của một vương gia Tây Hán, theo sử sách ghi chép lại. Nếu như bọn họ nói đúng thì nơi đây sẽ trở thành vùng đất xuất hiện di vật rất có giá trị, vì bô c lử ở khu mộ nên theo ngôn ngữ của những nhà khảo cổ thì đây được gọi là: "Nơi chết chóc". Giải thích được rằng ngôi mộ này rất nghiêm mật, mấy nghìn năm nay chưa hề có người nào đến đây đào bới, đây được coi là phát hiện lớn.

Ngày thứ hai, bọn họ bắt đầu đào, vì là người chứng kiến toàn bộ nên tôi có vinh hạnh đến tận nơi xem họ đào. Rất nhiều nhân viên cầm những xẻng nhỏ để không bị ảnh hưởng tới phần dưới, rồi họ đổ vào đất y một lượng như thuốc nổ. Đo đạc tìm kiếm một hồi sau thì đã phát hiện ra đường vào ngôi mộ.

Mấy ngày nay ngôi mộ được đào bới một cách tỉ mỉ, bên trong ngôi mộ được phân thành nhiều lớp, ở giữa có những ống tre quý hiếm, và một số đồ dùng thường ngày rất cũ. Càng đào sâu bên trong thì những đồ vật mềm nhẹ xuất hiện càng nhiều. Đến lúc đào đến tầng cuối cùng thì chỉ thấy toàn những bộ xương nằm ở các tư thế khác nhau, ở giữa có rất nhiều khúc gỗ to như miệng bát lớn xếp ngay ngắn vuông góc như một ngôi nhà. Nhìn thấy những đồ vật này, các nhà khảo cổ học đều cười. Trong số đó có người bảo tôi rằng, đây được gọi là "Hoàng trường đế táu". Chỉ cần nhìn thấy cái này cũng đủ nói rõ ràng chủ nhân của ngôi mộ này không phải trong hoàng tộc thì ít ra cũng là một vương gia khác họ. Tục lễ

mai táng đời Hán mai táng vương gia không những phải có quan quách trong ngoài, mà bên ngoài phải dùng loại gỗ lim vàng thượng hạng để làm thành chiếc quan tài "Hoàng trường đề táu" này, để thể hiện được sự tôn quý. Nghe thấy như vậy, tôi nghĩ rằng ngoài ông vương gia này còn thể diện của ông ta, bị chôn sống cùng vương gia. Nói đến đây, có cụ còn than thở rằng phong tục tang lễ hồ i xưa thật là tàn nhẫn, những người phụ nữ trẻ này chết một cách quá oan uổng.

Phát hiện ra ngôi mộ cổ còn xông xáo gây chấn động hơn cả việc xuất hiện ma, được truyền từ đầu làng cuối xóm, ai ai cũng đang bàn tán. Trương Chí cũng nhanh chóng khỏe trở lại, người trong thôn bàn tán xông xáo: "Chả trách ở đây đời đời kiếp kiếp lúc nào cũng nhìn thấy những thứ bản thú, hoá ra những con ma này cũng đều có nguyên do của nó". Sau khi mộ của vương gia được dọn dẹp sạch sẽ, nhà nào có gan đều xé đi là bùa dán trên cửa ra vào. Những người ở các thôn bên cạnh sau một thời gian nghe ngóng thấy mọi thứ đều ổn cũng bắt chước như vậy.

Lại sắp phải đi học, Lưu Tịnh và Triệu Lệ khi nghe xong câu chuyện của tôi, đều cho rằng sự việc này thật diệu kỳ. Lưu Tịnh tỏ ra hồ i hận khi không có mặt tại hiện trường, nếu không sẽ có thể tham dự được một phần của câu chuyện kịch động này.

Về sau, chúng tôi vẫn ở ngôi nhà đó nhưng trong lòng tôi thấy yên ổn hơn nhiều, ở đây vẫn vậy, quang cảnh vẫn yên tĩnh nhưng giờ chỉ nhìn thấy dòng nước xanh mát mà không còn những cây tre nữa.

Câu chuyện kể đến đây, mọi người cũng không tránh khỏi lại nhẹ lòng thở dài lần nữa. Triệu Dục Tịnh cảm thấy người nghe quá ít, làm cho câu chuyện mất đi phần hấp dẫn. Vì dù sao thì cũng kể cả ngày trời, Hà Tiểu Đình cũng an ủi tôi: "Câu chuyện hay thế này mà hai người kia không nghe được thì đây là tổn thất của họ. Câu

chuyện hay lắm, có nhiều chỗ mà mình nghe còn thấy rùng mình, hết hồn luôn. Tuần sau không ai được kể chuyện kể rồi mình sẽ kể một câu chuyện mà làm cho các cậu sợ chết đấy".

"Được đấy, bắt đầu từ bây giờ trở đi, mình sẽ mỗi ngày vĩnh tai lắng nghe câu chuyện của cậu". Trương Khiết vừa đùa vừa nói. Thạch Nham đột nhiên hỏi Triệu Dục Tĩnh: "Dục Tĩnh, tuần sau cậu có tiết mục gì chưa?".

Hà Tiểu Đình nháy mắt với Thạch Nham hỏi: "Thạch Nham, cậu muốn làm gì? Nếu cậu muốn hẹn hò thì ngày nào mà chẳng đi tại sao lại phải nhả vào ngày tổ chức kể chuyện chứ, cậu có tình làm loạn à?".

"Không phải, không phải thế!" Thạch Nham ra sức giải thích: "Mình chỉ thấy lạ là bọn họ kể xong chuyện của mình thì lại không đến nghe nữa nên mình sợ Dục Tĩnh tuần sau lại không đến thì sao, vì vậy mình chỉ muốn hỏi trước thôi. Mình thì năm mơ cũng muốn hẹn hò với Dục Tĩnh, hà hà..."

Triệu Dục Tĩnh hai má ửng đỏ: "Trong mấy tuần này có lần nào tớ vắng mặt đâu. Tụ họp thế này đố i với tớ mà nói là chuyện đại sự, kể cả trời có sấm chớp cũng không thay đổi được. Vì cuộc tụ họp này thực sự rất hời hợt, tuần sau nhất định đến".

Trương Khiết cũng nói: "Đúng đấy, mình hình như cũng bị cuốn vào hội này rồi, thật sự là quá phê luôn. Vậy thì quyết định tuần sau đến nhà mình, không gặp không về. Thời giờ cũng chẳng sớm gì nữa, mình phải về đi ngủ đây".

Sau một hồi thảo luận ai về phòng nghỉ ngơi, Triệu Dục Tĩnh vì do ở cùng tầng với nhà Thạch Nham nên ở đó nói chuyện một lúc. Không lâu sau cũng tạm biệt ra về.

Những cơn gió nhẹ ấm áp đã toả ngập khắp phòng là những cơn gió của mùa xuân. Vừa vào trong tấm chăn ấm áp, Triệu Dục Tịnh đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Ngày nghĩ sao thì đêm mơ vậy. Triệu Dục Tịnh vì bị câu chuyện này phí rất nhiều công sức nên trong giấc mơ cô ấy cũng thấy mình đang ở hiện trường của ngôi mộ cổ. ở trên đất nơi đâu cũng là những bộ xương của các tì nữ, hình dáng của mỗi bộ xương đều biểu lộ ra sự đau khổ. Trong số đó có một bộ xương trong tay vẫn nắm chặt một miếng ngọc bội óng ánh mượt mẽm, đang ngấm ngọc một cách say sưa thì đột nhiên trên đầu xuất hiện đám mây đen.

Ngược đầu lên, một phiến đá lớn đã che kín mọi thứ, xung quanh tối đen như mực, Triệu Dục Tịnh kêu gào, dùng tay cào đất cát xung quanh. Nhưng mọi sự cố gắng đều vô nghĩa, những ngón tay như muốn rụng rời, máu với đất cát quện vào với nhau. Triệu Dục Tịnh la lớn một tiếng rồi tỉnh lại sau cơn ác mộng. Cô nhìn về phía cửa sổ, ánh bình minh dần sáng, cô đưa tay gỡ đầu chợt thấy tay phải còn đang cầm một món đồ. Cô nhìn món đồ: cả người cô như rơi xuống giếng sâu. Bông tuyết trắng, đẹp như thể miếng ngọc bội bóng đẹp.